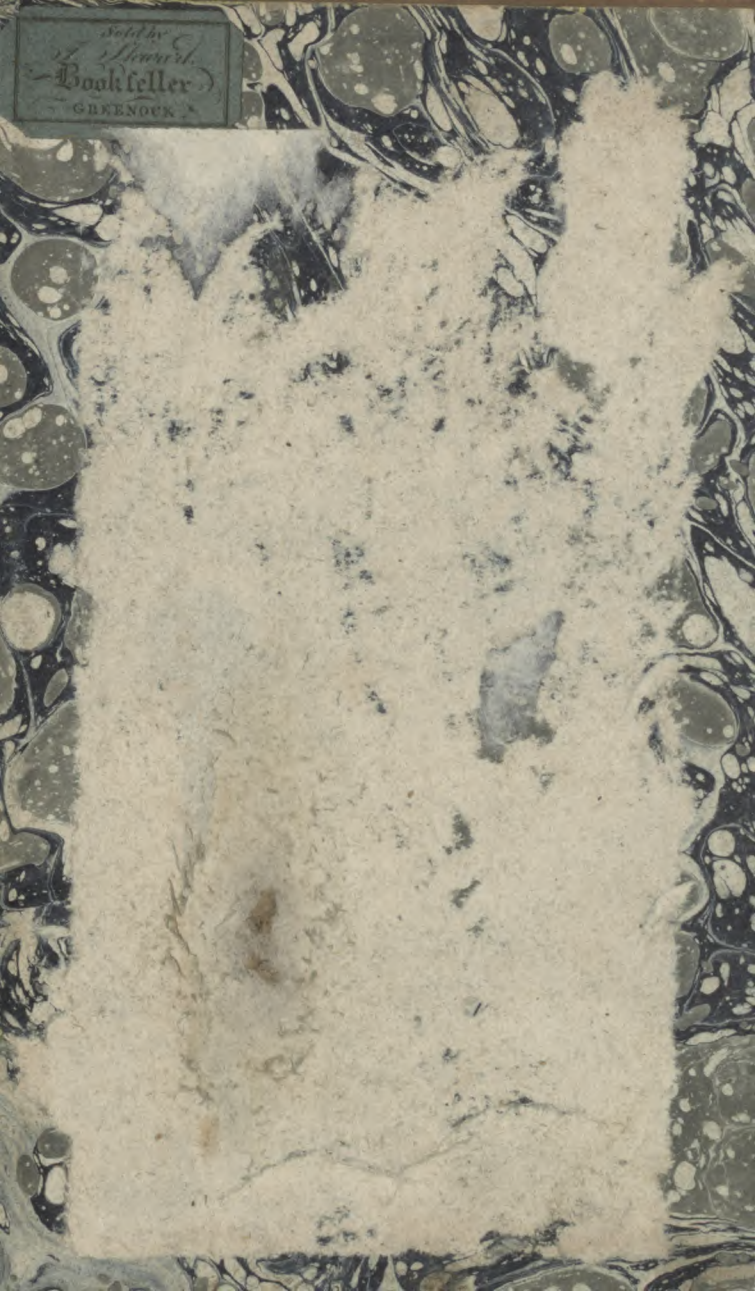
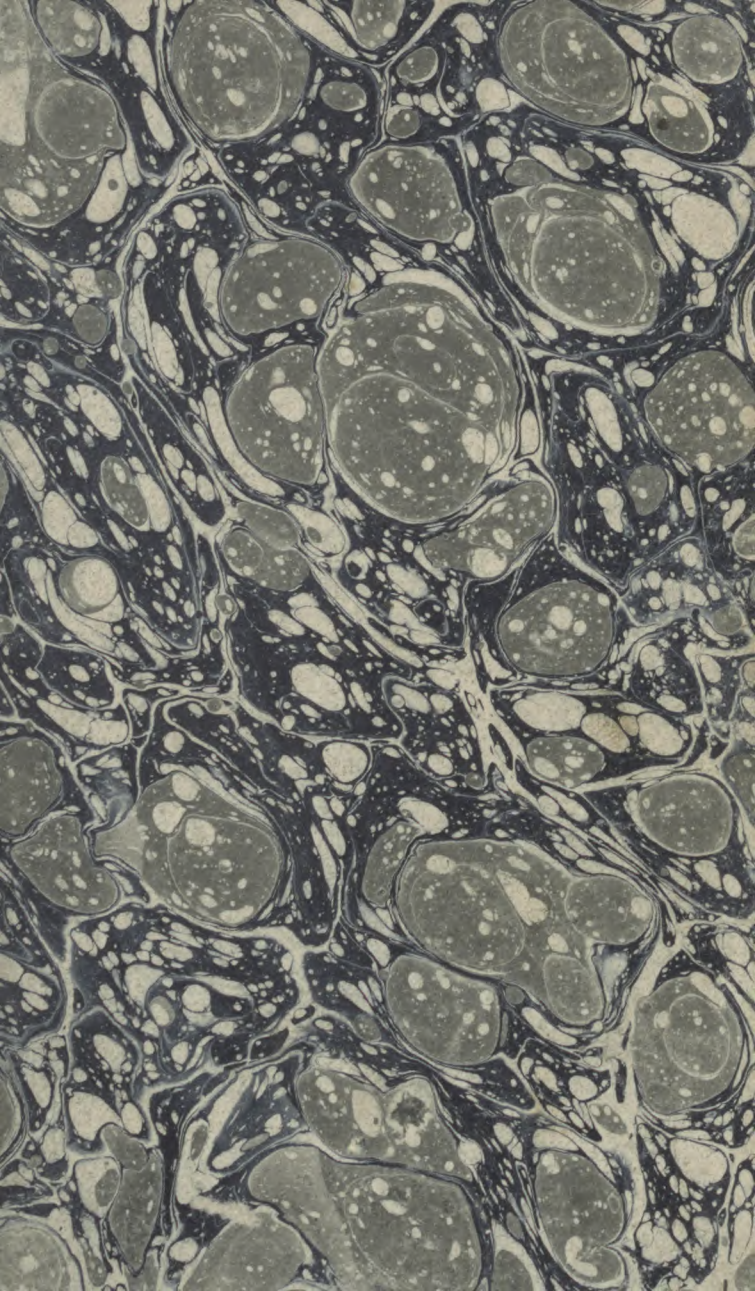

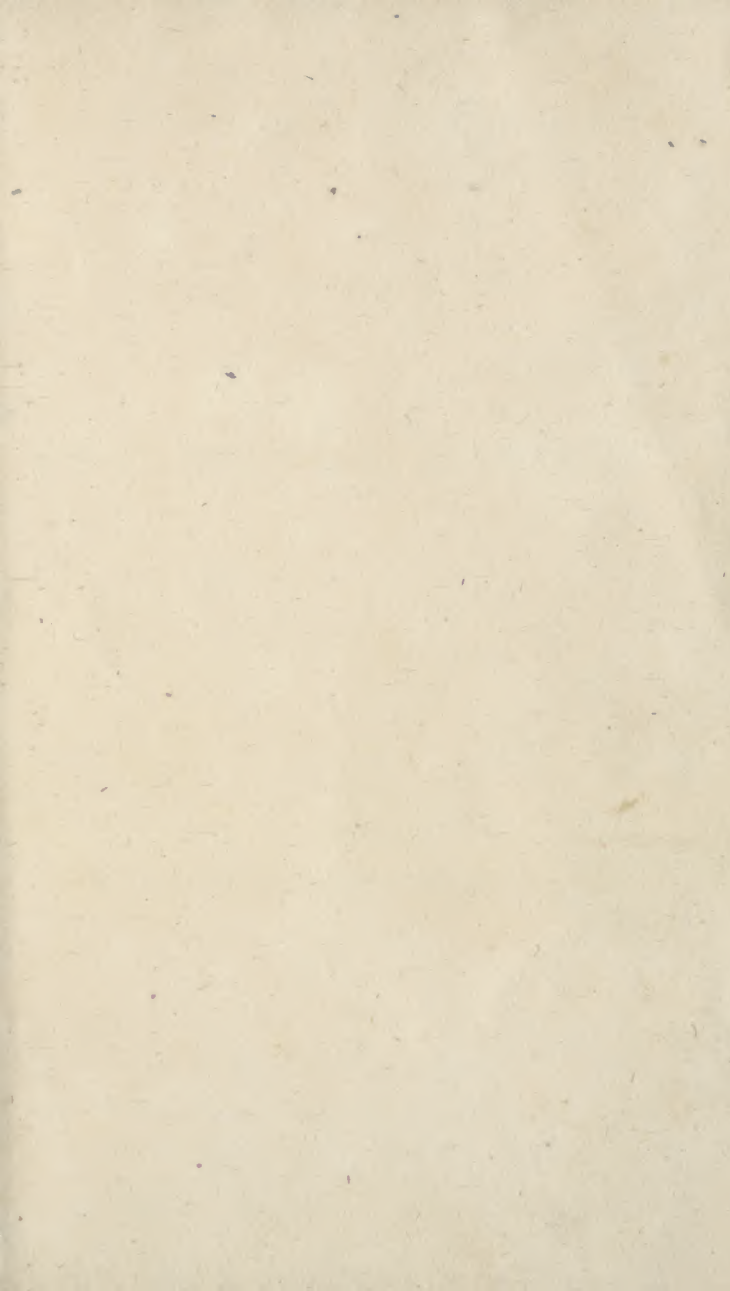
Sold by
Wm. Greenough
Book seller
GREENOUGH

ABS. 1.76.248

GEORGIUM HONORARIUM

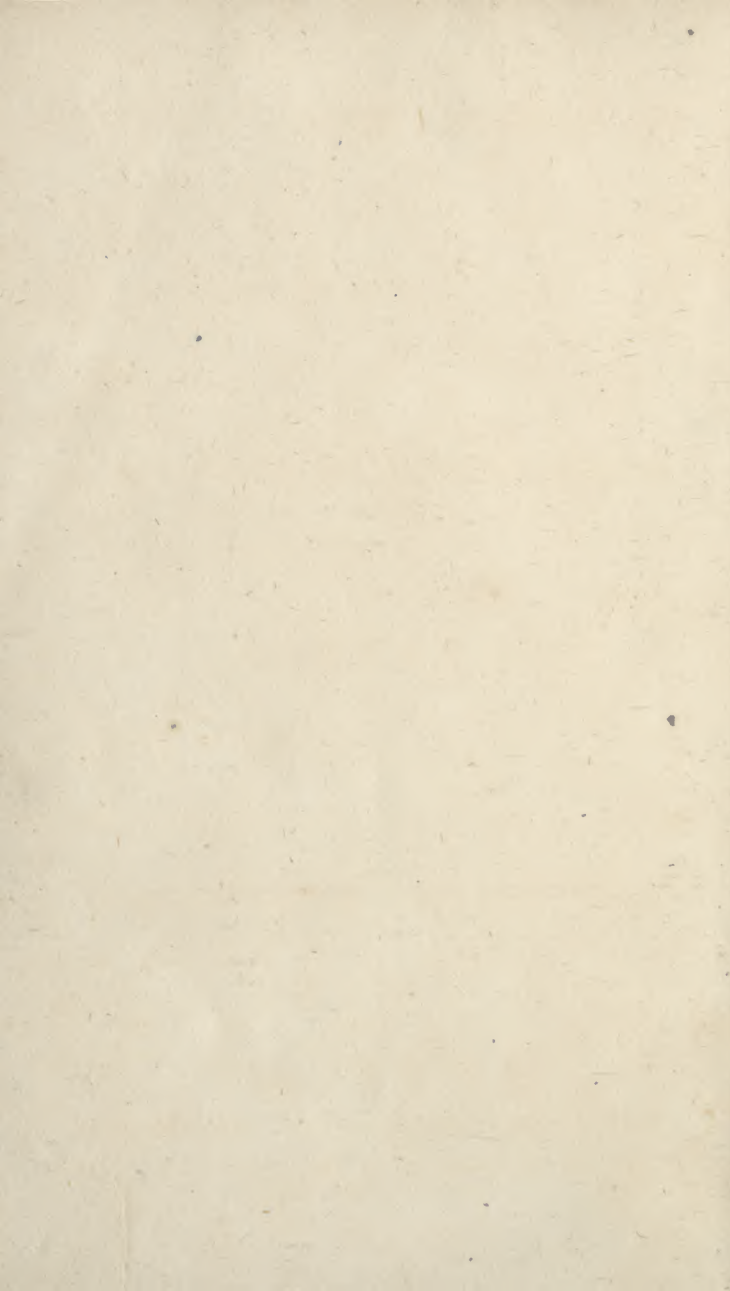
RECEIPT

PSALMORUM DAVID

YODEYCA

RECEIVED

THE LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO
1891

GEORGII BUCHANANI

P A R A P H R A S I S

PSALMORUM DAVIDIS

P O E T I C A.

L O N D I N I:

Ex Ædibus ALEXANDRI GRANT, Bridges-Street,
prostat apud DAVIDEM GOODSMAN, Strand.

M, DCC, LXXV.

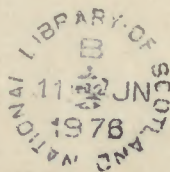
GEORGE BUCHANAN

PATRICK

Stuart Bell

PSALMIST DAVID

POSTER

ELGIN

ELGIN DISTRICT COUNCIL
100, ELGIN STREET, ELGIN, AB9 1QJ

NO. 1234

A. D

M A R I A M,

· Illustrissimam SCOTORUM Reginam,

GEORGII BUCHANANI

EPIGRAMMA.

NYMPHA, Caledoniæ quæ nunc feliciter oræ
Missa per innumeros sceptræ tuæ avos;
Quæ fortem antevenis meritis, virtutibus annos,
Sexum animis, morum nobilitate genus :
Accipe (sed facilis) cultu donata Latino
Carmina, fatidici nobile Regis opus.
Illa quidem, Cirrhâ procul et Permesside lymphâ,
Penè sub Arctoi fidere nata poli :
Non tamen ausus eram malè natum exponere fœtum,
Ne mihi displiceant quæ placuere tibi.
Nam quod ab ingenio domini sperare nequibant,
Debebunt genio forsitan illa tuo.

P A R A.

PARAPHRASIS
P S A L M O R U M
D A V I D I S
P O E T I C A.

LIBER PRIMUS.

PSAL. I. CARM. GEN. I.

FELIX ille animi, quem non de tramite recto
Impia sacrilegæ flexit contagio turbæ;
Non iter erroris tenuit, sessorve cathedræ
Pestiferæ facilem dedit irrisoribus aurem:
Sed vitæ rimatur iter melioris, & altâ
Mente Dei leges noctesque diesque revolvit.
Ille, velut riguæ quæ margine consita ripæ est
Arbor, erit, quam non violento Sirius æstu
Exurit, non torret hiems: sed prodiga læto
Proventu beat agricolam; nec, flore caduco
Arridens, blandâ dominum spe lactat inanem.
Non ita divini gens nescia fœderis, exlex,
Contemptrixque poli: subito sed turbine rapti
Pulveris instar erunt, volucris quem concita gyro
Aura levis torquet vacuo ludibria cœlo.
Ergo, ubi veridicus iudex in nube serenâ

Dicere jus veniet, scelerisque coarguet orbem,
 Non coram impietas mœstos attollere vultus,
 Nec misera audebit justæ se adjungere turbæ.
 Nam pater æthereus justorum & fraude carentum
 Novit iter, sensumque tenet; curvosque secuta
 Impietas fraudum anfractus scelerata peribit.

P S A L. II. CARM. GEN. 2.

QUID trepidæ gentes vano fremuere tumultu?
 Minisque populi sæviunt inanibus?
 Et cum principibus magni coïere tyranni,
 Dominumque Christumque Domini adversum truces?
 Vincula quin horum fortes dirumpimus, aiunt,
 Et lora nostris demimus cervicibus?
 At pater æthereus, rerum cui summa potestas,
 Ridebit impotentium irritas minas.
 Tum justâ accensus miseros affabitur irâ,
 Et per furorem cæca consilia suum
 Turbabit: Cingamque meum diademate Regem,
 Inquit, Sionis jura sanctis collibus
 Qui dabit, et latè fundet mea jussa per orbem.
 Deinde allocutus Dominus est me; Filius
 Tu meus es, genui te hodiè: me posce, daboque
 Omnes ut hæres gentium fines regas,
 Quà circumfusus tellus se porrigit undis,
 Regasque sceptro sempiternum ferreo;
 Cumque voles, tumidosque premas, frangasque rebelles,
 Ut ficta fragili vasa franguntur luto.
 At vos, in populos quibus est permessa potestas,
 Et jus ab alta sede plebi dicitis,
 Errorum tenebras depellite, discite verum;
 Servite Domino cum tremore; gaudiis

Et timor et Domini accedat reverentia vestris.

Ut missum ab illo filium amplectamini ;

In vos ne justæ vindictam exerceat iræ,

De calle recti devios. Nam, quum brevi
Sæviet injustos contra justa ira, scietis

Quàm sint beati spes in illo qui locant.

P S A L III. CARM. GEN. 3.

HEU quanta numero viribusque factio
Me vexat odiis impiis !

Quàm perditorum firma conspiratio

Conjurat in meum caput !

Et asseverant spem salutis in Deo

Supereffe jam nullam mihi :

Quum tu sub umbra præliantem me tui

Tam sæpe scuti texeris ;

Quum laudis auctor sis meæ, quum gloriâ

Meum coronas verticem.

Quum nocte Dominus invocantem me suo

De monte sancto exaudiat,

Curis solutus et recumbo et dormio,

Resurgo liber à metu.

Dominò excubante, nec meum formidine

Pectus movebunt agmina

Numerosa, nec si sæva feritas omnium

Conjuret in me gentium.

Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,

Prodibis ; hostium omnium

Malasque franges, impiorum et conteres

Dentes potenti dexterâ.

At tu, salutis una spes, populum tuum

Bonitate solitâ amplectere.

P S A L. IV. CARM. GEN. 4.

O PATER, ô hominum divûmque æterna potestas,
 Sinceræ mihi conscie mentis,
 Qui mihi consiliique inopi, incertoque salutis,
 Imploranti rebus in arctis,
 Tutum pandis iter, latumque educis in æquor ;
 Nunc obfesso fraude malignâ
 Da mihi te facilem, et justis bonus annue votis,
 Non durâ placabilis aure.
 O hominum cæcæ mentes, quo me usque relicto
 Intenti mendacibus umbris,
 Sollicita in vanas torquetis pectora curas ?
 Tandem credite vera monenti :
 Quem Deus electum miro dignatur honore,
 Per discrimina cuncta tuetur :
 Me Dominus clamantem ad se, auxiliumque rogantem,
 Mitis et exorabilis audit.
 Ergo Dei, miseri, nunc saltem agnoscite numen,
 Et vitiis absistite pravis ;
 Vobiscum in tacito per noctem expendite lecto
 Longi dicta ac facta diei.
 Non pecudum sbris Domino, sed mente litatur
 Innocua : si admoveris aris
 Hanc, poteris sperare animi securus ab alto
 Dextrâ munera larga benignâ.
 Poscit opes modò degeneres pars maxima vulgi ;
 Hæc animos vota una fatigant :
 At tu me placido tantum bonus adspice vultu ;
 Aura tui jucunda favoris
 Me super irradiet : sat amico te mihi felix.
 Alter frugibus horrea stipet,

Impleat

PSALMUS V.

Impleat et multas generoso nectare cellas,
 Et congessto gaudeat auro :
 Ast ego curarum vacuus de nocte recumbam,
 Et sine sollicitudine somnos
 Accipiam : tu securam mihi robore mentem,
 Tu certâ spe pectora firmas.

PSAL. V. CARM. GEN. 5.

OPOTENS rerum Deus, aure leni
 Mitis exaudi mea verba, mentis
 Mente non durâ tetricusque tristes
 Percipe questus.

Adspice attentus, mihi quanta tendat
 Vox latus ; quando mihi Rex Deusque
 Solus es, solum veneror precorque
 Rebus in arctis.

Manè clamantem Deus æquus audi :
 Nam tuum castâ prece, non inanem
 Spem fovens, nomen jubar ante Eoum
 Manè ciebo.

Tu Deus, lætus pietate verâ,
 Impii ritûs scelus execraris ;
 Nec frui pravi studiosa mens te
 Speret amico.

Vis tuos vultus metuit nefasque ;
 Hostis es fraudum et cupidæ cruoris
 Cædis ; audacem simulare linguam
 Falsa recides.

At tuâ fretus bonitate sacrum
 Limen accedam, tua templa inibo ;
 Ritè adorabo tua sancta castis
 Numina votis.

Tu mihi, ut cæsses fugiam dolôfos
 Hostium, lumen, Deus, æquitatis
 Dux tuæ præfer, dubioque cæcos
 Dirige gressus.

Hostium verum fugit ora ; pectus
 Incolit fraus spurcitiesque ; guttur
 Tetrius putri est quod hiat recludens
 Funera busto :

Lingua adulatrix tacito veneno
 Blandiens cæcos meditatur ictus.
 O Deus, rerum ô pater alme, gentem
 Perde nefandam :

Redde conatus, pater alme, vanos ;
 Quique te linquunt, scelerum fuorum
 Sentiant pœnas meritas, ab ima
 Stirpe recisi.

Sed tuâ semper bonitate tuti
 Gaudeant, qui spem posuere in uno
 Te sibi certam impavidi, tuuinque
 Nomen adorant.

Namque tu rectos animique puros
 Largâ opum dextrâ recreas benignus,
 Et tui, tanquam clypeo, favoris
 Protegis umbrâ.

P S A L. VI. CARM. GEN. 3.

DUM fervet ira, Domine, dum mens æstuat,
 Ne me merentem corripe ;
 Dum sævientis flagrat in cursu furor,
 Exigere pœnas abstine.
 O parce, parce : languor ægrum conficit :
 Manum salutarem admove.

Corpus, solutis ossium compagibus,
 Enerve vires deferunt ;
 Mentemque graviter mœror angit turbidam :
 Quo me usque miserum negliges ?
 Quo me usque linques ? jam revertè, ac libera
 Ægrum inferùm de faucibus.
 Ubi sæva duram mors manum injecit semel,
 Quis ampliùs ineminit tui ?
 Quis mortis altâ subrutus caligine
 Nomen celebrabit tuum ?
 De nocte pectus anxium suspiriis
 Pulsans, gemenisque, lacrymis
 Lavo cubile ; strata fletuum madent
 Rorata largis imbribus.
 Caligat acies luminum, doloribus
 Hebetata longis ; hostium
 Interque risus et dolos emarcuit
 Color vigorque corporis.
 At tu sceleribus turba gaudens impiis,
 Faceffe, spem pone irritam :
 Lamenta Dominus et meorum fletuum
 Placatus audiit sonum.
 Dominus benignus supplicem me exaudiit,
 Orationique annuit :
 Subitus ut hostes obruat pudor meos,
 Vultusque confundat rubor ;
 Tristi repentè ut palleant infamiâ,
 Fugamque turpem mœrcant.

P S A L. VII. CARM. GEN. 6.

IN te salutis spem posui meæ,
 Servator orbis : faucibus hostium

Me libera, qui mente sævâ
Interitum mihi moliuntur.

Si nemo vindex asserat : ut leo

Imbelle crudus dilaniat pecus,

Sic me ferus discerpet hostis,

Innocui sitiens cruoris.

Si verus index me meritò arguit,

Nec falsa mendax crimina texuit ;

Si damna tranquillo creavi ;

Promerito malè ni peperci :

Me persequatur dum capiat sequens,

Captumque sternat, stratum et humi pede

Conculcet, et sceptri superbum

Proterat abjiciatque fastum.

Exurge, justas te furor impius

Meorum in iras excitet hostium :

Exurge, promissamque redde

Perfidiaë Deus ultionem.

Exurge, terris luceat omnibus

Augusta majestas tua ; te suum

Accurrat agnoscatque regem

Concilium populi, patremque.

O qui potenti sceptrâ tenens manu,

Gentes per omnes crimina vindicas,

Me vindica, si ritè pœnas

Ore pio innocuoque posco.

O juste judex, cordis in intimo

Quem nil recessu præterit abditum,

Frangè impios ausus malorum ;

Fulci animos refoveque justos.

Securus hostes nil metuo, Deo

Custode ; quem simplex animi juvat

Candor :

Candor : pios servat, malisque

Exitium assiduè minatur.

Si perstet hostis, jam gladium tenet,

Jam tendit arcum promptus, et arripit

Ferale telum, et igne sævo

Lethiferas acuit sagittas.

En, qui nefandam parturit scelus,

Concepit ærumnam, pariet velut

Quæ vana per somnum inquietas

Ludificant simulacra mentes.

Fodit dolosam, ut me caperet, scrobem ;

Incautus in fossam ipse suam ruit :

In verticem ipsius recurreret

Perniciès, recidentque fraudes.

Ergo expeditus fraudibus et metu,

Rerum parentis justitiam canam,

Nomenque sanctum ; gratiasque

Lætus agam, repetamque laudes.

P S A L. VIII. CARM. GEN. 7.

GENTIS humanæ Pater atque custos,

Quàm sancta majestas tui

Nominis terras stupefecit omnes,

Sol quas recurrens adspicit !

Et super cœli radiantis orbes

Tua magnitudo se extulit.

Quàm piâ mundum tueare curâ,

Lactentis ævi infantia

Prodit ; ut linguas temerè obstrepentium

Tibi refutes hostium :

Hostium, quorum vomit os furorem

In te, sititque sanguinem.

Luce quum cœlos vitreâ ferenos,
 Pollentis opera dexteræ,
 Cerno ; quum lunam, nitidasque stellas
 Per te creatas conspicio :
 Quantulus, mecum tacitus revolvo,
 Homo est, ut ejus sis memor !
 Quantula humanæ est sobolis propago,
 Dignere ut illam visere !
 Hunc Deo æqualem prope reddidisti ;
 Ornâsti honore et gloriâ :
 Et tuæ dextræ super universa
 Opera creâsti principem :
 Cuncta vitalis quibus haustus auræ est,
 Illi dedisti sub pedes.
 Huic boves parent et oves, pecusque
 Quodcunque campis pascitur ;
 Quique pennarum celeri volatu
 Metitur ales aëra ;
 Quique pinnarum celeri natatu
 Piscis pererrat æquora.
 Gentis humanæ pater atque custos,
 Quàm sancta majestas tui
 Nominis terras stupefecit omnes,
 Sol quas recurrens adspicit !

P S A L. IX. CARM. GEN. 8.

RERUM certa salus, te cano, gratias
 Exsolvo meritis ex animo tibi :
 Et miranda futuris
 Pandam facta nepotibus.
 Tutus præsidio nil metuum tuo :
 Lætus læta canam sed tibi carmina ;

Te laudabo supremi

Æternum ætheris arbitrum.

Spes hostis temerè elatus in improbas

Conversus trepidâ terga dedit fugâ,

Et virtute potentis

Dextræ pectus abiit tuæ.

Tu vindex cupidos exitii mei

Perdis ; tu trepido præsidium es reo ;

Tu litem mihi iudex

Ex alto dirimis throno :

Tu gentis valido robore barbaræ

Compescis furias ; destruis impios,

Ut nec nomina feris

Narret fama nepotibus.

En, hostis tumidæ quò recidunt minæ !

En, qui sternit humi funditùs oppida,

Et prostrata perennis

Condit nube silentii !

At rerum Dominus perpetuus thronum

Fixit perpetuum iustitiæ sibi ;

Orbem ut legibus æquis,

Ut justè populos regat.

Quum vis incubuit foeta superbiâ

Infreni, miseris præsidium pates :

Tuti pandis asyli

Arcem rebus in asperis.

In te uno meritò spem solidam locant,

Qui novere tuum nomen, et ultimo

Ut discrimine amicos

Nunquam destituas tuos.

Ergo arcis meritâ laude Sionæ

Custodem Dominum pangite ; consili

Decreta ardua gentes

Latè ferte per exteras.

Vindex innocui sanguinis expetit

Pœnas ; vi tenues nec finit opprimi

Impunè ; applicat aurem

Clamantûm querimoniis.

Afflictas bonus ô res propiùs meas

Contemplare, odiis quem petit improbis

Vis hostilis ; et atræ

Mortis faucibus eripe :

Ut, quâ mole Sion crescit in æthera

Latè conspicuâ, laudibus efferam

Te, lætusque salutem

Acceptam referam tibi.

Demersit meritò fraus sua perfidas

Gentes exitio : quis alios plagis

Irretire parabant,

Hæfere impliciti pedes.

O miranda Dei judicis æquitas !

Fraudis fraude suâ prenditur artifex.

O res pectoris altis

Condenda in penetralibus !

Sic est ; interitu devorat impios

Improvisa dies ; immemores Dei

Gentes mors inopina

Æternis tenebris premit.

At confisa Dep nudâ modestia

Æternum Domini non animo excidet,

Nec læto miserorum

Spes frustrabitur exitu.

Rerum surge parens, neu sine ut impotens

Adversus tenues crescat homunculus ;

Et juris preme frenis
 Gentes arbiter impias.
 Circumsiste tuæ mole potentiæ,
 Terroremque feris mentibusingere :
 Agnoscat malè firmam
 Sortem gens hominum suam.

PSAL. X. CARM. GEN. 3.

QUONAM usque custos gentis humanæ tuos
 In rebus arctis negliges ?
 Quonam aberis usque, dum pios tyrannide
 Premit arroganter impius ?
 O si scelestum vergat in caput scelus,
 Suisque pereat artibus.
 Dum mentis explet per nefas libidinem,
 Sic gloriatur impius ;
 Sic gaudet in se, sempiternum ceu decus
 Rectis parârit artibus.
 Æqui atque iniqui negligit discrimina
 Infrenis arrogantia,
 Suæque plaudit suaviter prudentiæ,
 Nullum esse quod putet Deum.
 Felicitatis somnio indulget suæ,
 Quod cuncta cedant prosperè ;
 Nec te futurum cogitat vel judicem,
 Vel perpetrati vindicem.
 Hostes minoris æstimat nihilo suos,
 Sic ipse secum computans,
 Incommodi expers ad senectam usque ultimam
 Securus ævum transigam ;
 Non cura lætis ulla sese gaudiis,
 Non ægritudo interferet.

Os execranda despuit convicia,
 Spumatque probris et dolis ;
Bonis labores continenter pestilens
 Lingua et dolores parturit.
Circa viarum compita insidias locat,
 Ut innocentem clam involet ;
Intentus oculis intuetur acribus
 In transeuntes pauperes.
Qualis cruentus subter alta delitet
 Spelæa conditus leo ;
Sic, e latebris corde trepido palpitans,
 Infirmioribus imminet ;
Et occupatos multinodis nexibus
 Nassæ involutos attrahit,
Malisque subigit ; et tenebris occulit
 Crudelitatem callidus :
Ah, strage quantâ transeuntes perculit,
 Grassatus istis artibus !
Sic deinde secum colligit malè credulus,
 Hæc prorsus ignorat Deus ;
Avertit ora rebus humanis sua,
 Fandi et nefandi negligens.
Exurge, Domine, tolle in altum dexteram,
 Librata fige vulnera ;
Ope destitutos ne pios silentio
 Oblivioso desere.
Tene impiorum pervicax vesania
 Sic audeat contemnere ?
Secreta secum corde tacito ut murmuret,
 Humana non curat Deus.
Cernis profectò cuncta, cernis ; et tuam
 Scelestus in manum cadet ;

Ut

Ut te labores et dolores pauperum
 Non præterire intelligat :
 Tibi relictus est inops atque innocens ;
 Tu tutor orbos protegis.
 Tu frange vires impii, violentiam
 Tu mentis improbæ doma ;
 A stirpe cæsa donec impietas simul
 Eliminetur et impius.
 Tum firma Dominus seculorum in secula
 Sceptra obtinebis imperi,
 Gentisque terræ finibus procul tuæ
 Exterminabis impias.
 Hæc vota duris obruti laboribus,
 Has supplices fundunt preces ;
 Animosque stimulis incitati talibus,
 Te lacrymantes postulant ;
 Pupillum et inopem ut vindices potentium
 Ab impotenti audacia ;
 Homo ut feroces spiritus ponat, suæ
 Infirmitatis conscius.

P S A L. XI. CARM. GEN. 6.

QUUM spe salutis non dubiâ fruar,
 Deoque fidam, vos mihi dicitis,
 Faceffe rupes in remotas,
 Antevolans pavidas volucres.
 Intendit arcum, en aspicias, impius,
 Nervo sagittas admovet, ut petat
 Incogitantes e latebris
 Innocuos animique rectos.
 At tu potenti, Rex bone, dexterâ
 Domas rebelles, et facis irrita

Decreta vefani furoris
 Contra humiles malè nil merentes.
 Æterna cœli templa colens Deus,
 Et lucido atrorum in folio sedens,
 Humana per terras acutis
 Facta oculis specularur omnes.
 Non iustus illum, non latet impius
 Cuncta intuentem; sed studio ad nefas
 Pronos maligno iustus orbis
 Ex animo moderator odit.
 Super scelestos retia depluet;
 Ignem remisso sulphure flammæos
 Ad impios eliminandos
 Fulminææ rapiunt procellæ.
 Iustosque iustus iustitiæ parens
 Amore sancto amplectitur unicè,
 Et fraudis ignaram ante vultus
 Assiduè videt æquitatem.

P S A L. XII. CARM. GEN. 9.

AFFER opem, fervator opem fer; pulsa recessit
 Intemerata fides:
 Nuda fides hominum fugit commercia; vana
 Cum socio loquitur
 Quisque suo, blandâ exercens mendacia linguâ,
 Corde scelus meditans.
 Ora Deus fraudum dulci medicata veneno
 Conterat, et penitus
 Grandiloquam ex ima linguam radice revellat;
 Quique pudore carent,
 Dicere nec metuunt; Falsa ad perjuriam linguas
 Fortiter intrepidi

Assuescamus,

Assuescamus, et os agè confirmemus ad omne
 Flagitium : neque enim
 Oris frena mei, linguæve repagula quenquam
 Me nisi habere puto.
 At Dominus planctus miserorum, et dura ferentium
 Aure trahens gemitus,
 Surgam, ait, atque inopem, tutâ ut respiret in arce,
 Insidiisque procul,
 Securum statuam. Hæc Dominus : quod ab ore fideli
 Cunque fuit Domini,
 Auro purius est, auro quod fusile fecit
 Septima flamma coquens,
 Dum fax in fumos exploratore camino
 Crassa abit et cineres.
 Polliciti memor ergo malæ mala toxica linguæ,
 Sancte parens, inhibe ;
 Pestiferâ de gente hominum nos, optime custos,
 Assere perpetuò.
 Nam latè impietas grassatur libera, passim
 Omnia plena malis,
 Quum penes injustos jus est, et iussa malorum
 Sunt metuenda bonis.

P S A L. XIII. CARM. GEN. 10.

QUOUSQUE rector unice,
 Me destitutum negliges ?
 An sempiternâ me obrutum
 Oblivione deferes ?

Quousque vultum amabilem
 Iratus abscondes mihi ?

Quousque curæ turbidæ
 Mentis quietem distrahent ?

Quousque cor cruciabitur
 Mœroris æstu fluctuans ?
 Quousque, me prostrato, aget
 Hostis triumphos insolens ?

Regnator orbis adspice ;
 Opem fer, et lucem tuam
 Infunde, ne mors lumina
 Somno perenni sopiat :

Ne jactet hostis arrogans
 Me viribus fractum suis ;
 Ne me perosi perfidi
 Meo dolore gaudeant.

Tu me salutis recreas
 Spe, largus auxili : tuum,
 Salute partâ, laudibus,
 Rex magne, nomen efferam.

P S A L. XIV. CARM. GEN. II.

SECUM infania callide,
 Indulgens vitiis, sic loquitur ; Deum
 Formido sibi credula

Commenta est hominum, quum temerario
 Casu fors ferat omnia.

Ergo flagitiis se penitus dedit
 Secura impietas Dei ;

Nec quisquam ex animo recta sequi fludet.

De templo æthereo Deus
 Ad curas hominum lumina verterat,

Si quis non stolidè improbus
 Ad cultum revocet pectora numinis :

Omnes in scelera omnia
 Conjurâsse putes ; fœda, nefaria,

Detestandaque

Detestandaque perpetrant ;
 Nec cuiquam est studium recta capessere.
 Nam quî recta capessèrent ?
 Quem sanis aditum consiliis darent ,
 Quorum nequitia et scelus
 Infecere animos ? qui populum meum,
 Ceu prædam fera, devorant ;
 Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
 Ast illos gelido metu
 Horror concutiet, justitiæ Deus
 Quum patronus opem feret
 Infonti : increpitans talibus impios ;
 Vobis ludibrio fuit
 Infontûm pietas : vos inopum pium
 Risistis studium, preces,
 Spes lentas, trepidas sollicitudines :
 At, cui fidit inops, Deus
 Spes et vota bonos ducet ad exitus.
 O si mittat opem suis
 Speratam Deus e rupe Sionia :
 Nam quum vincula ruperit,
 Exsolvetque suos, pectore libero
 Gaudebunt Abrahamidæ,
 Et justâ Ifacidæ lætitiâ frement.

P S A L. XV. CARM. GEN. 6.

SANCTÆ Sionis templa quis incolet,
 Rex magne, tecum ? quem statues tuum
 Sanctum super montem, ut malorum
 Liber agat placidam quietem ?
 Quem fraudis expers simplicitas juvat,
 Urgetque rectum propositi tenax ;

Nec mente sævus grata blandam
 Edocuit simulare linguam :
 Nec ore mendax exitiabiles
 Concinnat artes ; nec mala proximis
 Excogitat ; nec dulcem amicum
 Opprobriis maculat pudendis.
 Qui fastuosum despicit impium,
 Dei timentem suspicit et pium :
 Tenaxque promissi, fidemque
 Indocilis temerare pactam.
 Qui non egenos fœnore perdidit,
 Non innocentes munere prodidit.
 In monte sancto, hæc qui peregit,
 Perpetuâ requie fruetur.

P S A L. XVI. CARM. GEN. 12.

ORERUM fator, et salus
 Humani generis certa, periculis,
 Qui te respicit unum, famulum instantibus eripe.
 Te servus Dominum libens
 Agnosco, et populis prædico : sed tibi,
 Omni ex parte beato, officiis nil opus est meis.
 Ergo illuc animum appuli,
 Ut gentem studio prosequerer pio,
 Quam tu ex omnibus unam populis forte receperas.
 Ast illi immemores tui
 Defecere : novos quisque sibi deos
 Effluxere, colentes animi ludicra somnia.
 Horum sanguineas dapes
 Non libabo, epulas respuo ; nomina
 Testis nunquam adhibebo, aut fidei fœdera sanciens.
 At fortis populum meæ

Defendet

Defendet Domini perpetuus favor,
 Mercedemque laborum cumulatam dabit affatim.
 O pulchra agricolatio !
 O præclara mei fors patrimonii !
 Ut florum undique ridens animum pascit amœnitas !
 Immortalis honor Deo
 Æterno, monitu cujus ago dies,
 Arcanisque per umbram stimulor pectora motibus.
 Quicquid melior, aut gero,
 Præsentem Dominum conspicio : is mihi
 Semper dexter adhæret, stabili ne movear gradu.
 Pulsat pectora gaudio
 Cor lato trepidum ; lingua tuas avet
 Laudes promere ; corpus tacite spes bona recreat.
 Nam nec degere tartari
 Permittes animam sub tenebris meam,
 Aut ut putre cadaver resolutum in cineres fluat.
 Tu vitæ referas viam ;
 De vultu fluvii lætitiæ tuo
 Manant ; tu tribuis munificâ gaudia dexterâ.

P S A L. XVII. CARM. GEN. 5.

A EQUUS exaudi, bone rector orbis,
 Æqua poscentem : tibi quas profundit
 Lingua non mendax, cape non iniquâ
 Aure querelas.
 Ad tuum læsus fugio tribunal,
 Et fidem appello ; mihi cognitorem
 Te peto ; oppressos oculis benignis
 Adspice justos.
 Sæpe per solas tacitæ tenebras
 Noctis arcanos mihi cogitatus

Cautus inspexti, trepidoque corda
Turbida motu.

Sæpe, ceu flammis, animum probâsti
Casibus duris, neque comperisti
Conscium fraudis scelerumque, fonti
Sæva minantem.

Os fuit concors animo, sonusque
Sensui: legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impiosque
Horruit ausus.

Hâc viâ gressus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapsu, instabilesque turbent
Lubrica plantas.

Te voco, duris ad opem periclis
Sæpe tentatam fugio, precantis
Admove attentam miseris benignus
Questibus aurem.

Tu bonus fulci tibi qui salutem
Spemque committunt: tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrena
Vindice dextrâ.

Me velut pupillam oculi tenellam
Providus muni; procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum
Conde sub umbra.

Nam meæ vitæ manus impiorum
Imminet: vallant opibus, superbis
Intonant linguis, mala dira sævâ
Voce minantur.

Obsident cunctos aditus viarum;
Commoda observant loca, destinantque

Ad meam cædem, facinusque patrant
Mentibus absens.

Qualis in prædam leo fertur irâ
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulsus speculatur alto
Abditus antro.

Surge, conatus pater anteverte
Impios, stratoque in humum tyranno,
Me tuo, quo nunc furit ille sævus,
Eripe ferro.

Neu sine ut me vi premat impotentûm
Divitum fastus; quibus una cura est,
Dum licet, blandæ illecebras caducas
Carpere vitæ.

His opes terris penitus refossis
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilarasque multâ
Prole penates.

Puritas vitæ mihi te tueri
Corporis vinclis tribuet soluto:
Illa lux verè faciet me ab omni
Parte beatum:

Lux voluptatum cumulata cunctis
Gaudiis, quum se sine nube menti
Pura majestas dabit intuendam
Lumine puro.

P S A L. XVIII. CARM. GEN. I.

TE, Deus aline, colam; te toto pectore amabo,
Sancte parens; mea vis, mea sola potentia, turris,
Præsidium, spes, et rebus solamen in arctis.
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis

Anchora

Anchora, tu statio tuti placidissima portûs.
Nam simul atque tuas in laudes ora resolvo,
Te venerans, pacemque petens, inimica faceſſunt
Arma; ſalus, placidiſque comes pax advolat alis.

Jam me lethiferis mors circumvolverat atra
Caſſibus, obſeſſum jam me torrentibus orcus
Impediebat aquis; ſtygiâ jam compede vinctus
Hærebam, laqueoque pedem retinente trahebar.
Hic ego deprenſus, ſupplexque humiliſque vocavi
Voce Deum, et dubiis clamavi ad ſidera rebus.

Ille ſuper folio reſidens ſtammantis olympi
Audiit orantem: poſtquam pervenit in altum
Clamor, et attentas advertit queſtibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, montesque cavâ compage ſolutâ
Nutârunt, penitusque imis fremere cavernis.
Fumeus aſſlatu de naribus æſtus anhelos
Undabat; rapidæ contorto vertice flammæ
Ore fluunt, vivâque animant attacta favillâ.
Utque ſuum Dominum terræ demittat in orbem,
Leniter inclinat juſſum ſaſtigia cœlum;
Succedunt pedibus fulcæ caliginis umbræ.
Ille vehens curru volucris, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Prætenditque cavis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratæ ſpicula flammæ
Diſcutiunt triſtes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidoſæ grandinis imber,
Diſcurſantque vagæ ſinuofa volumina flammæ.
At verò ut ſancto ſermone ſilentia rupit,
Protinus horrifico tonitru cœlum omne remugit,
Grandinis

Grandinis et crebrâ tellus crepitante procellâ
Pulsa sonat, ruptisque micant e nubibus ignes;
Flammiferæque volant magnum per inane sagittæ,
Fulguraque ingeminant: laticum concussa lacunas
Pandit hians tellus, et fontibus ora relaxat,
Succutiturque pavens, et fundamenta revelat;
Et referat chaos. Æterni sic vox tonat oris,
Sic formidandæ grave spiritus infremit iræ.

Ille salutiferam porrexit ab æthere dextram,
Et me de rapidis pereuntem sustulit undis:
Hostibus eripuit validis, et acerba potentum
In me odia elusit: quum me studiosa nocendi
Temporibus duris cæcâ fraus arte petebat,
Auxilium tulit, et rebus patefecit in arētis
Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.
Scilicet immunem sceleris mentemque manumque
Adspexit Deus, et merito dignatus honore est.
Quippe nec impietas, nec pravi credulus error
Avertêre meos recto de tramite gressus.
Ante oculos mihi lex Domini, mihi jussa verenda
Semper erant animo præsentia; simplice vero
Gaudebam, fraudisque illo sub teste voluntas
Libera, flagitium, et scelerum vitaverat artes.
Ergo mihi integræ fructum hunc decerpere vitæ
Munificus dedit; et, qui conspicit omnia, justus
Arbiter innocuam cumulavit munere vitam.

Quisque suis sibi te conformat moribus: erga
Innocuum innocuus; te sentit amicus amicum;
Inque bonos bonus es; malè cautas cautior artes
Artibus eludis: duro in discrimine servas
Res humilis populi afflictas, oculique superbos
Dejicis elati fastus. Tu plebis ab imæ

Coctibus ereptum celebri me in luce reponis ;
 Illustrasque meas claro splendore tenebras.
 Te duce perrumpo florentes ære phalanges,
 Altaque turrigeri supero fastigia muri.
 Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa secutis
 Sancta salutiferæ pandit compendia vitæ.
 Illius æterno quicumque effluxit ab ore
 Sermo repurgato flammis sincerior auro est :
 Ille suo clypeo fidâ spe pectora fulta
 Protegit, adversisque vetat succumbere rebus.

Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
 Aut ebur in varias aut faxa excisa figuras ;
 Ecquis in æthereo rerum moderatur olympto
 Frena alius Dominus ? quis terræ temperat orbem ?
 Alter, et invictâ quæ vult facit omnia dextrâ ?
 Ille Deus vivâ mihi vi corroborat artus,
 Ostenditque viam maculosâ labe carentem.
 Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
 Et procul a sævis subduxit in alta periclis ;
 Et tractare manu duro in discrimine belli
 Arma dedit facili, solidoque ex ære rigentem
 Flectere, et inflexum confringere viribus arcum.
 Ille salutiferi totum munimine scuti
 Me tegit, et dextrâ nutantem fulcit et anget
 Largus opis ; perque insidiis obsessâ viarum
 Pandit iter tutum, prohibetque per invia plantas
 Offenso titubare gradu. Te persequor hostes
 Auspice, disiectos comprehendo ; nec antè revertor
 Quàm cecidere animi fractâ virtute minaces,
 Affusque cadant pedibus, ne surgere possint
 Rursus, et antiquas armis reparare ruinas.
 Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,

Et validos crudo distendis robore nervos ;
 Tu bellare doces ; tu me quicumque laceffit
 Sternis humi, trepidosque fugâ mihi disjicis hostes :
 Clamantes nemo exaudit. Dominum prece poscunt
 Auxilium : averfam negat implorantibus aurem.
 Hos ego, ceu versat boreæ violentia nubem
 Pulveream, impello, et turbatis fervidus insto ;
 Et pedibus premo, ceu cœnum deforme lutosis
 Conteritur triviis. Tu me, sine nomine plebis
 Contemptu ereptum, populos frenare superbos
 Imperio facis ; et famulas mihi tendere dextras
 Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
 Attonitas famæ novitatē, et nomine tantum
 Audito : et blandis verba assentantia linguis
 Fingunt, nec tutis satis audent credere muris.
 Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
 Me tegit, incolumemque rapit de morte propinquâ :
 Qui mihi perfidiam sceleratam ultricibus armis
 Frangere dat, populosque facit parere volentes ;
 Securumque vetat belli trepidare tumultus :
 Qui mihi præsidio est, populi quum sæva rebellis
 Ira furit, mentisque malæ scelerata retundit
 Consilia. Ergo feram latè tua facta per urbes
 Finitimas ; semperque meo celebrabere cantu,
 Sancte parens, regem qui dura per omnia tutum
 Esse jubes, cumulasque opibus plenoque favore
 Ipsum, et perpetuum sobolem amplectêris in ævum.

P S A L. XIX. CARM. GEN. 6.

INSANIENTIS gens sapientiæ
 Addicta mentem erroribus impiis,

Tot luce flammiarum coruscum
 Cerne oculis animoque cœlum :
 Hinc disce, prudens quàm fuit artifex
 Qui templa olympi fornice flammeo
 Suspendit, et terræ capacem
 Et pelagi sinuavit arcum.
 Dies tenebras, et tenebræ diem
 Semper præmientes perpetuâ vice,
 Non fortuito res caducas
 Ire monent per inane lapsu :
 Sed tota concors fabrica personat
 Dei tuentis cuncta potentiam,
 Non voce quæ paucorum ad aures
 Perveniat strepitu maligno.
 Nam nec remotis barbara finibus
 Gens ulla terras incolit ultimas,
 Quæ nesciat certâ meantis
 Lege poli stabilem tenorem.
 Quis nocte clarâ lumine flammeo
 Semper micantes non stupeat globos ?
 Aut manè castris prodeuntem
 Quum rutilo videt axe solem ?
 Sive ille Eois fluctibus exerit
 Vultus decoros, sponsus uti novus
 Auro refulgens, gemmeâque
 Tempora conspicuis coronâ :
 Seu quum fugacem præcipitans diem
 Curru citato tempora dividit,
 Artusque virêsque impetumque
 Centimano similis giganti.
 Abusque Eoo cardine ad ultimam
 Metam occidentis sidera permeans

Obliqua, vitali calore
Cuncta creatque fovetque alitque.
Sed ordo rerum et conspicuus decor
Non sic tuentum lumina detinent,
Divina ut arcanis habenis
Lex animos ad honesta flebit.
Promissa fraudis nescia lubricæ
Splendore veri pectora roborant.
Hæc plebitur culpa æquitate, ut
Pœna juvet recreetque damnum.
Puro recludunt lumine lumina
Præcepta: puro relligio nitet
Verenda cultu, quam nec annis
Cuncta domans minuit vetustas.
Decreta fas et conscia veritas
Astans tabellis servat aheneis,
Jucundiora melle, et auro
Et nitidis potiora gemmis.
Signata claustris pectoris intimi
Servus tuetur jugiter hæc tuus;
Non inscius custodientem
Quam maneat numerosa merces.
Errata mentis quis meminit vagæ?
Quæ deprehendet vis sapientiæ?
Ergo repurga quas refudit
Clam maculas sinuosus error:
Fac regna cordis ne sibi vindicet
Vis impotentis dira superbiæ;
Sic me malorum e maximorum
Compedibus facile explicabis.
Quæ lingua fundit verba, quod in sinu
Secum volutat mens tacito, accipe
Placatus,

Placatus, ô nostræ salutis
Arx, Dominus, Deus et Redemptor.

P S A L. XX. CARM. GEN. 2.

CUNCTA licet ferro latè populetur et igni
Infana gentis barbaræ crudelitas,
Tu ne cede malis, sed contrà audentior ito;
Moderator orbis audiet preces tuas :
Utque bonus dubiis Iacobum ad sidera rebus
Cum voce palmas proferentem exaudiit ;
Annuet oranti, et te majestate verendi
Nominis ab hoste sospitem tuebitur :
Ex adyto sacro arcanis tibi viribus artus
Firmabit, animum de Sione fulciet :
Vota secundabit, memori tua munera mente
Servabit : omnis perlitabit victima ;
Protinus in cineres depasta holocausta resolvet
In astra volvens flamma lucem splendidam.
Ille aderit cœptis, casusque in prospera vertet,
Eventa finget omnia ex sententia.
Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque salutis
Patrium canemus patrio ritu Deum :
Cuncta Deo grates fora, compita, templa sonabunt ;
Nomenque sanctum prosequuntur laudibus :
Annuet ille pio quæcunque rogabitur ore,
Lætumque precibus exitum justis dabit.
Quin (scio, nec fallax animum mihi decipit omen)
Regem reducet sospitem Dominus suum ;
Mittet opem, sancti referans sacraria cœli,
Et præpotenti proteget te dexterâ.
Gloria sit Syriæ, turmas numerare curules,
Axesque curvis asperare falcibus ;

Fidat equis, latèque vagis discursset habenis,
 Sonante Perses arva findens unguâ :
 Hi currus et equos jactent ; nos rebus in arctis
 Dei potentis nomen invocabimns.
 Illis nec currus, nec vis præstabit equorum,]
 Ne scindat uncis vultur artus unguibus :
 Nos humiles favor æthereus penitusque jacentes
 Tollet, suoque sustinebit numine.
 Tu servator opem fer : tu si respicis, arma
 Nec socia cupimus, nec timemus hostica.
 Respiciet, populique sui Rex optimus, omni
 Vocatus horâ, facilis audiet preces.

P S A L. XXI. CARM. GEN. 3.

QUOD hoste victo Rex triumphat gaudio,
 Curis solutus anxiiis,
 Tibi id fatetur, Rex beate cœlitum,
 Debere : tu laboribus
 Vires ferendis, tu dedisti e prælio
 Redire duro sospitem.
 Nullam repulsam, voce quum te supplice
 Rogaret, unquam adhuc tulit :
 Nil in latebris pectoris reconditis
 Spe concupivit irritâ.
 Et vota supra, et ante vota, hunc omnibus
 Vitæ beâsti commodis :
 Gemmis coronam ferre et auro splendidam
 Sacro dedisti vertici.
 Vitam poposcit ; mortis illi est addita
 Inmunis immortalitas.
 Tu claritatis auctor illi es, inclytâ
 Per te refulget gloriâ.

Felicitatis

Felicitatis ei favor dedit tuus
Exemplar ut sit posteris ;
Mensura voti ut matribus sit, quum bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe spes et anchora es fiducia ;
Tu portus in rebus malis :
Te fretus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidae.
Tu perduelles comprehendes, tu manu
Pœnas reposces vindice.
Ceu flamma clausis æstuans fornacibus
Antiqua silvæ brachia
Vorat ; furoris sic tui nefarios
Afflatus hostes hauriet.
A stirpe totam demetes propaginem
Semenque gentis impia.
Te namque contra moliuntur abditam
Fraudem scelusque perfidi ;
Et mente pravâ vota versant irrita,
Et spes inanes concoquunt.
Te persequente, pallidi in fugam ruent,
Inhonestâ tergo vulnere
Ferent ; in ora, fata dum vitant fugâ,
Rursus sagittas diriges.
O, qui potenti frena rerum dexterâ
Versas perennis arbiter,
Exurge, vires fac tuas ut hostium
Agnoscat insolentia :
Tum te piorum turba festis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum supplicum placabilem,
Malisque formidabilem.

P S A L. XXII. CARM. GEN. 3.

CUR me relinquis, ô Deus ? Deus meus,

Cur me relinquis ? irrita

Heu verba fundo : luce seu terras dies

Retegit, vocantem me dies

Frustra intuetur ; sive nox silentibus

Terram tenebris obruit,

Nox me vocantem nulla non audit, meo

Nox nulla questu non sonat.

Tu sanctus ille civitatis incola es

Sanctæ ; Ifaci nepotibus

Tu carmen es ; tu fida spes majoribus

Nostris ; salutem qui suam

Tibi credidere, à te salutis compotes

Abiere ; salvi gratias

Egere, duris qui tuam in malis opem

Petiere ; qui tuam in fidem

Se dedidere, non tulere dedecus,

Non hostium ludibria.

At vermis ego sum, non homo ; sum fabula

Vulgi, infimorum opprobrium :

Nam turba nostris obvia illudit malis,

Nutatque, niçtatque, et caput

Motat, labella exporrigit ; ludibria

Verbis acerbatur asperis,

En ille Domino carus, en fiducia

Securus ille numinis :

Nunc fervet illum, nunc periculis eruat,

Quem tanto amore amplectitur.

O Domine, tu me protinus susceperas

Alvo parentis editum ;

E

De

De te pependi spe, parentis pendulus
Infans adhuc ad ubera.
Abusque partu tu Deus meus ; tuus
Ex matris alvo me favor
Est profecutus : ultimo in discrimine
Jam ne recede longiùs ;
Discrimen instat ultimum, mortis metu
Cessere amici territi.
Tauri efferati, tauri obesi me undique
Circumdedere ; faucibus
Hiant leonum more rugientium,
Quos incitat spes et fames.
Rivi cruoris corpus omne perluunt
Exangue, laxat artuum
Compago nexus ; pectus intra liquitur,
Ut sole cera, cor metu.
Exaruere testæ ad instar coctilis
Defecta membra viribus ;
Rigens adhæsit lingua siccis faucibus ;
Jam sto sepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
Urgent, petuntque dentibus :
Mihi pessimorum sæva conspiratio
Manusque fodit et pedes :
Et ossa numerant, ossa tralucentia
Per corporis tensi cutem.
Tormenta postquam cuncta consumpsit furor,
Animus adhuc irâ tumens
Se pascit, oculos fatiat, et fruitur meis
Læto in malis spectaculo.
Partiti amictus sunt meos, tunicæ meæ
Fecere fortes arbitras.

Tu Domine, saltem ne recede, ne malis
In ultimis me desere :
Tu robur unus, tu mea es potentia ;
Accurre, festinus meæ
Succurre vitæ, destitutum ab omnibus
Defende : sævorum hostium
Ferrum cruentum pelle ; vim rabidam canum
Inhibe ; leonum spumeos
Compesce rictus ; cornua unicornium
Confringe ; serva supplicem.
Tum morte victâ sospes auxilio tuo,
Narrabo fratribus tuum
Nomen ; piorum prædicabo cœtibus
Robur, fidem, constantiam.
O mente purâ qui Deum colitis, Deum
Laudate puris cantibus :
Semen Jacobi, magnitudinem Dei
Celebrate festis laudibus :
Erga fideles numinis clementiam
Agnosce, proles Isaci.
Non sprevit inopis ille solitudinem,
Non pauperum fastidio
Avertit ora ; me vocantem exaudivit,
Vitæque dulci reddidit.
Ergo per oras ultimas mundi tuas
Sonabo laudes ; gentibus
Te prædicabo ; vota te timentium
Præsente solvam ecclesiâ.
Edet modesta turba fraudis nescia
Vocata sacras ad dapes,
Epulisque functa, ac satura dulci nectare,
Laudabit auctorem Deum ;

Deum sonabit, qui vigore flammeo
 In corda se quærentium
 Se tantus infert, mortis ut procul metu
 Perennè viva gaudeant.
 Ergo excitata tam novo spectaculo
 Tellus ab oris ultimis,
 Quàcunque colitur, colla sub Domini jugum
 Submittet ; illi servient,
 Pronæque Domino supplicabunt omnium
 Omnes familiæ gentium.
 Nam sempiterno jure Domino competit
 Regnum triformis machinæ :
 Ille universis imperabit gentibus.
 Rerum potentes illius
 Mensæ accubabunt, et sacri convivii
 Dapibus referti sub jugum
 Cedent volentes : flectet illi poplitem
 Pauper sepulchri in limine,
 Qui membra fessis artubus languentia
 Fugiente vitâ vix trahit.
 Illumque longâ posterî propagine
 Colent ; suisque posteris
 Per longa deinceps nunciabunt secula
 In me favorem numinis.
 Hoc semen illi serviet, gens illius
 In posterum hæc censebitur.

P S A L. XXIII. CARM. GEN. 13.

QUID frustra rabidi me petitis canes ?
 Livor, propositum cur premis improbum ?
 Sicut pastor ovem, me Dominus regit ;
 Nil dêrit penitus mihi.

Per

Per campi viridis mitia pabula,
 Quæ veris teneri pingit amœnitas,
 Nunc pascor placidè, nunc saturum latus
 Fessus molliter explico.

Puræ rivus aquæ leniter astrepens
 Membris restituit robora languidis,
 Et blando recreat fomite spiritus
 Solis sub face torrida.

Saltus quum peteret mens vaga devios,
 Errorum teneras illecebras sequens,
 Retraxit miserans denuò me bonus
 Pastor justitiæ in viam.

Nec si per trepidas luctificâ manu
 Intentet tenebras mors mihi vulnera,
 Formidem duce te pergere ; me pedo
 Securum facies tuo.

Tu mensas epulis accumulas, merum
 Tu plenis pateris sufficis, et caput
 Unguento exhilaras : conficit æmulos,
 Dum spectant, dolor anxius.

Me nunquam bonitas destituet tuæ,
 Profususque bonis perpetuò favor ;
 Et non sollicitæ longa domi tuæ
 Vitæ tempora transigam.

P S A L. XXIV. CARM. GEN. 2.

TOTA quidem Domini terra est, et quicquid ubique
 Vel parca celat, vel benigna sufficit ;
 Quique colunt montesque feros, camposque feraces,
 Urbesque sanctis temperatas legibus.
 Ille super pelagus solidum connexuit orbem,
 Stabilis ut undas inter instabiles foret,

Et

Et toties rapidis pulsatus fluctibus, omnes

Compage firmâ sustineret impetus.

Cuncta igitur Domini meritò sunt ; sed tamen unani

Sedem sibi ille dedicavit propriam.

Ecquis eò scandet ? cuive hæc permissa potestas,

Loco ut beatum sistat in sancto gradum ?

Cui manus et mens est insons, nec vana volutat

Animo, nec illi damna perjurus dedit.

Huic Dominus donabit opes ; hunc numine dextro

A vi procacique eruet calumnia.

Hæc vera est pietas, hâc itur ad æthera, veri

Sic intueri numinis vultum licet.

Eia aditus referate, fores agè pandite, portæ,

Portæ perennes sempiternæ regiæ ;

Claustra revellite, limina pandite, magnus ut intret

Rex ille, multâ clarus ille gloriâ.

Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes ?

Quis iste multâ est inclytus Rex gloriâ ?

Ille potens latè Dominus dextrâque opibusque,

Belloque multâ nobilis victoriâ.

Eia aditus referate, fores agè pandite, portæ,

Portæ perennes sempiternæ regiæ ;

Claustra revellite, limina pandite, magnus ut intret

Rex ille, multâ clarus ille gloriâ.

Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes ?

Quis iste multâ est inclytus Rex gloriâ ?

Ille potens armis numerosoque agmine ductor,

Hic ille multâ est inclytus Rex gloriâ.

P S A L. XXV. CARM. GEN. 14.

HIC fidat armis, plebe se clientium
Defendat alter, militumque copiis :

A te,

A te, creator orbis, uno spes mea
Pendet, malisque in rebus unum respicit.
Tu, sancte genitor, effice insolentibus
Ne spes inanes risui sint hostibus.
Sic me pudore liberabis; nec rubor
Confundet ora ceteris, in te suæ
Qui collocârunt anchoram fiduciæ.
Frustratur illos spes, et irritæ spei
Pudor dolorque torqueat, qui sordium
Amore sese sordibus contaminant,
Bonosque nullâ provocati injuriâ
Vexare gaudent. Mili per anfractus vagos
Vitæ, salebras inter et tenebras, iter
Ostende rectum; et erutum sequacibus
Erroris undis, prævio lucis tuæ
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab uno pendeo spe, te Deum
Unum et salutis columen agnosco meæ.
Si torta vitiis fortè morum regula
Deflexit, error si fefellit lubricus,
Fracta illecebris si voluptatis nialis
Incauta vitiis se juvena polluit:
Benignitatis tu tuæ memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, usque ab incunabulis
Orbis, paternâ es usus indulgentiâ)
Miserere; nostris quod negares moribus,
Tuæ negare non potes clementiæ.
Nec denegabis, nec precantes bona bonus
Vacuos repelles, nec viam poscentibus
Rectam aberis unquam recti et æqui regula.
Tu mitis animi amplecteris modestiam,
Docesque recti et improbi discrimina.

Tu dux comesque tuta per compendia
Ducis carentem fraude mansuetudinem :
Peccata bonus et facilis oblivisceris ;
Promissâ solvis liberali dexterâ :
Minuitque pœnas mitis indulgentia,
Fidesque dictis stabilis erga omnes adest
Qui pacta sacri fœderis non negligunt.
Hanc ut nepotum secla mansuetudinem
Noscant, tuique nominis se gloria
Latè per omnes fundat orbis angulos,
Ignosce nostris mitis erratis parens,
Quæ multa inmisit ægritudo, et impotens
Amor, regique contumax ira et dolor,
Errorque veri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui purâ Deum
Veneratur ; illi, quaecunque amplectitur
Vitæ institutum, dux adest semper Deus,
Rectorque, et omnes actiones prosperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis ;
Stirpisque series longa firmabit domum,
Genusque multâ floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin et piorum mentibus mysteria,
Contempta pravis, impiè sapientibus
Occulta, Dominus luce proferet suâ ;
Et sacrosancti fœderis scientiam,
Quæ sola vitæ dux beatæ et regula est,
Docebit. Ergo, Rex beate cœlitum,
Te mente solum quæro, nusquam lumina
Abs te reflecto ; tu pedes solus meos
Hostis dolosis erues è retibus.

O sancte

O sancte custos hominum, amico lumine
 In me intueri, et destitutum ab omnibus
 Inopemque sanctâ me tuere dexterâ:
 Curisque, mentem quæ perurunt plurimæ,
 Novisque semper differunt doloribus,
 Exolve: pœnis usque et usque immanibus
 Exercitato, et obruto laboribus,
 Ignosce: culpas mitis obliviscere.
 Heu quanta vis me factionis impiæ
 Persequitur armis! quanta me crudelitas
 Inexpiato quærit odio perdere!
 Tu me periculis libera: tu protege
 Ejus salutem ab hostium ludibrio,
 Omnem salutis qui locavit spem suæ
 In te, nec aliis fidit opibus quam suæ
 Integritatique et tuæ clementiæ.
 Gens quæ tuarum jussu legum amplectitur,
 Fac undequaque tuta sit te vindice.

P S A L. XXVI. CARM. GEN. 15.

ME vi tyrannus persequitur palam,
 Me clam malignâ fraudè calumnia:
 Te, qui latebras pectoris inspicis,
 Appello, rerum conditor optime.

Mens fraudis expers, et manus innocens,
 A vique pura et flagitio; in Deo
 Spes fixa, sortis qui violentiâ
 Me scævientis non sinet opprimi.

Renesque flammis et penetralia
 Scrutare cordis, cæcæque sensuum
 Arcana, fusu cen calidis focis
 Explorat aurum callidus artifex:

Mentem videbis munificentiae
Quæ dona nunquam non meminit tuæ ;
Actæque leges puriter ad tuas
Vitæ carentem flexibus orbitam.

Procul faceſſat, nec ſocium ſibi
Me vana ſperet lingua : procul domo
Noſtrâ recedat, qui didicit ſuos
Fucare ſenſus pectore ſubdolo.

Odi ſceleſtûm concilia, impios
Coetus veneno pejuſ abominor ;
Quorum reſultant pectora gaudio,
Quum perpetrârunt facta nefaria.

Sed mente pravi non ſibi conſciâ,
Lotuſque puris fontibus, ad tuas
Aras adibo, lætus et offeram
Lætæ choreæ dux tibi victimas.

Te noſtra pangent tympana, te lyra ;
Te vox, canoro conſona tympano
Lyræque, cœtuque in celebri tua
Miranda pandet facta nepotibus.

Tectumque, nomen quo canitur tuum,
Ædemque, numen quâ colitur tuum,
Mens ardet : abſentem retrahunt tuæ
Quæ templa celant pignora gloriæ.

Hæc offa tellus ne ſine ut obruat
Inter cruentos barbara barbaros ;
Qui fraudulentâ mente coquunt ſcelus,
Captant avarâ munera dexterâ.

Ego inſtitutum carpere tramitem
Pergam innocenter : tu propiùs meis
Aurem benignus queſtibus admove,
Ac me periclis triſtibus aſſere.

Per plana firmo quòd gradior pede,
 Quòd recta sector, muneris est tui :
 Ergo salutis te columnen meæ
 Cœtu in celebri laudibus efferam.

P S A L. XXVII. CARM. GEN. 3.

DEUS in tenebris quum mihi præluceat,
 Vitamque muniat meam,
 Quæ vis aperta terreat me? quæ mihi
 Fraus cæca sit formidini?
 Adversus unum quum scelestæ factio
 Cunctas parâsset copias,
 Dolosa letho quæ tetenderant meo
 Ipsi incidere in retia.
 Si comminentur castra, si minacibus
 Infesta telis agmina,
 Securus animi specto castra, prælia
 Timore liber intuo.
 Unum expetivi, et usque et usque id expetam,
 Curis ut exemptus malis,
 Sim sacrosanctæ semper ædis incola,
 Augusta mirer atria,
 Deoque laudes personem, artus dum regit
 Vitalis auræ spiritus.
 Tum me sub umbra conditum tentorii
 Celabit, et periculis
 Procul remotum, rupis abruptæ velut
 In arce positum, muniæ;
 Ac ne relictum nunc quidem impiæ sinet
 Vi factionis opprimi:
 Victorque solvam vota, nec victoriæ
 Auctor mihi tacebere.

Audi invocantem supplicem, et fractum malis
Bonus favensque subleva.

Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum
Intentus usque respicit :

Ne conde vultûs lumen à me amabilis,
Neu me in tenebris desere.

Servum per iram ne sine opprimi tuum ;
Vitamque, quam debet tibi,

Tuere ab hoste, et è periculis eripe,
O spes salutis unica.

Me cari amici, me propinqui, me pater,
Me blanda mater liquerat :

At non reliquit, qui pios in asperis
Non deferit rebus, Deus.

Parens benigne, me vias doce tuas,
Rectâque deduc semitâ :

Ne vis metusque ab hoste me deterritum
De calle recti detrahat.

Ne me impiorum obnoxium libidini
Relinque. Testes impii

Fingunt malignè falsa de me crimina,
Armantque se mendaciis.

Meus victa tantis jam fatisceret malis,
Ni spes foveret me tuæ

Benignitatis, post labores anxios
Mox affuturum gaudium.

Vivusque vivos inter ipse commoda
Vitæ beatæ præstolor.

In rebus ergo turbidis ne concide,
Sed fortis usque sustine ;

Te roborabit Dominus, et cor fulciet,
Tu fortis usque sustine.

P S A L. XXVIII. CARM. GEN. 16.

PRINCEPS stelliferis altior orbibus,
Vitæ præsidium et certa salus meæ,
Aurem suppliciiis da facilem meis,
Ne fiam similis busta petentibus.

Audi vota, parens, quæ tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad cælum tremulis pervigil ignibus,
Cælum templa tuæ conscia gloriæ.

Ne me connumera cœtibus impiis,
Neu tanquam socium plecte nocentibus;
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua est, mens gelido livida toxico.

Illis nequitiae præmia sint suæ,
Et merces studiis æqua nefariis:
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consiliis supplicium luant.

Non his consilii provida vis tui,
Qui me conspicuis tollis honoribus,
Infestæve manus à scelere advocat,
Aut infesta odiis pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec soboles opes
Longæva accipiet; sed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem præbuit: hinc meæ
Vires; hic clypeus rebus in asperis:
Hinc spes, auxilium hinc non dubium in malis.

Hinc cor gestit ovans; carminibus tuas
Laudes ora sonant, qui populum tuum

In rebus trepidis protegis, et tuum
Regem ex insidiis omnibus eripis.

Custodi populum, Rex hominum, tuum :
Hebri fac soboles largiter omnibus
Vitæ continuè fructibus affluat,
Donec perpetuum sol referet diem.

P S A L. XXIX. CARM. GEN. 15.

SEU dives auro es, five opibus potens,
Seu marte partâ clarus adoreâ ;
Agnosce numen gratus, et huc refer
Quæcunque lætum ducis ad exitum.

Huic pange laudes, et prece supplice
Rerum parentem concilia ; et Dei
Nutu regentis stelliferam domum
Dignare justis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox gravidâ pluit
De nube rores, terrificos ciet
Cœlo tumultus cum tonitru, maris
Turbata ventis concitat æquora :

Vox dignitatis plena, nec irritæ
Unquam ad patrandum jussa potentæ ;
Nudare cedris seu Libanum juvat,
Celsasque ventis sternere fraxinos :

Seu vineta faxis saxa revellere,
Notisque montes sedibus erutos
Versare, taurum ut verna per avia
Vexat juventæ læta protervitas.

Ad vocis ictum nubibus exilit
Elifus ignis, tesqua Arabum tremunt,
Færæ pavescunt, ante diem fluunt
Partus acerbi, robora concidunt.

Quæcunque

Quæcunque templo cœlum habet aureo,
 Quæcunque tellus dædala sustinet,
 Quæ celat undis æquor in abditis,
 Dei fatentur cuncta potentiam.

A voce vindex pontus inhorruit,
 Undisque montes obruit, arbiter
 Æterne rerum, quum libuit tibi
 Delere gentes fluctibus impias.

Te dante vires, non opibus feros
 Horremus hostes, non numero graves :
 Te dante pacem, progeniem Ifaci
 Cornu beabit divite copia.

P S A L. XXX. CARM. GEN. 6.

TE nostra semper carmina, te lyra
 Sonabit, orbis conditor optime:
 De faucibus lethi imminentis
 Incolumis tibi vota reddam.

Per te superbus nec lacrymis meis
 Insultat hostis, nec fruitur malis :
 Te rebus, incertus salutis,
 Auxilium in dubiis poposci.

Per te receptis viribus haurio
 Vitalis anræ lumen amabile :
 Nec inferûm sub nocte longa
 Et tenebris jaceo sepulchri.

O turba puris dedita ritibus
 Sacrisque castis, tollite laudibus
 Placabilem votis parentem,
 Et memori celebrate plectro.

Vanescit iræ vindicis impetus
 Bullæ fugacis more : Dei favor

Bonis manu vitam benignâ
Tristitiæ vacuum rependit.
Si fortè fero vespere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aureâ
Cum luce risusque, et jacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatæ cum fruerer bonis,
Mecum loquebar : De stabili gradu
Felicitatis nulla fortis
Me dubiæ quatiet procella.
Te dante vires, divitias, decus,
Te montis instar mœnibus æneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda fastum.
Tu, me relicto stultitiæ meæ,
Dextram retraxti; retro abiit, domum
Repentè turbatam relinquens,
Sors levibus malefida pennis.
O præses orbis, pectore supplice
Mox te vocavi, te lacrymis madens
Opem poposci : Quid profusus
Profuerit tibi sanguis ? inquam;
Quis mortis usus nostræ erit ? An tuas
Laudes sonabunt, factaque posteris
Miranda muti prædicabunt
Sub gelido cineres sepulchro ?
Placatus aurem da facilem meis
Votis, severos neu querimoniis
Averte vultus ; pelle membris
Pestiferi mala dura morbi.
Tu supplicanti protinus admoves
Aurem benignus : pro lacrymis mihi

Risum reducis, pro dolore
Lætitiâque alacremque plausum.

Te semper ergo carmina, te lyræ
Nostræ sonabunt : vox tibi serviet
Dicata, præbebitque nostris
Materiam tua laus camenis.

P S A L. XXXI. CARM. GEN. IO.

IN te locavi spem meam,
Rerum creator optime :
At tu benignus prospice,
Ne spei pudeat irritæ.

O iuste vindex, fraudibus .
Ab hostium me vindica :
Audi benignus supplicem ;
Da promptus abjecto manum.
Me rupe serva ut inviâ
Clausum, vel arce aheneâ ;
Tu rupis es mihi inviâ
Munimen, arx ahenea.

Ergo, ut timori mentibus
Nomen tuum sit impiis,
Præi viam mihi ; abditis
Me libera de cassibus.

Tu robur es meum, tuæ
Commendo vitam dexteræ :
Me libera pacti Deus
Tenax, memorque fœderum.

Qui vana stulti somnia
Secantur, odi pessimè.
Tu certa spes mihi es, meæ
Tu portus es fiducia.

Inter labores asperos,
Lumen tuæ clementiæ
Fulgens, repentè turbidum
Perfudit animum gaudio.

Quum me tyrannis impotens
Urgeret hostis impii,
Jamjam imminentis pallidis
Lethi explicâsti faucibus.

Miserere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus :
Caligat oculus, mens stupet,
Mœrore corpus tabuit.

Caduca vita elabitur
Mœrore fracta et luctibus ;
Interque clades aridis
Fluxêre vires ossibus.

Me ridet hostis, et meis
Insultat insolens malis :
Horrent propinqui, ceteri
Vitant metu periculi.

E proximorum mentibus
Oblitteror, ceu mortuus :
Contemptior sum civibus
Quàm lamna testæ fictilis.

Me multitudo opprobriis
Coram laceffit asperis ;
Vim machinatur in meam
Jurata mortem factio.

Ego interim fiduciâ
Opis tuæ, dolos, minas,
Injurias, et hostium
Contemno contumelias.

Tu fila vitæ temperas
Meæ, regisque tempora:
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.

Ostende vultum amabilem
Servo bonus tuo et favens;
Et me tuere, quâ soles
Semper tuos, clementiâ.

Ne sit pudori quòd tuam
Imploro opem: pudor malos
Confundat, et silentium
Longum sepulchris sopiat.

Aflueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceffere,
Et arroganter spernere.

O quanta te colentibus
Et quot redundant commoda!
Quot, teste mundo, prosperis
Auges tuos successibus!

Hos protegis reconditos
Procul à minis potentium,
Tuâque munis in domo
Linguæ veneno ab impiæ.

Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis submoveras.

Expes, inops, vitam fugâ
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipse dixi, Jam truci
Reliquit hosti me Deus.

At tu nec in periculis
 Oblitus extremis mei,
 Aurem benignam supplici
 Ac invocanti admoveras.

Ergo patrem rerum optimum
 Amate candidi et pii,
 Qui fastuosos deprimit,
 Et obsequentes erigit.

Qui spem locatis in Deo,
 Constanter illi fidite,
 Nec robur animi concidat
 Sortis procellâ turbidæ.

P S A L. XXXII. CARM. GEN. 15.

O TER beatum cui patris optimi
 Noxas remisit lethiferas favor,
 Cui fœda morum flagitia obruit
 Oblivioso tecta silentio!

O ter beatum cui bonus arbiter
 Non imputavit lubrica devix
 Errata vitæ, nec reperit dolum
 Cæco in recessu pectoris abditum!

Donec fovebam sub tacito sinu
 Morbum, solutis languidus ossibus
 Artus trahebam, luctificus dolor
 Questum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas prævalidâ manu
 Infestus, atris seu tenebris diem
 Nox condidisset, seu roseâ dies
 Orbem recurrens luce retexerat.

Sic decolorem tabificus cutem
 Mœror coquebat; sic macie dolor

Siccabat

Siccabat artus, messis ut Africæ
Cancris per æstum mitiùs areat.

Tum mente versâ vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi : ac tu mihi protinus
Noxâ soluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura sacra
Servare quærit, te prece supplice
Placet ; nec, orbem pontus ut obruat,
Formidet æstûs lethiferi minas.

Tu me periculis eripis asperis
Tutela præsens ; tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui vincla fracto carcere depulit.

Nec sat : Tenebras pectoris auferam,
Inquis ; beatæ quæ ferat orbita
Monstrabo vitæ, nec procul à tuis
Unquam reflectam lumina gressibus.

Mulis equisque ne similis modò
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novêre, sed asperis
Fracti lupatis servitium ferunt.

Multa obstinatum nequitiam manent
Tormenta : purâ qui Dominum fide
Orabit, huic pacem et veniam dabit,
Non durus unquam parcere supplici.

Recti tenaces simplicis, et quibus
Est grata fraudum nescia veritas,
Favente læti numine, gressibus
Et voce vestrum pandite gaudium.

P S A L. XXXIII. CARM. GEN. 17.

VOS quibus puræ est amor æquitatis,
 Læti pangite carmine
 Orbis auctorem Dominum : æquitatis
 Hoc carmen decet æmulos.
 Tinniat blando chelys hunc fufurro,
 Hunc vocalia nablia ;
 Docta bis quinis refonare nervis
 Hic artem manus approbet.
 Huic novos cantus meditemur ; uni
 Læti clangite buccinâ :
 Nam fides dictis rata veritasque est,
 Et factis comes æquitas :
 Quippe qui iusti est et amator æqui, et
 Veri fallere nescii,
 Perque terrarum sola vasta notæ
 Cunctis munificentia.
 Is suo verbo sinuavit orbem
 Lucentem nitidi ætheris ;
 Quicquid et puris radiis renidet
 Campis ætheris igneis.
 Littus arctavit maris inquieti,
 Compressitque licentiam ;
 Et penu clausas sinuavit undas,
 Unde in tempore promeret.
 Hunc et occasus metuant et ortus ;
 Hunc unum Dominum colat,
 Quisquis extremos ubicunque fines
 Terræ aut æquoris accolit :
 Cujus à nutu viget interitque
 Quodcunque interit aut viget,

Cujus immotis tremefacta parent
Cuncta obnoxia legibus.
Qui malas artes populi profani
Ludit callidior suis ;
Et suo injustæ scelerata turbæ
Fraudat consilia exitu.
At quod arcanâ sibi mente rerum
Auctor proposuit semel,
Dum dies et nox referent se in orbem,
Usque immobile permanet.
O quater, plusquam quater ô beatos,
Patronus quibus est Deus !
Quos sibi excepit, propriamque sortem
Quos dici voluit suam !
Despicit mundi pater è beata
Cœli stelliferi domo,
Eque tranquillis adytis labores
Et curas hominum videt :
Quippe qui cæcos animi recessus
Humani fabricaverit ;
Nec quod arcano latet in recessu
Clausum pectoris hunc latet.
Sperat incassum numero tyrannus
Se tutum fore militum ;
Sperat incassum validis lacertis
Se miles fore sospitem :
Sæpe spem fallit præeuntis euros
Bellatoris equi fuga
At Deus justos oculo irretorto
Semper respicit et pios ;
Mortis ut vertat jacula imminentis,
Diram et sævitiam famis.

Una spes nobis opis hinc, ab uno.

Certum præsidium in malis.

Ille perfundet sibi dedicata

Dulci pectora gaudio;

Ille fidentum sibi spes precesque

Lætum ducet ad exitum.

P S A L. XXXIV. CARM. GEN. 3.

SEU læta fors me foverit, seu tristior

Vexarit, omni tempore

Laudabo Dominum; semper illius meum

Os personabit laudibus.

Mihi hæc voluptas, hoc erit solatium,

Mihi hoc levamen in malis;

Meoque turba tristis exemplo suâ.

Solabitur molestias.

Unâ, agite, cuncti prosequamur laudibus

Nomenque numenque illius:

Ille in periculis me vocantem exaudiit,

Statimque reppulit metum.

Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,

Læto his nitentes gaudio

Vultus renident, nec repulsæ infamia

Rubore confundet genas.

En, pauper iste quum vocaret, omnibus

Hunc eruit periculis.

Dominum timentum castra munit angelus

Demissus ad custodiam;

Et imminentes arcet hostes, et pios

A vi tnetur impiâ.

Facite periculum, jam scietis quàm Dei

Immensa sit benignitas;

Quàm sint beati, spes in illò qui suàs

Omnes opesque collocant.

Gens sancta Dominum colite; nil dêit Deum

Fidelitèr colentibus.

Violenta feritas sentiet famem: bonis

Cuncta affluenter suppetent.

Adeste filii, audite, vobis nûminis

Verum timorem ut indicem.

Quicumque curis libèram et longam cupis

Vitam beatus ducere;

Linguae refrena virus, os nefaria

A fraude purum contine;

Capesse recta, curva vita, dilige

Tranquilla pacis otia.

Deus innocentes adspicitque, et commodat

Attentus aures ad preces:

Torvo scelestos intuetur lumine,

Et nomen etiam obliterat.

Iustum invocantem Dominus audit, omnibus

Eum expedit periculis.

Quum spes labores deserit mortalium,

Afflicta quum molestiis

Succumbit oneri mens, Deus præsens adest,

Malasque curas diluit.

Iustis labores suggerit semper piis

Iniqua fors conatibus:

Sed, qui bonorum semper est custos, Deus

Sortis retundit spicula;

Et ossa servat ne terantur. Impios

Ulciscitur scelus suum;

Et quisquis hostis est piorum, cum domo

A stirpe cæsus interit.

Animas tuetur se colentium Deus,
Nec rem domumque deserit.

P S A L. XXXV. CARM. GEN. II.

RERUM sancte opifex ades,
Et patrocínio protege me tuo ;
Et retro refer in meos
Hostes perniciem quam mihi comparant.
Scutum cum jaculis cape ;
Ensem stringe ; meis hostibus obviam
Prodi : dic animæ meæ,
Secura auxilio nil metuas meo.
In vultus pudor hostium
Et turpis subeat dedecoris rubor ;
Fœdam corripiant fugam,
Cæcas insidias qui mihi præparant.]
Ut sævus boreas levem
Raptat præcipiti turbine pulverem,
Sic illos trepidâ fugâ
Vindex præcipites urgeat angelus.
Sit cœno via lubrica,
Et cœlum tenebris lurida nox tegat ;
Et formidine pallidâ
Vindex præcipites comprimat angelus.
Nam me fraude malâ suis
Conati immeritum prendere cassibus,
Et cæcam innocuo serobem
Effodere : suis cassibus hæreant,
Et factam exitium in meum
Cæci et præcipites in foveam ruant.
Perfusa interea mihi
Dulci lætitiâ pectora gestient ;

Mens secura periculi
Auctorem Dominum lætitiæ colet :
Et sensus animi indices
Clamabunt, Dominó quis similis Deo,
Qui fastûs gravis improba
Defendit tennes à violentia,
Vexantemque opis indigos
Frangit sævitiam vindice dexterâ ?
Conjurata calumnia
In me criminibus sævit atrocibus ;
Ignotum scelus in meam
Fingunt perniciem : quæ bene feceram,
Compensant odiis malis,
Et vitæ invigilant exitio meæ.
Illos tabificæ luis
Ægris visceribus quum dolor ureret,
Squalens veste ego lugubri,
Jejunâque fame pallidus et siti,
Et prostratus humi, Deum
Lenibam lacrymis et prece supplice,
Sic sincerus amici amor
Sub cari interitum luget amiculi ;
Sic fratrem gemit unicum
Fratres ; sic pietas anxia filii
Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi si tetigit manu,
Concurfant, mala gaudia
Inter se celebrant : sæx populi coit ;
Incauto invidiam creant :
Proscinduntque avidâ me petulantia
Scurræ cum balatronibus ;
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.

Quem finem patientiæ
Tam lentæ statues, ô pater optime ?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus :
Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile ;
Et cœtu in celebri canani
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne spes alat improbas
Semper turba meis læta molestiis ;
Neu nutu ac oculis notet,
Exultetque meis hostis atrox malis :
Qui sermonibus asperis
Insultat, trucibusque insidiis petit
Pacatum malè callidus,
Incantum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere desinunt
Rictum risu, Oculis, euge, oculis diem
Lætum vidimus, inquit.
O qui luminibus cuncta tuentibus
Terras respicis, hæc vides ?
Ergo sepositâ protege me morâ.
Jam tandem evigila, et manu
Ultrice indomitam frange superbiam ;
Justo et supplicio preme
Vindex juste malos ; neu sine de meo
Luctu lætitiâ ferant :
Neu secum tacito pectore murmurent ;
Evax, rectè habet ; omnia
Supra vota cadunt ; vicinus, en jacet.
Fœdâ ignominiâ luant
Stultam lætitiâ ; dedecoris comes

Infamis pudor eluat
 Importuna meis gaudia de malis.
 At cordi quibus æquitas
 Est nostra, ac animus nil sibi conscius,
 Vitam tristitiâ procul
 Lætam semper agant; ac Dominum ferant
 Cœli ad sidera laudibus,
 Qui curijs famulos liberat anxiis.
 Semper justitiam mea,
 Custos sancte hominum, lingua canet tuam,
 Et præconia, dum mihi
 Impellet calidus pectora spiritus.

P S A L. XXXVI. CARM. GEN. 18.

U^T exta flammis mille sacrificis cremes,
 Oscula des faxis, ingeminesque preces,
 Arasque donis largus accumules tuis,
 Non facies tamen ut te rear esse pium:
 Scelera reclamant, et negant te credere,
 Consilio mundum qui regat, esse Deum.
 Utcunque coram blandiare, non tamen
 Impietas tacito pectore clausa latet:
 Erumpit ignis instar, ac tui trahit
 Secum odium, atque odii perniciem comitem.
 Quodcunque loqueris fraude tinctum est; respuis
 Auribus ingratis qui potiora monent.
 Scelus nefandum nocte totâ cogitas;
 Recta fugis; semper deteriora foves.
 O magne rector orbis, indulgentiæ
 Munera terra, frictum sentit, et astra, tuæ.
 Quæcunque cœlum amplectitur, parentia
 Legibus orta vigent, lapsa caduntque tuis.

Modus

Modus æquitatis et tuæ sapientiæ,
Cunctaque quæ fecit, cunctaque facta regit.
Longè nivosis montium fastigiis
Altior est, vasti gurgitibusque freti.
Humana gens hinc haurit auram et spiritum;
Nec pecudes curam præteriêre tuam.
Hinc cuncta vitæ suppetunt nobis bona,
Dum mens corporeo carcere vincta latet:
Fœtus sub alis volucris ut tegit suis,
Præsidii fugimus spe mala cuncta tui.
At exul animus, morte liber, patrium
Quum repetet limen fidereamque domum;
Illinc egestas et dolores exulant;
Nemo feret votis non potiora suis:
Passim voluptas, pura passim gaudia;
Delicias largo flumine rivus agit.
Illic perenni vita fonte profluit,
Vita gravis fati non refecanda manu.
Illinc fatiscunt mentium caligines,
Quæ modò sub tenebris pectora nostra premunt;
Vultuque radius purus effusus tuo,
Lumine nos puræ cognitionis alet.
Benignitatis interim tuæ bonis,
Qui te cognoscunt et tua facta, fove;
Qui mente purâ veritatem diligunt,
Justitiæ facias commoda ferre tuæ.
Me nec feroci calcet arrogans pede,
Exigat aut tectis impia turba meis.
Qui scelere gaudent, scelere sic ruant suo,
Perpetuò ut lapsos justa ruina premat.

P S A L. XXXVII. CARM. GEN. IO.

NE livor urat æmulus
Te, si beatos videris
Pravos, nec euris îs opes
Fugaciores invade.

Nam sic faceffit illicò
Umbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus
Ut falce secta gramina.

At tu Dei fiduciâ
Incumbe rectis artibus :
Diuque terram ut incolas
Donabit, ac te nutriet.

In hoc sit oblectatio,
In hoc voluptas unica :
Is te fovebit jugiter,
Votique reddet compotem.

Committe vitam, rem, decus,
Illius uni arbitrio :
Animi tibi ex sententia
Confecta reddet omnia.

Illustris auroræ ut jubar
Tua faciet ut sit æquitas :
Ut luce virtus sit tua
Meridianâ clarior.

Perfer modestè quod tulit
Fortuna læva : neu tumens
Irâ impiorum prosperas
Res cerne torvo lumine.

Compesce bilem, noxia
Faceffat indignatio :

Ne fors nefarium ad scelus

Impellat æmulatio.

Eliminantur impii

Fumo levi velociùs :

Terras modestus incolet,

Serisque linquet posteris.

Morare paulum, et impium

Nusquam videbis : adspice

Ædes, superbi vix heri

Agnoveris vestigium.

Modesta bonitas otio

Lætam senectam transiget,

Et incolenda hæredibus

Paterna linquet prædia.

Clam rete nectit impius,

Bonisque concinnat dolos :

Et dente frendens livido,

Dolore et irâ ringitur.

Hæc cernit ex alto Deus;

Minasque ridet irritas :

Quippe imminentem vertici

Cladem scelesto prospicit.

Ensemque stringet improbus,

Arcumque tendet, pauperes

Ut perdat, ac innoxios

Figat sagittis impiis :

Distriktus ensis in sui

Domini redibit viscera ;

Frangetur arcus lethifer,

Et frustra acuta spicula.

Præstat supellex sobria,

Rectèque parta recula,

Quàm

Quàm rapta per vim divitum
Fastidiosa copia.

Malè parta justus arbiter
Disperget, et potentiam
Franget scelesti : dexterâ
Justum suâ tuebitur.

Innoxios foveat Deus,
Ac rem tuetur : providet
Longæva ut usque in secula
Sit sempiterna hæreditas.

Seu pestis atra, seu furor
Turbabit orbem bellicus ;
Nil deerit usque innoxio,
Famem nec ægram sentiet.

Sic hostis impius Dei
Perit repentè funditus,
Adeps optimæ ut victimæ
Vanescit in fumos leves.

Nil donat, usque et fœnerat
Injustus : at justo sua
De sorte superat paupere
Quod donet indigentibus.

Justorum amici prædia
Linquent suæ propagini :
At hostium radicitus
Semen peribit erutum.

Amatque justum, et dirigit
Ejus Deus vestigia :
Dextrâ ruentem sustinet,
Lapsumque dextrâ sublevat.

Puer fui, nunc sum senex,
Ope destitutum nec pium

Videre memini, nec stipem
Ejus petentes liberos.

Justus misertus pauperum
Dat usque et usque mutuum:
Seræ tamen propagini
Non larga deest opulentia.

Vita scelus nefarium,
Sectare recta: dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus æquitatem diligit,
Bonos nec unquam deserit:
At interibit funditus
A stirpe semen impii.

Justus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus
Instabit orbi terminus.

Sermo sapiens et æquitas
In ore semper est bonis:
In corde scripta lex Dei,
Ne pes labet, gressum regit.

Observat impius pium,
Ut perdat: ast illum Deus
Custodit, ante judicem
Tuetur à calumnia.

Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges: et dabit
Dives potensque ut hostium
Cernas superstes exitum.

Vidi potentes impios,
Gravique fastu turgidos,

Virescere instar laureæ
Amœna propter flumina.

Specio repentè, en lubricæ
Imago nusquam gloriæ:
Nusquam manent vestigia
Cunctis gravis potentiæ.

Iusti intueri et integri
Vitæ statumque et ordinem,
Videbis alto in otio
Lætam senectam degere.

At prompta semper lædere
Prorsum interibit factio:
Vitamque claudet terminus
Dignus patratu nequiter.

Iustus salutis collocat
Omnem in Deo fiduciam:
Qui fulsit æquos robore,
Adversa cum fors intonat.

Dominus petenti fert opem,
Et in periculis liberat
Ab impiis, qui se et suam
Illi salutem credidit.

P S A L. XXXVIII. CARM. GEN. 3.

NE me furoris æstuante incendio,
Servator orbis, argue;
Neu promerentem quamlibet pœnas graves
Pergas per iram plectere.
Hærent medullis penitus infixæ meis
Tuæ sagittæ dexteræ.
Iræ tuæ hinc me, et inde mentis consciæ
Sic vis paventem perculit,

Ut nulla plagis faucii pars corporis
Non langueat lethalibus ;
Ossa ut solutis artuum compagibus
Sceleris venenum attraxerint ;
Sceleris, profundo quod meum ceu gurgite
Caput resorbens obruit ;
Quod in alta rursus me renitentem, velut
Immane saxum degravat.
Veteris cicatrix vulneris recruduit,
Vomitque tabem luridam.
Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
Luctu situque squalidus :
Clausumque cæcis fervet in præcordiis
Ulcus, nec ulla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
Et fractus usque et usque sum,
Malis ut impar voce lamentabili
Cor ejuletque et rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
Nec te latent suspiria.
Pavens tremensque turbidum cor palpitat ;
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido ; noctem trahens
Caligat acies luminum.
Vicini, amici, et sanguinis communio
Quos propior admôrat mihi,
Procul abstiterê, fœditatem vulnerum
Vix sustinentes cernere.
At prompta semper in meum exitium manus,
Molita vim nefariam,
Dolosa tendit continenter retia,
Fraudesque versat impias.

Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim
 Obtorpui silentio,
 Elinguis instar et stupentis, crimina
 Qui nesciat refellere.
 In te reposta est spes mea : ô rerum potens
 Rector benignus annue :
 Ne risus hosti sim superbo, qui meis
 Insultat insolens malis ;
 Qui, si vacillent lubrico lapsu pedes,
 Læto triumphat gaudio.
 Ad perferenda sum paratus verbera ;
 Vibice semper area
 Cruenta turget exarati corporis
 Sulcis flagrorum grandibus.
 Merui scelestus, fateor, heu merui ; nocens
 Do jure pœnas debitas :
 Sed invalescit hostis atrox interim,
 Viresque sumit factio ;
 Vivunt, vigentque, et immerentem injuriâ
 Me prosequuntur : pro bono
 Malum rependunt ; jugiter calumnias,
 Quia recta fector, ingerunt.
 Tu ne recede longius, neu deseras
 Periculis in ultimis :
 Accurre ; dextram da salutarem, meæ
 Salutis auctor unice.

P S A L. XXXIX. CARM. GEN. 3.

QUUM sævus hostis me meo lætus malo
 Lacefferet conviciis,
 Mecum ipse verbis abstinere ab asperis
 Et jurgiis decreveram.

Linguae

Linguae obseravi claustra freno, pertinax
Obmutui silentio ;
Ac, temerè ne quid os mali profunderet,
Verbis bonis clausi exitum.
At, ignis instar, vetitus egredi dolor
Exarsit intus acriùs.
Tandem obstinatae frena pertinaciae
Perfregit ira, ac talibus
Dominum rogavi; Mihi meae vitae modum
Qui sit futurus indica :
Quando evolabo liber hoc molestiae
Fastidioso è carcere ?
Tu clausa nullo secla degis termino,
In te beatus ac potens :
At nos quod aevi vivimus penè est nihil,
Ac penè brevius quàm nihil ;
Umbræ fugacis instar, atque imaginis
Quam reddit æquor vitreum :
Idque ipsum inani in vanitate atque anxiis
Ægrescit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temerè; congerimus bona
Incognitis hæredibus.
Quò me ergo vertam ? quis laboranti feret
Opem ? quis eximet malis ?
Spes omnis in te : miseriae fontem meae,
Peccata tolle noxia ;
Neve esse stultis me finas et improbis
Despectui et ludibrio.
Hostis protervi lingua me quum turpibus
Proscinderet conviciis ;

Obmutui,

Obmutui, iræ vindices pœnas tuæ
 Has esse gnarus scilicet.
 Rector parensque gentis humanæ, tua
 Paulisper aufer verbera :
 Viresque linquunt, vita nec semper novis
 Plagis ferendis sufficit.
 Te persequente scelera pœnis, illicò
 Vigor decorque defluit,
 Tineis peresæ more vestis. O homo
 Caduca res et futilis !
 Parens benigne, precibus aurem da meis :
 Neu verba sperne supplicis ;
 Neu lacrymanti averte vultus hospiti :
 Namque hospes hanc terram colo ;
 Nec ego, parentes nec mei certum locum
 Habemus hîc ; sed, in diem
 Solliciti et horas, turbidas transegimus
 Vitæ brevis molestias.
 Igitur severam paululum abstine manum,
 Fessum ut resumam spiritum ;
 Mortis priusquam, reditus inde non patet,
 Transmiserit me janua.

P S A L. XL. CARM. GEN. 16.

QUUM circumfremerent me timor et minæ,
 Intentansque avidam mors fera dexteram,
 Spes cœlestis opis, fera licet, tamen
 Lenibat trepidam sollicitudinem.

Advertit Dominus, meque voragine
 Cœnosi implicitum, gurgitis extulit :
 Ac, saxi solidis imposito jugis,
 Monstravit facilem quâ graderer viam.

Afflavitque

Afflavitque novo pectora spiritu,
Sufficitque suæ materiam novam
Laudis, quam canerem dulcè loquacibus
Nervis, ac numeris lenè sonantibus.

Hæc cernant rapidæ qui violentiæ
Fati, vel dubiis casibus imputant
Eventa; ac trepidi se Domini in fidem
Dent, qui stellifero regnat in æthere.

Felix qui stabili spe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidæ pompa superbiæ
Non ad se illecebris ducit inanibus,
Fallacique boni ludit imagine.

In nos, sancte parens, quot vigilantia
Et quàm mira tuæ pignora suppetunt,
Quæ nec mens acie cernere languidâ
Possit, nec numero lingua retexere!

Aurem mî tacitè vellis, et admones
Quòd labem sceleris nec pretium levet,
Nec sanguis pecudis nil meritæ eluat,
Nec consumpta focus expiet hostia.

Tum dixi, Venio, quod libet impera;
Adsum, sancte parens, jussa capeßere
Promptus: ceu tabulis scripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.

Huc mens, huc studium tendit, uti tuis
Conformem monitis quæ gero, quæ loquor,
Quæ mecum tacitus cogito: nam tua
Incisa est animo lex penitus meo.

Famam justitiæ per populos tuæ
Latè præco fero: nec labiis meis
Nec linguæ requies, omnibus ut tua
Terris (ipse vides) nota sit æquitas.

Nec justum tacui te mala plectere,
Promissique tenacem, et miseris opis
Largum : me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palam est, et tua veritas.

Defendant igitur me bonitas tua,
Promissique fides fallere nescia :
Obsessumque malis innumeris tuâ
Me, rerum genitor, protege dexterâ.

Me, pœnæ, capitis quæ superent pilos,
Omni ex parte premunt, quas neque luminis
In promptu est acie nôsse : animus stupet,
Turarum innumeris obrutus æstibus.

At tu, mundi opifex sancte, salutifer
Adsis ; auxilium fer citò et ultimis
Oppressum penitus subtrahe me malis,
Ut pravi pudeat consilii improbos.

Turpen ignominiaë tristitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo ;
Infamem referant consilii exitum,
Nostris qui capiunt lætitiâ è malis.

Hunc fructum sceleris percipiant sui,
In fraudem ut recidant quam mihi struxerant :
Frustratus dolcatque et rubeat, meas
Qui ridet lacrymas, et fruitur malis.

Qui credunt fidei se penitus tuæ,
Illos auxilii spes recreet tui :
Ac semper Domini nomen amabile
Certent tergeminis tollere honoribus.

Expes, pauper, inops sim licet, at mihi
Custos rerum opifex pervigil excubat.
Vitæ ô præsidium et certa salus meæ,
Adsis, neu trepidâ me crucia morâ.

P S A L. XLI. CARM. GEN. 3.

BEATUS ille qui misertus pauperis,
Fert rebus in duris opem :
Nec arroganti despicit fastidio
Prostratum et oppressum malis.
Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
Attollet, et solabitur.
Curâ fideli Dominus illum muniet,
Et è periculis eruet ;
Interque vivos sospiti dabit frui
Vitæ beatæ commodis.
Artus cubili quum dolor prostraverit,
Opem feretque, et lectulum
Versabit ; omnem prorsus ægritudinem
In dulce vertet gaudium.
Quum me doloris vis acerbi affligeret,
Opem poposci te, Deus :
Animæ medere faucibus, dixi, sui
Sceleris pudendo vulnere.
Dira imprecatur hostis, ac me devovet,
Lætus meis incommodis :
Quando interibit, inquit, et cum corpore
Nox una nomen obruet ?
Si fortè quis me visit horum, corporis
Animique morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac suspiria
Læto trahit de pectore :
Foras profectus conditum in præcordiis
Repentè virus evomit.
In me susurrat clanculum atque obmurmurat
Scelestâ conspiratio :

Clam machinantur sæva, in exitium meum
Consilia cuncta conferunt :
Secumque jactant ; Missa certè cœlitus
Nunc dira vis mali hunc ligat,
Prostratus hæret, lectulo affixus jacet,
Noctem trahens novissimam.
Quin et sodalis, et mihi mensâ et domo
Conjunctus, et cui maximè
Fidebam, ad hostes conferens sese meos,
In me ferox recalcitrat.
At tu salutis auctor et custos meæ,
Benignus in me respice :
Manum jacenti da salutarem, hostibus
Parem ut rependam gratiam.
Tui favoris pignus id certissimum
Erit mihi, et constantiæ
In me tuendo, quòd malis lætus meis
Hostis ferox non gestiat.
Vires recepit corpus, innocentiam
Servavit animus, dexteram
Te porrigente, qui receperas tuam
Semper tuendum me in fidem.
Agnoscat orbis unicum et colat Deum,
Quem gens honorat Isaci ;
Unumque laudet, temporum donec vices
Luces et umbræ dividant.

PSALMORUM

LIBER SECUNDUS.

PSAL. XLII. CARM. GEN. 13.

NON cervus fluvios sic avet algidos,
(Cervus turba canum quem premit) ut tui
Cor desiderio carpitur anxio,

Rerum conditor optime.

Huc me raptat amor dulcis, et impotens
Ardor ferre moras. O niveum diem
Qui templo reducem me statuet tuo!

O lucis jubar aureum!

Jejunus lacrymis pro dape se dolor
Pascit, turba meis obvia dum malis
Illudens rogat, Heus, iste tuus Deus

Cur nunc deserit exulem?

At rursus bonitas quum subiit tua,
Et menti auxilii certa fides tui
Illuxit trepidæ, temporis illius

Me consolor imagine:

Festis quum populus me reducem choris,
Faustisque excipiet vocibus, et Dei,
Pompa cum celebri, me comitabitur

Augusta ad penetralia.

Cur me sollicitis teque doloribus,
Mens ægra, exanimas? pone metum, ac Deo
Te da; quo patriæ vindice redditus,

Grates sospes adhuc agam.

Hæc mentem recreat spes, licet aviis
Jordanis lateam saltibus, Hermonis

Exul dura licet faxa perambulem,

Solis hospita belluis.

Quamvis agminibus me mala densius

Omni ex parte premant, quàm super horridos

Montes grando sonat, quàm mare verberat

Raucis littora fluctibus :

Tu me si placido lumine videris,

Cedent tristitiæ nubila ; tetricas

Mœroris tenebras discutiet mihi

Lucis dulce jubar tuæ.

Laudes interea non mihi nox tuas,

Non curæ impediunt : O columen meum,

Dicam, et certa salus, ludibrium feris

Cur me deferis hostibus ?

Dirumpor, tacitis æstuat ignibus

Pectus, turba meis impia dum malis .

Insultans rogat, Heus, ille tuus Deus

Cur nunc deerit exilem ?

Cur me sollicitis teque doloribus,

Mens ægra, exanimas ? pone metum, ac Deo

Te da ; quo patriæ vindice redditus,

Grates lætus adhuc agam.

P S A L. XLIII. CARM. GEN. II.

VINDEX esto mihi Deus,

Et patrocínio protege me tuo,

Oppressum scelere impio ;

Et fraudum laqueos frange nefarios.

Vitæ ô præsidium meæ,

Cur me præsidio destituis tuo ?

Cur luctu vagor obsitus,

Dum sævæ furias vito tyrannidis ?

Profer

Profer lumen opis tuæ ;
 Montem pande viam quæ ferat ad tuum :
 Montem, quam propriè domum
 Majestæ tui numinis incolis.
 Atque aram adveniam ad tuam,
 Ac te, lætitiæ materiam meæ ;
 Et gratâ citharâ tibi
 Grates lætus agam, conditor optime.
 Cur mœres, anime anxie,
 Ac me sollicito pectore maceras ?
 Omnem pone metum, ac Deo
 Curam crede tui, quem super æthera
 Cantu sospes adhuc feram,
 Quum salvus patriæ reddar amabili.

P S A L. XLIV. CARM. GEN. 3.

VETUSTA ad aures fama nostras attulit,
 Serisq; patres posteris
 Stupenda facta tradidere à te, Deus,
 Patrata priscis seculis :
 Eliminatis quum profanis gentibus,
 Et incolis prioribus,
 Eorum labore fructibusque perfrui
 Nostris dedisti patribus.
 Certe nec armis lucidis, nec viribus
 Debemus has victorias :
 Sed nos favoris aura mollis, et tua
 Protexit indulgentia.
 Ergo, salutis auctor unice, ô Deus,
 Ades piis salutifer.
 Te dante vires, hostium ferociam
 Tam facilè profligabimus,

Taurus minaci quàm jacet cornu pilas,
Stipulæve fasces aridæ :
Superba Regum colla crasso in pulvere
Prostrata conculcabitur.
Non arcus istam lethifer fiduciam,
Non mucro sævus ingerit :
Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo
Infensa nobis agmina.
Non ergo semper jure te cantabimus
Nostræ salutis vindicem ?
Ac donec orbis astra volvet ignea,
Te prosequemur laudibus ?
At nunc relictos objicis ferocium
Injuriam nos hostium ;
Nec produs ante nostra ductor agmina,
Qualis solebas antea.
Hosti imminenti terga cogis vertere,
Prædæque das prementibus.
Pecus ut macello destinata, exponimur
Cædentium libidini ;
Omnesque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
Venum dedisti nos palam, nec auctio
Te ditiolem reddidit.
Vicina nostris oppida insultant malis,
Cladesque rident : fabula
Sumus profanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat usque contumelia,
Pudorque vultus inficit :
Dum voce acerbâ injurias exasperat,
Minasque torvas adjicit

Hostis

Hofis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque instantibus ;
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecumque pacti fœderis :
Sese nec ullis territus periculis
Avertit aut flexit viâ
Reclâ pes : etsi penitus abjecti interim
Abs te, licet draconibus
Immitioris gentis addicti jugo,
Feramus umbram ergastuli,
Et servitutem lugeamus, et necem
Vitæ precemur tædio.
Iniqua meritis si tuis oblivia
Offuderint se mentibus
Nostris, manusve supplices protendimus
Dîs impiarum gentium ;
Id te lateret, abditas qui pectoris
Prorsus latebras inspicis ?
Te propter, odio ceteris populis sumus,
Et instar ovium cædimur :
In te favoris pendimus pœnas ; tui
Amoris odia nos premunt.
Exurge, similem somnolentiæ moram,
Salutis auctor, corripe.
Cur ora condis, immemorque negligis
Tuos malis in ultimis ?
Afflictus animus, et malis præsentibus
Lassus, futuris anxius,
Succumbit oneri ; strata tabescunt humi
Defecta membra viribus.
Exurge, genitor, et vigore corporis
Animique cassos subleva :

Clemens bonusque nos ab hostis impii
Immanitate libera.

P S A L. XLV. CARM. GEN. I.

COR micat, exultant trepidis præcordia fibris,
Eruçantque novum gravido de pectore carmen.
Certat lingua animum fando, manus æmula linguam
Scribendo exæquare, meo nova carmina Regi
Dum cano: Regi, hominum cui nemo è semine cretus
Audeat eximiæ contendere munere formæ:
Quem decorat lepor, et roséis affusa labellis
Gratia; cui rerum cœli indulgentia spondet
Hunc fore perpetuum longæva in secla tenorem.

Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
Ensem humeris: ensen, per quem te gloria cœlo
Æquat; et adversum fidens fer pectus in hostem.
Frena tibi currûs verum moderetur et æquum,
Et quæ præcipitem clementia temperat iram.
His ducibus tibi surget honos, tua dextera factis
Clara per ignotas fundet miracula terras:
Cordaque vulnificis figens inimica sagittis,
Sponte tibi coges validas procumbere gentes.

Nec maris aut terræ spatium, nec terminus ævi
Finiet imperium, sceptri moderamine iusti
Quod regis, et leges mollis clementer acerbis.
Te super æquævos omnes regnator olympi
Diligit, et læto vultum exhilaravit olivo.
Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
Pallia quum oculis tibi depromuntur eburnis,
Et myrrhæ passim lacrymæ, stactæque suavis
Halitus, et molles casæ funduntur odores.

Ancillæ apparent genus alto è sanguine regum
Inter honoratas promptæ ad tua jussa ministras.

At Regina tori confors tibi dextera adhæret,
Auro picta sinus, auro radiata capillos,
Misit ab eoīs Ophyre quod flava caminis.
Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde;
Nec mea dicta nega placidas demittere in aures:
Jam nunc et patriam et patrem obliviscere, jam nunc
Ex animo caros penitus depone propinquos:
Unum oculis spectâ, unum animo complectere Regem;
Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
Unius et pulchris defixus vultibus hæret.
Hunc Dominum agnosce, et supplex venerare; nec ille
Officio studioque tibi concedet: et illa
Undarum regina Tyrus te murice et auro
Accumulans colet: et vicina per oppida latè
Procumbent tibi suppliciter gazisque potentes,
Aut opibus clari: meritumque feretis honorem
Hunc populi. Pharii proles generosa tyranni
Tota decens, tota est gemmisque insignis et auro;
Et facies cultum illustrat, facieque decorâ
Pulchrior est animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
Dives opum, dives pictâi vestis et auri,
Virginibus comitata suis, de stirpe propinqua;
Virginibus, quas pompa frequens clamore secundo
Insequitur, plausuque fremens lætæque choreæ
Cantibus augustam lætas deducet ad aulam.
Neu desiderio nimium tangere tuorum,
Virgo, tibi dulcem patrisque et matris amorem
Leniet adnascens sobolis generosa propago:
Quos regere imperio terras, totumque per orbem
Adspicies populos sceptris frenare superbos.

Nec

Nec tu carminibus, Rex magne, tacebere nostris :
 Quàque patet tellus liquido circumfona ponto,
 Posteritas te sera canet : dumque aurea volvet
 Astra polus, memori semper celebrabere famà.

P S A L. XLVI. CARM. GEN. 6.

Q UUM muniat nos præsidio suo,
 Virtute firmet, cum gravis intonat
 Procella, fortunæ periclis
 Eripiat dominator orbis,
 Nullam expavemus vim : quatiat licet
 Orbem tumultus, terraque sedibus
 Convulsa montium ruinis
 Arctet aquas pelagi frementis :
 Infana quamvis æquora sæviant,
 Et vorticoso gurgite torqueant
 Spumamque limumque, et procellis.
 Terrificis scopulos flagellent.
 Nam civitatem, cui Deus unice
 Indulget, aris et propriam suis
 Dicavit, argenti pererrans
 Lympha fugax hilarat liquore.
 Occulta ne vis, aut timor hosticus
 Urbis quietem sollicitet, Deus,
 Gentis suæ intentus saluti,
 Prævenit auxiliis pericla.
 Gentes tumultus concitet impias,
 Et regna belli concutiat furor.
 Flammis fremit cælum coruscis,
 Terrificet labefacta tellus :
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, præliorum qui regit exitus,

Munimen, et nostræ salutis
 Præsidium, Deus Abrahami.
 Venite, adeste, et cernite non prius
 Audita, mira, incognita, quæ Deus
 Patravit in terris, ab ortu
 Solis ad hesperium cubile.
 Funesta belli incendia sustulit,
 Fregit cruentæ spicula lanceæ.
 Contrivit arcus, et volucres
 In cinerem minuit quadrigas.
 Sedate motus mentis, ait Deus,
 Measque vires noscite, quem colet
 Quocunque sub cælo repostas
 Gens hominum colit orbis oras.
 Hac et duelli, pacis et arbiter
 Stat, præliorum qui regit exitus,
 Munimen, et nostræ salutis
 Præsidium, Deus Abrahami.

P S A L. XLVII. CARM. GEN. IO.

TELLURIS omnes incolæ,
 Deo canoros edite
 Plausus, canoris pangite
 Læti Deum præconiis :
 Deum verendum et arduum,
 Malisque formidabilem,
 Qui regna fastu turgida
 Frenat potenti dexterâ :
 Qui bellicosa compulit
 Parere nobis oppida ;
 Nostrumque gentes inclytas
 Armis coëgit sub jugum :

Hæreditatem

Hæreditatem qui suam
 Nobis colendam credidit ;
 Unde Ifaci nepotibus
 Æterna fulget gloria.

En templa scandit, prævio
 Lætum canente classico ;
 En scandit auctor omnium
 Vulgi secundis plausibus.

Cantate læta carmina
 Deo, canora carmina
 Cantate ; Regi psallite
 Jucunda vestro carmina :

Qui sceptrâ rerum temperat,
 Ac regna terræ dividit,
 Docti modorum dulcibus
 Hunc ferte in astra cantibus :

Qui dirigit mortalium
 Res, et salubri vinculo
 Legum coërcet, lucido
 E fiderum prætorio.

Ad hunc potentes gentium
 Se contulere principes ;
 Ultroque colla sub jugum
 Rerum dedere præfides.

Nostrum Deum dñs cæteris
 Sublimiorem agnoscite,
 Cælum, solumque, et sidera
 Suo regentem numine.

P S A L. XLVIII. CARM. GEN. 3.

RECTOR beate cœlitum, cui nil viget
 Simile aut secundum ; cœlitum

Beate

Beate rector, sancta jure te Sion
In astra tollit laudibus :
Sion opacam versa ad arcton, regia
Formosa Regis optimi ;
Sion voluptas gentium, uberis foli
Arvis beatis accubans.
Sensere Domini vindicis potentiam
Solymæ superba mœnia :
Sensere numen, quum feroces viribus
Coiêre Reges, copiis
Castrisque junctis, servitutem civibus
Tuis minati et vincula.
Perstrinxit oculos intuentium stupor,
Et horror artus perculit :
Quales tremores querulus excitat dolor
Vexante partu feminas :
Pavorque trepidâ sparsit attonitos fugâ,
Euri procella ut æquora
Excita ab imis penitus evertens vadis,
Trepidas carinas dissipat.
Hæc facta priscis rettulere seculis
Parvis parentes liberis :
Hæc nos in urbe vidimus Dei, ratis
Qui frenat orbem legibus ;
Hæc urbe in illa vidimus, cui pervigil
Deus ipse custos excubât.
O sancte rerum genitor, in rebus malis
Tuam advocamus dexteram ;
Tuas ad aras supplices advolvimur.
O rector orbis optime,
Tua laus per oras ultimas mundi, et tuæ
Imago fulget gloriæ

Et æquitatis. Te scelestos verbere
 Plectente iusto, gestient
 Colles Sionis : nec feret tacitum suum
 Judæ propago gaudium.
 Ite, et Sionem obambulate, incœnia
 Spectate, turres arduas
 Numerate, fossam et aggerem intuemini,
 Moleſque celsas ædium.
 Narrate natis, posterorum ut audiant
 Et obſtupescant ſecula ;
 Solumque noſcant et colant noſtrum Deum,
 Ortûſque finiſque inſcium :
 Qui ſempiternus ſempiternâ noſ ope
 A fraude vique proteget.

P S A L. XLIX. CARM. GEN. 15.

AUDITE gentes, ortus et occidens
 Advertite aures, et medio dies
 Quos torret axe, et qui vitreum ſolum
 Ponti nivali finditis orbitâ.

Andite, ſive ignotus, et inſima
 De plebe pauper, ſive opibus potens,
 Multâque fulges plebe clientium,
 Aurique gazis ditibus incubas.
 Fontes recludam jam ſapientiæ,
 Plenoque promam pectoris è penu
 Prudentiam : jam lingua recondita
 Oracla geſtit carmine pandere.

Cur congerendis me crucienti bonis,
 Famemque et acrem pauperiem timens,
 Ut vita curis anxia triſtibus
 Me triſtiorẽ trudat ad exitum ?

Gemmis

Gemmis et auro et murice divites
Superbientes adspice, qui sibi
Caudent beato plaudere somnio,
Tutosque fluxis credere se bonis.

Germanus auro non redimet suum
De morte fratrem; nec pretio Deum
Donisve flectet fata retexere,
Ut membra liquit frigida spiritus.

Sed nec perennes interitûs moras
Dives pacisci, nec potis est putres
Ne solvat artus tempus edax: vetat
Id lege durâ fixa necessitas.

Mors æqua stultis et sapientibus
Intentat arcum: par manet exitus
Vitæ hos et illos: occupat improbis
Ignotus hæres parta laboribus.

Villæ superbæ delicias breves,
Luxuque structas regifico domos
Linquunt; sepulchrique irremeabilis
Tenebricosis sub latebris jacent.

Quid fama duris parta laboribus
Prodest? inanis quid tituli decus?
Quid aura blandæ laudis, et ambitus
Nomen futuris prodere seculis?

Quum vani honoris ver breve floruit,
Lethale spirans mortis hiems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Oblivionis nube pari premit.

Hac stulti iêrunt; hanc malè providos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors sepulchri sub scrobe conditos
Depascet, imbelles ut oves lupus.

Æterna cœli temperies pios
Manes fovebit lucis in aureæ
Splendore : qualis manè fuit nitor
Per prata vernis picta coloribus.

Stultis senectus robora deteret,
Pro sumptuosis bustum erit ædibus :
At me benignus de barathri cavo
Specu remissum suscipiet Deus.

Nec te cupido fauciet æmula,
Stuporve, si quem videris impia
De plebe fluxis conspicuum bonis,
Clarumve multâ fulgere gloriâ.

Quum dexteram mors illacrymabilis
Injecit, ex tam divite copia
Secum sub umbras nil feret ; et comes
Infida bustum gloria deferet.

Dum commeantis pectora spiritûs
Haustu calescunt, perfruitur bonis,
Seseque curat molliter, et monet
Omnes eundem pergere tramitem.

At quum parentes cesserit ad suos,
Longum dolebit stultitiam brevem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quæ semper horror nubilus obsidet.

Rectrix honoris ni sapientia
Accefferit, brutis homo bestiis
Nil interest ; quos vita facit pares,
Expectat æquè inglorius exitus.

P S A L. L. CARM. GEN. 6.

QUI frenat æquis legibus arbiter
Superba regum colla minacium,

M

Vocabit

Vocabit in jus orbem ab ortu
 Solis ad hesperium cubile.
 Vultu verendo tum facer, ardua
 Pulchræ Sionis de specula loquens,
 Ad gentis humanæ coactum
 Concilium Deus ora solvet.
 Non facta semper, non finet impia
 Impunè grassari, veniet Deus;
 Flammæ vorax illum antecedit
 Vis rapidis agitata ventis.
 Testes vocabit, cum populo suo
 Acturus, ignes, lumine conscio
 Qui cuncta despectant ab alto, et
 Omniparæ sola vasta terræ.
 Adeste primùm gens mihi propria,
 Gens sancta, dicet, cui super hostiis
 Legem dedi ritè offerendis,
 Perpetuum pepigique fœdus.
 Hic æquitatem judicis igneus
 Miratus æther, justitiam Dei
 Annunciabit : nam sedebit,
 Ne dubita, Deus ipse iudex.
 Audi Abrahami progenies boni,
 Peculiaris gens mihi : te voco,
 Testem benignitatis in te
 Perpetuæ, et solidi favoris.
 Non arguam te, quod mihi victimæ
 Cruore raro altaria sparseris,
 Aut parvus armenti cremâris
 Rara sacris holocausta flammis.
 Non taurum egenus te de stabulis peto,
 Hircumve caulis : omne pecus meum est,

Quod montium anfractus pererrat,

Quod nemorum tegitur latebris.

Nec me volucris rupis in edito

Ufquam recessu nidificans latet :

Non ulla picturato amictu

Ruris avis genialis hospes.

Quòd si esurirem, scilicet ut petam

A te necesse est, arbiter ætheris,

Terræ, fretique, et quicquid ingens

Orbis habet gremio capaci ?

Taurinè vescor carnibus, aut bibo

Hirci cruorem ? pectore candido

Grates age, et quovis litabis

Ritè Deo sine cæde voto.

Tum deprehensus rebus in asperis

Securus implora : auxilium feram,

Grates ut acceptâ salute

Lætus agas, Dominumque laudes.

At impium sic alloquitur Deus ;

Quâ fronte leges tu recitas meas ?

Et ore sanctum impurus audes

Sacrilego memorare fœdus ?

Tu legum habenis impatiens regi,

Et institutis, moribus et bonis

Juratus hostis, voce laudas,

Tecum animo mea verba rides.

Cum fure furti consilium cois,

Mæchis adulter te socium applicas :

Ad probra projectus, dolosâ

Perniciem meditare linguâ.

Cum fratre juncti vincula sanguinis

Oris procacis non rabiem premunt :

Infamiâ germanum eodem
 Dedecoras utero creatum.
 Et arbitraris me similem tui,
 Quòd perpetrata hæc dissimulaverim ?
 Ne crede : tecum expostulabo,
 Ante oculos tua facta ponam.
 Considerate hæc vos, quibus excidit
 De mente cæca mentio numinis :
 Ne, quum prehendam, nemo sit qui
 De manibus mihi presa tollat.
 Si victimam vis magnificam mihi
 Mactare, laudes canta, age gratias :
 Hâc itur ad certam salutem,
 Hæc superos via pandit axes.

P S A L. LI. CARM. GEN. 5.

O SALUS rerum, lacrymis precantûm
 Mollibus flecti facilis, rogantem
 Lenis exaudi, scelerumque tetras
 Ablue sordes.
 Usque peccati lave et usque labem,
 Dum repurgatum maculis pudendis
 Purius corpus niteat recocto
 Ignibus auro.
 Nam meam agnosco, pudet heu pigetque,
 Ah miser ! labem : vitæque fœda
 Mentis obversans oculis imago
 Semper oberrat.
 Unus arcani es mihi testis ; unus
 Arbiter verax, temerario ausu
 Improbas linguas tua judicantûm
 Facta refutas.

Quippe jam primo scelus usque ab ortu
Hæret, infectas vitians medullas;
Deque conceptu genitricis hausi
Semina labis.

At tibi cordi est sine fraude veri
Simplicis candor, fideique certæ
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, vitiis ut atris
Oblito, legum sapientiæque
Tu mihi arcanæ facilis beatum in-
dulseris haustum.

Ergo me hyssopi, sator alme, lustra
Frondis adpersu: maculæque cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura nivalem.

Si bonus lætum placidusque mittas
Nuncium, tristem mihi recreabis
Gaudio mentem: stupidos recurret
Robur in artus.

Ne meos lapsus oculis acutis
Semper observa, numerave labes:
Sed malæ culpæ nimum tenaces
Ablue sordes.

Cor mihi rectum, scelerisque purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritus firmum renova novata
Cordis in aula.

Neu mihi avertas faciem, tuoque
Arceas vultu procul, auferasque
Spiritus sanctum, calida incitatus
Rursus ab ira.

Redde,

Redde, speratæ solido ut salutis

Gaudio per te fruar ; inquieti

Spiritu motus animi rebelles

Principe firma.

Tum meo exemplo moniti scelesti,

Quos viâ flexit malefuadus error,

Denuò legum duce me tuarum

Iussu capeissent.

Expia noxâ mihi, sospitator,

Cædis infandæ caput obligatum, ut

Te canam justum, pariterque lapsis

Parcere largum.

Tu viam vocis mihi pande ; mutum

Tu Deus linguæ moderare plectrum :

Tum feram latè tua magna gentes

Facta per omnes.

Victimæ si te caperent, dedissem

Victimam : sed te neque sanguis hirci

Fusus, aut sacris holocausta placant

Addita flammis.

Pœnitens fraudum scelerumque pectus,

Spiritus fracti, mala cor perosum,

Hæc Deum placant : adhibe hæc, et absque

Thure litabis.

Gentis humanæ bone dux, Sionem

Quo soles vultu, facilis tuere ;

Pace florentes Solymæ beatæ

Protege turre.

Tum tibi votis bona mens pudicis

Sacra persolvat ; facer hircus ignes

Pascet, et sanguis vituli calentem

Imbuet aram.

P S A L. LII. CARM. GEN. IO.

QUID gloriaris, impie
Tyranne, pravis artibus ?

Innoxiiis clementia

Divina semper excubat.

Tua lingua semper fraudibus

Intenta comminiscitur

Nefas, nitente cotibus

Acutior novaculâ.

Te prava rectis plûs juvant,

Plûs falsa veris recreant ;

Dolisque pestilentibus

Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret,

Hominumque contubernio

Eliminabit, ac domum

Evertet omnem funditus.

Iustus videbit, et gravem

Dei pavebit dexteram ;

Vanâque dignos exitus

Ridebit impotentiâ.

En ille gazis, inquiet,

Malisque fidens artibus,

Securus ille numinis,

Divinæ opis nil indigens.

Ego, ceu virens olivula,

Domini in agello confita,

Florebo, spe fretus bonâ

Cœlestis indulgentiæ.

Te semper, in cœtu pio,

Fraudis scelestæ vindicem

Canam;

Canam ; et tuæ clementiæ
Spe dura cuncta perferam.

P S A L. LIII. CARM. GEN. 3.

O PINIONUM fœda mentem toxico,
Corpusque scelerum sordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
Suô furori obtendere,
Ferri ac referri fortis arbitrio omnia
Humana comminiscitur.
Ergo exoluta numinis formidine,
Dat frena turpitudini :
Scelestæ, fœdæ, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
Ex arce celsâ siderum deflexerat
Dominus in orbem lumina,
Si quem videret fortè non penitus malis
Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quæreret.
Erroris omnes nubili fallacibus
Fraus illigârat cassibus :
Se cuncti eisdem polluere sordibus,
Nec recta cuiquam curæ erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Irâ incitatus asperâ,
Gens, inquit, ista plena scelerum ac fordium,
Crudelis animo, et impia,
Quæ panis instar devorat plebem meam,
Ecquando cognoscet Deum ?
Ecquando mentis lumine in periculis
Agnoscet orbis arbitrum ?

Certè timebit non timenda, et confcius
 Vexabit horror pectora :
 Nam Dominus ossa conteretque, et hostium
 Ausus retundet impios.
 Vultum pudoris turpibus sparget notis :
 Turbabit animum infamiâ.
 En unquam eoo lucifer salutifer
 Ab axe promet hunc diem ?
 Ab arce Dominus quum Sionis ardua
 Speratam opem feret suis,
 Patriæque vinclis liberos hostilibus
 Reddet nepotes Ifaci ;
 Electa laudes illius gens ut canat
 Perfusa vero gaudio.

P S A L. LIV. CARM. GEN. 10.

RERUM parens me protege,
 Et sævo ab hoste libera ;
 Nomen boni ut colant tuum,
 Et vim paveſcant impii.
 Audi benignus supplicem,
 Nec durus aurem questibus
 Occlude : vitæ nam meæ
 Crudelis hostis imminet.
 Infestus hostis imminet
 Vitæ meæ : nec vindicem
 Dei potentis dexteram
 Ibi imminentem respicit.
 Rerum sed æquus arbiter
 Opem feret : periculis
 Me liberatum fulciet,
 Et fospitem tuebitur.

Suis peribit artibus
 Scelestæ fraus, et incident
 In ipsa cæci retia,
 Quæ clam mihi tetenderant.

Liber periclo, victimis
 Te munerabor : te canam
 Patrem, bonis placabilem,
 Malisque formidabilem :

Qui libero molestiis
 Mihi dedisti gaudia
 Haurire læto lumine
 De clade gentis perfidæ.

P S A L. LV. CARM. GEN. 5.

COELITUM rector bone, mitis aurem
 Admove in rebus trepidis vocanti,
 Neu meos vultu tetrico severus

Despice questus.

Adspice attentus mihi quo tumultu
 Ætuet pectus, gemitu dolores
 Quo fremant, dum vis mihi frausque sævi

Imminet hostis.

Imminet sævus capiti tyrannus,
 Et meæ famæ meditatur atrox
 Crimen, et secum furit impotenti

Turbidus irâ.

Cor micat, nervis trepidant solutis
 Ossium nexus, animus labascit,
 Semper et pallens oculis oberrat

Mortis imago.

Ergo sic mecum loquor : O quis altos
 Nubium in tractus celeri columbæ

Me levet pennâ, nemorum et remotis
Sistat in antris!

Ut procul curâ trepidâ metuque
Montium solos habitem recessus,
Ociore ventis ferar et corusci
Fulminis alis.

O Deus, linguas malè perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno:
Quæ dolis, probris, rabidisque vexant
Litibus urbem.

Sive lux fundat radios micantes,
Sive nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, scelerum libido
Obsidet cunctos aditus viarum,
Et fames auri miseram trucidans
Fœnore plebem.

Si palam fœvos inimicus enses
Stringeret, si clam laqueos pararet,
Dente si famam peteret maligno,
Æquior essem:

Tu mihi insultas comes et sodalis,
Testis arcani taciturni, et auctor
Consilii, sacræ totiesque junctus
Fœdere mensæ.

Gentis humanæ moderator, orbem
Qui salutare regis æquitate,
Fraudis auctores scelerumque viros
Obrue terrâ.

At mihi attentam dabis æquus aurem,
Sive lux promat radios ab undis,

Sive lux condat radios sub undis

Vespere fero.

Inter hostiles dabis ut tumultus

Tutus evadam : mihi nam superbis

Viribus fretus numeroque sævus

Imminet hostis.

O potens rerum, sine fine pœnis

Tu premes jussis scelus impiorum,

Arrogans pectus quibus obstinatâ

Intumet irâ.

Pace qui fictâ simulant amicæ

Mentis affectus, animoque virus

Occulant, prisco neque facta curant

Fœdera ritu :

Lacteus blando fluit ore rivus,

Bella cor spirat fera, suaviorque

Balsamo sermo secat instar ensis

Vulnere cæco.

Tu tui curam Domino relinque,

Is tuos gressus reget, is dolores

Leniet, justumque ope sublevabit

Rebus in arctis.

Impio, fallaci, avidoque cædis

Fila mors rumpet viridi in juvena :

Me tui, rector bone, spes favoris

Certa fovebit.

P S A L. LVI. CARM. GEN. 6.

OR BIS creator me bonus adspice,

Injurioso quem pede prorutum

Hostisque conculcat, premitque

Astiduis agitans periclis.

Conculca

Conculcat hostis me numero ferox,
Et insolenti sævitiâ premit :
 Nec liberas luces laborum,
 Nec vacuas finit ire noctes.
Seu luce terror sollicitus mihi,
Seu nocte circumstat, pater optime,
 Spes rebus in duris mihi una,
 Et columen superas salutis.
Te fretus uno, pollicitis tuis
Innixus unis, nec metuam dolos
 Mortalium cæcos, minasque
 Terrificas, et aperta bella.
Calumniantur quæ loquor omnia,
Pravâque carpunt facta libidine :
 Huc conferunt omnem laborem, ut
 Exitium mihi moliantur.
Cœtusque cogunt, et capiti meo,
Quâ fraude, quâ vi, jugiter imminent :
 Vestigia observant, nec horam
 Insidiis vacuum relinquunt.
Impunè tantam nequitiam ferent ?
Pravique fructum consilii legent ?
 O arbiter mundi, nec illos
 Præcipites agis in ruinam ?
Meæ labores tu numeras fugæ,
Urnâ repostas tu lacrymas in eas
 Servas, apud te certa constat
 Usque mei ratio doloris.
Aurem vocanti tu facilem mihi
Das, atque inanes spes facis hostium :
 Et signa non obscura amici
 Das animi, et stabilis favoris.

Te

Te fretus uno, pollicitis tuis
 Innixus unis, nil metuam dōlos
 Mortalium cæcos, minasque
 Terrificas, et aperta bella.
 Te semper ergo carmine patrio
 Laudabo, vitæ præsidium meæ :
 Ex hostium ferro dolisque
 Incolumis tibi vota reddam.
 Te liberatus vindice, te meum
 Firmante gressum, ne titubent pedes
 Dum spiritus fovebit artus,
 Jussa sequar tua, rector orbis..

P S A L. LVII. CARM. GEN. 2.

SANCTE parens, miserere animæ pereuntis, et
 In te salutis quæ locavit spem suæ : [omnem
 Meque tuis alis tectum defende, procellæ
 Dum sævientis impetus deferbeat.
 Te voco, te, solum in rebus quod restat egenis,
 Appello, supplex et tuam imploro fidem :
 Te voco, qui cumulata mihi promissa refundes,
 Et cœpta duces prosperos ad exitus :
 Qui mihi subsidium è cœlo præbebis, et hostis
 Jamjam imminentis liberabis faucibus :
 Qui dabis auxilium ex adyto sublimis olympi,
 Memorque fidei et pristinæ clementiæ.
 Inter enim sævos habito feritate leones :
 Flammam vomentes versor inter belluas,
 Lingua quibus sævo proscindit acutiùs ense,
 Dentes sagittis lanceæque cuspide.
 O Deus, augustum celsò caput exerc cœlo :
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ.

Explicuere

Explicuere meis pedibus sua retia : terræ
 Me sævus hostis penitus afflictum premit.
 Et scrobibus fossis iter obsedere : sed ipsi
 Mihi paratas in scrobes cæci ruent.
 Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce rector, te celebrabit lyrâ.
 Eia age, depositis mens expurgare curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ociùs auroræ quàm lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quàm volucrum exuscitet ;
 Te, patèr alme, canam : populos tua facta per omnes,
 Quàcunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua fiderei bonitas fastigia cœli,
 Fidesque tractus nubium supervolat.
 O Deus, angustum nitido caput exere cœlo,
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ.

P S A L. LVIII. CARM. GEN. 6.

QUI jura celfo de folio datis,
 Qui frena legum flectitis, en erit
 De plebis ut cauffis egenæ
 Judicio ftatuatis æquo ?

Quin mente pravâ nequitiam et dolos
 Verfant, fub umbra juftitiæ tegunt
 Injuriam ; factis honefti
 Objiciunt fpeciem pudendis.

Materna ab alvo flagitii viam
 Senfim fequuntur : perque fuos gradus
 Obliqua feftandi libido
 Cum teneris adolefcit annis.

Linguâ venenum peftiferâ gerunt :
 Aurefque claudunt confiliis ; velut

Obturat:

Obturat aures callida aspis,
 Quæ magicos metuit fufurros.
 Confringe malas, ô Deus, impudens
 Os comminutis contere dentibus :
 Et rictibus sævis hiantes
 Hos inhiibe catulos leonum.
 Emissa fractâ cuspide spicula
 Intercidant, nec vulnera perferant :
 Ipsique vanescant repentè,
 Per bibulas velut unda arenas.
 Sensim liquefcant, tardigradus velut
 Limax : acerbo funere deferant
 Vitale lumen, more fœtûs
 Ante suum pereuntis ortum.
 Florentis ævi in limine, turbinis
 Vis atra tollat progeniem, priùs
 Quàm furculus spinas tenellus
 Exerat, et stimulis acutis
 Fœcunda latè brachia porrigat.
 Justique pœnæ vindicis exitum
 Læti videbunt, impiique
 Sub pedibus fluvium cruoris.
 Vitæ bene actæ gens hominum sciet
 Manere justos præmia : at impios
 Manere pœnas, arbitrumque
 Esse Deum sciet orbis æquum.

P S A L. LIX. CARM. GEN. 10.

AB hostis inclementia
 Me rector orbis asserere :
 Defende vim crudeliter
 Me semper oppugnantium.

Ab improbis me protege
Lætis cruore innoxio,
Meæ salutis per dolum
Qui cæca tendunt retia.

Ultro immerentis in caput
Consilia cuncta conferunt :
Exurge, teque pessimis
Fer obviâ conatibus.

O arbiter mortalium,
Et agminum cœlestium,
Favore semper qui pios
Peculiari amplecteris,

Exurge, pœnis impias
Compesce gentes : perfidis
Non parce, qui sibi favent
Nefanda quum patraverint.

A sole eoo ad hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum feroces obstrepent.

Nibil nisi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera :
Et quæ loquuntur propalam,
Clam posse rentur obrui.

Meæ salutis tu Deus
Tutela præsens, irritas
Ridebis iras, et tuâ
Me dexterâ tueberis.

Tu robur es meum, meæ
Vires, et arx fiduciæ :
Ergo quieto pectore
Expecto spe tui auxili.

Discrimina imminētia
Ope antevertes : et malis
Fractâ hostium superbiâ,
Læto fruar spectaculo.

Ne prorsus impios tamen
Unâ ruinâ elimina,
Oblivioso ne pii

Torpore recta negligent :

Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimas
Oras : tuâque dexterâ
Semen piorum protege.

Ob oris arrogantiam,
Virusque linguæ noxium,
Mendacia et perjuriam,
Consume semen impium :

Evelle stirpe ab ultima
Justi furoris impetu,
Ut nôrit orbis ultimus
Deum bonorum vindicem.

A sole eoo ad hesperum
Perambulabunt compita,
Et instar oblatrantium
Canum procaces obstrepent.

Passim vagati, pauperem
Victum ut parent, sub vesperum
Serum petant cubilia,
Victûs egentes pauperis.

Ego interim Deum canam,
Fortem, bonumque in asperis
Rebus suorum vindicem,
Fidumque propugnaculum.

Deum canam, qui robore
 Me fulcit, auget viribus,
 Benignitate subleuat,
 Tuetur arx ut ænea.

P S A L. LX. CARM. GEN. 2.

SANCTE parens, nostris vitiis offensus, abactos
 Pressosque duris dissipasti nos malis :
 Placatus mitisque veni, jamque immemor iræ
 Salutis auctor ad tuos revertere.

Omnis ager rimis te concutiente dehiscit :
 Committe rimas, refice quassatum solum.
 Dura tuæ genti spectacula ferre dedisti
 Inebriatæ poculo formidinis :

At trepidos tandemque animi miseratus egenos,
 Signum salutis efferes : qui te colunt,
 Veridicis freti oraculis, formidine mersum
 Erigere rursus audeant ut verticem :

Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
 Præfens, et opifer invocantes audias.
 Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
 Vocem rependit gaudii prænunciam.

En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros :
 Vallem Sucothi metiar decempedâ.

Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arva, vel vomere secat ?

Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbæ,
 Moabum, Idumen, et Palæstinas domos.

Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces ?
 Muros Idumes divitis quis diruet ?

Quis ? nisi tu nostræ gentis, Deus unice, tutor,
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,

Offensus vitiiis pravis ; nec in arma ruentes
 Nostros præibas dux, ut antè, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arcis :
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

P S A L. LXI. CARM. GEN. 15.

AUDI vocantem me bonus, et meis
 Intentus aurem da precibus, Deus.
 Projectus oris orbis in ultimis,
 Ad te recurram rebus in asperis.

Me siste rupis culmine in arduo
 Procul periclis: semper enim tui
 Spe fretus, hostis tutus ab impetu,
 Munitæ ut arcis præsidio fui.

Tentorio fac semper ut in tuo
 Degam, sub alis protegar et tuis :
 Qui lenis aurem das precibus meis,
 Qui vota lætum ducis ad exitum.

Frenare sceptris te metuentium
 Hæreditatem das mihi: regiæ
 Tu longa vitæ tempora porrigens
 Nectes peractis secula seculis.

Securus ut te perpetuò colat
 Rex, liberalem porrige dexteram
 Fortuna in omni: quæque soles fide
 Fac ut fruatur pollicitis tuis.

Ac tum periclis liber ab asperis,
 Te voce, dulci te citharâ canam,
 Pacti tenacem, et munificum tuis ;
 Et vota ad aras perpetuò feram.

PSAL. LXII. CARM. GEN. 3.

MENS acquiescit unicè mea in Deo :
 Hinc spes salutis, arduis
 In rebus arx hæc : tutus hoc munimine
 Nullum tremiscam ad impetum.
 Quousque tectis fraudibus subvertere
 Innoxium tentabitis ?
 Pœnas daturi mox et ipsi, improvidi
 Jamjam imminenti exitûs,
 Proni in ruinam incumbitis, ceu mœnia
 Saxis solutis putria :
 Et interim omnes corporisque et ingeni
 Vires eò contenditis :
 Vobis placetis fabulis vanis, gradu
 Turbetis impii ut pium.
 Clam devovetis corde tacito, propalam
 Laudatis ore subdolo.
 At tu acquiesce mens mea in Deo tamen :
 Hinc spes salutis, arduis
 In rebus arx hæc ; tutus hoc munimine
 Nullum tremiscam ad impetum.
 Spes inde vitæ et gloriæ pendet meæ,
 Et robôris fiducia.
 Quocunque cœli gens colis sub sidere,
 Huic crede rem, sobolem, domum ;
 Omnes ad illum mentis ægritudines,
 Et læta defer et refer :
 Semperque præsens numen ejus omnibus
 Adeffe cœptis senties.
 Ventosa regum et principum potentia
 Est vanitate vanior,

Adeoque

Adcoque fumo levior : ut si principum
 Hac lance vires oninium,
 Inanitate hac colloques, cunctis simul
 Inanitas præponderet.
 Ne firma spera parta per vim, ne nimis
 • Confide stultis viribus.
 Opes abundant affluenter ? ne bonis
 Da rebus animum credulum.
 Semel est professus, nec semel tantum Deum
 Id profitentem audivimus,
 Se posse solum cuncta, se solum bonum,
 Et arbitrum rerum unicum ;
 Bonis benignum semper et placabilem,
 Malisque formidabilem.

P S A L. LXIII. CARM. GEN. 18.

DEUS, salutis auctor et custos meæ,
 Te veneror roseus quum fugat alitra dies.
 Te mens anhelat, membra sitiunt languida,
 Terra velut pluvias arida quærit aquas.
 Quamvis arenas aridas æstu colam,
 Præsentem Dominum mens videt usque meum ;
 Non aliter adyta arcana quàm si conspicer,
 Numinis adservant quæ monumenta tui.
 Nec dulcis æquè est vita quàm benignitas,
 Quâ vitam munis prosequerisque meam.
 Ergo remotis diffitus quamvis locis,
 Præsidio tutus te celebrabo tuo :
 Tui sonabunt nominis præconia,
 Quæ dederis vitæ tempora cunque meæ.
 Nec victus æquè recreat corpus, tua
 Excitat ut mentem laus celebrata meam.

Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es :

Tu trepido præsens fers mihi semper opem.

Securus alis conquiesco sub tuis ;

Teque procul curis et tua facta canam.

Te quærit animus, te colit, te deperit :

Tu validâ fulcis me, pater alme, manu.

At qui laborant per nefas me perdere,

Consiliis pravis digna ruina premet.

Erro profundent spiritum nefarium ;

Membra dabunt avidis dilanianda lupis.

Ex lætus autem vindicem agnoscet Deum,

Et quicumque Dei numina ritè colunt :

Ietu stupentes conticescent impii,

Spe stolidâ fluxis qui tumuere bonis.

P S A L. LXIV. CARM. GEN. 8.

AUDI, sancte parens, non tetricus preces

Te poscentis opem rebus in asperis :

Et fallacis ab hostis

Vitam fraudibus eripe.

Travorum tacitis factio me dolis

Oppugnat, trucibus consiliis fremunt,

Conspirantque scelesti ;

Tu me dux bonus eripe.

Linguas ceu gladios exacuunt suas :

His pestiferi verba nefaria

Intentant, medicata

Tanquam spicula toxico ;

Et rectos animi ex insidiis petant ;

Securi avidâ mente coquunt nefas :

Nec quenquam malefacti

Formidant fore vindicem.

Designant

Designant animis horrificum scelus,

Et sævo laqueos consilio parant ;

Inter seque loquantur,

Nemo conscius hæc sciet.

Cor, mēns, ingenium, consilium, labor,

Huc tendunt, facies ut scelerum novas

Et fraudum meditentur :

Hoc unum studium fuit.

Ast illos subiti cuspide spiculi

Incautos feriet magna Dei manus,

Et lethalia certâ

Figet vulnera dexterâ.

Spectantes gelidus corripit timor,

Auctori exitium quum videant suæ

Dirum immittere linguæ

Virosæ mala toxica.

Gens humana tuæ robora dexteræ

Agnoscet, meritis laudibus esseret ;

Et mirabitur altæ

Lumen perspicientiæ.

Iusti spes animos eriget, et Dei

Tutus præsidio lætitiâ fremet :

Et gaudentia corda

Vero simplice gestient.

P S A L. LXV. CARM. GEN. 5.

TE manent laudes, Deus, in Sione :

Hic tibi castis operata sacris

Vota gens solvet tua, victimisque

Imbuet aras.

Quique tam præsens tibi supplicantum

Exitus votis tribuas secundos,

Te petent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Nostra nunc justis scelerata facta
Nos premunt pœnis : facilis querelis
Tu tamen flecli, mala servitutis
Vincula franges.

O quater, plusquam quater ô beatos,
Quos leges, lectos facies amicos :
Ut colant puri tibi dedicati
Atria templi.

Illa lux felix, cumulata cunctis
Lux bonis, pectus satiabit ægrum
Gaudio, quæ nos reduces sacrata
Sistet in æde.

Annues nostris facilis querelis,
Finium terræ Deus ultimorum
Spes, et extremas maris ambientis
Gurgite terras.

Tum stupor mentes quatiet tuentûm,
O Deus nostræ columen salutis,
Te malis durum, miseris benignum,
Omnibus æquum.

Tu potens rerum, validisque pollens
Viribus, firmas stabili catenâ
Montium tractus, jugaque inquietis
Tunsa procellis.

Tu maris nigris agitata ventis
Terga componis : cohibes rebelles
Gentium motus, placidâque mutas
Pace tumultus.

Ultimi rerum tua signa nôrunt
Et pavent fines, quoties coruscis

P

Turgidum

Turgidum flammis fremuit sonoro
Murmure cœlum.

Quique phœbæos habitant ad ortus,
Et quibus serâ face Phœbus undas
Tingit, auctorem te hilares fatentur
Lucis et umbræ.

Tu solum terræ sitientis imbrem
Lætus invisis, gravidæque nubis
De sinu fundis genitale pigros
Semen in agros.

Alveus pleno tibi semper amne
Turgidus lætâ novat arva fruge,
Floribus campos, nemorum virentes
Fronde recessus.

Rore tu leni sola contumacis
Maceras terræ, subigisque glebas:
Ebrios sulcos viridante amictu
Messis inumbras.

Quæ feres gressus, renovabis annum
Fertilem frugum: vegetansque fœtus
Per cavas valles riguosque saltus
Impluet humor.

Gestiet pauper tugurî colonus,
Lacte distentas comitans capellas:
Mugient colles, et amica fœllis
Silva juvenis.

Spes aratoris cupidas fovebit
Fluctuans latis seges alma campis:
Ut canat festâ tibi feriatus
Carmen in umbra.

P S A L. LXVI. CARM. GEN. 19.

INCOLÆ terrarum, ab ortu
Solis ultimum ad cubile,
Eia Domino psallite.

Eia Domino jubilate ;
Nomen ejus, numen ejus
Ferte in astra laudibus.

Dicite illi : Rector orbis
Sancte, quàm stupenda rerum
Est tuarum gloria !

Quanta virtus, quâ protervos.
Mente fractâ, cogis hostes
Supplices procumbere !

Te parentem læta honoret,
Te potentem prona adoret
Tota rerum machina.

Voce blandâ te canamus,
Barbitō dulci sonemus,
Carminumque cantibus.

Eia adeste, facta cunctis
Cernite admiranda seclis ;
Acriterque expendite

Facta providi parentis,
Facta Domini consulentis
Arte mirâ servulis.

Vertit æquor æstuosum
Aridæ in campos arenæ :
Fluminis per alveum

Agmen ire gratulanŭm,
Ceu per arva sicca, fecit,
Stante fluctu languido.

Frenat unus orbem habenis
Sempiternis : intuetur
Et pios et impios.
Nec finit sibi rebelles,
Viribus fretos superbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras : omnis unum
Laudet illum natio.
Morte liberavit unus
Nos propinquâ : fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinâsti
Nos periclis : illigâsti
Hostium nos cassibus.
Vincla lumbis, frena malis
Sub tyrannis induisti
Impotentis imperi :
Sed per ignes, sed per undas,
Divitis tamen dedisti
Uber agri exercitis.
Ergo supplex introibo
Templa, victimasque cædam :
Vota supplex offeram,
Vota duris in periclis
Nuncupata : pinguis agnus,
Cornigerque agni parens,
Bos et hircus sanguine aras
Imbuent : nec thura dêrunt
De sabæo stipite.
Dum Dei benignitatem
Explico in me, cuncti adeste

Qui Deum veremini.
 Audiit statim vocantem :
 Nos vocantes audientem
 Prosequamur laudibus.
 Conscios sceleris nefandi
 Supplicantes rector orbis
 Aure surdâ respuit :
 At mihi, lenis bonusque,
 Supplici semper aurem
 Non severam commodat.
 Gratias ago parenti
 Optimo, qui se roganti
 Asperum non præbuit :
 Qui suâ benignitate
 Destitutum non reliquit
 Rebus unquam in asperis.

P S A L. LXVII. CARM. GEN. 5.

ARBITER mundi, placidus bonusque
 Parce delictis, solito et favore
 Terra fac lætis segetem pecusque
 Nutriat arvis :
 Nota per terras bonitas ut omnes
 Sit tua, et nostræ studium salutis,
 Mente quos curas patriâ, tegisque
 Rebus in arctis.
 Ut tuas laudes populi per omnes
 Prædicent terras, bonitatis usque ad
 Terminos rerum celebretur omnes
 Fama per urbes.
 Omnis exultet locus, omnis ætas
 Gestiat plausu et fremitu secundo,

Res quòd humanas modereris æqui
Juris habenis.

Ut tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis usque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per urbes.

Si tuæ genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, messis agros
Vestiet, vites oleæque colles,
Gramina campos.

Si tuæ genti faveas benignus,
Conditor mundi bone, te pavebunt
Et colent gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

P S A L. LXVIII. CARM. GEN. 20.

O, Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidos bonus exere vultus ;
Impietasque exosa tuas, pater optime, leges,
Tremefacta repentè faceffet ;
Ut levis in tenues fumi vapor effugit auras,
Ut cera liquefcit ab igni.
At lætis pia turba animis sua gaudia plausu
Testabitur, et tibi, rerum
Sancte parens, pæana canet, qui lucida cœli
Veheris super astra, nec ævi
Inclusus spatiiis, æternis legibus orbem
Æternus et ipse gubernas.
Te canimus læti, et lætos renovamus honores,
Qui celsi è vertice mundi
Respicias humanas cûras ; et patribus orbos
Pueros, viduasque maritis

Prosequeris

Prosequeris patrio affectu : qui prole beatâ
Steriles solare hymenæos :
Compedibus vinctos solvis ; populi arva rebellis
Bibulis obducis arenis.
Infacidæ Nilo quum, te ductore, relicto,
Arabum per inhospita faxa
Errarent, tremuere soli penetralia : cœlum
Maduit sudoris anheli
Imbribus : à vultu Domini conterrita duræ
Tremuere cacumina Sinæ.
Arva sibi selecta bonus rigat imbre benigno ;
Et quum labefacta fatiscunt,
Confirmat, recreatque afflicta : suoque fruenda
Dat habere gregi : nec egenam
Temporibus duris virtutem deferit. Arma
Trepidâ formidine belli
Quum quatient animos, lætum celebrare triumphum
Teneris dabit ille puellis :
Sufficietque suas in laudes carmina : reges
Numeroso milite freti
Ferga dabunt, latebrasque petent : spoliisque fruetur
Imbellis turba relicta.
Vestra licet somno sternantur corpora nigræ
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincent nitidam candore columbam
Rutilæ cervicis honore,
Quæ nunc argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.
Quum Deus omnipotens traduceret agmina regum
Longo spectanda triumpho,
Qualida quæ luctu et tenebris Solyma antè jacebat,
Niveâ tum luce refulsit ;

Ceu nive vicinos inter candentia colles
Salmonis culmina fulgent.
Usque sibi Basan placeat, jactetque superbus
Fastigia proxima cœlo:
Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacro
Ausit conferre Sioni:
Quam propriam pater omnipotens in secula sedem
Legit, lectamque tuetur:
Ille pater quem cœlituum tot millia currûm,
Equitum tot millia stipant.
Sive ille excelsæ vehitur per culmina Sinæ,
Sua seu sacraria visit:
Seu scelerum vindex celebri petit astra triumpho,
Captivaque colla catenis
Vineta trahit: victæ passim donaria gentes
Cumulant: paulo antè rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores
Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
Vacuam finis ire: salutis
Unica spes nostræ: nempe unus frena gubernas
Vitæ, irremediabilis orci
Unus claustra tenes, et nutum fata sequuntur.
Inimicos vulnere certo
Tu figis, longâ scelerum tu forde sepultis
Lethali tempora plagâ
Dividis. At caros sic consolaris amicos:
Extremo à littore ponti
Vos ego crudeli incolumes ex hoste reducam,
Rubri ceu trans freta ductos
Æquoris à sævo incolumes servavimus Ogo.
Cæforum in sanguine regum

Tingent crura : canes hostilia vulnera lambent.

Lætæ spectacula pompæ

Adspicient, pater alme : tuo, pater alme, triumpho

Plaudent tua templa petentes.

Anteibunt qui voce canant, qui cymbala pulsent,

Citharæ tuba juncta, tubæque

Tibia, quæque tuas celebrent, fortissime, laudes,

Doctæ pulsare puellæ

Tympana : te populi cœtu fremituque secundo

Et plausu ad sidera tollent :

Facidæque tuas in laudes ora resolvent :

Juvenis de stirpe creatus

Benjamini, Judæque aderit generosa propago.

Neque clarus Zabulo dêrit,

Nephtalidæque duces. Nam tu tua jussa secutis

Viresque animosque ministras ;

Claraque victrici das tempora cingere lauro,

Solymæ victoria præpes

Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,

Atque ad tua templa ferentes

Munera, te super astra ferent. Tu freta sagittis

Lethalibus agmina fundis ;

Tu fortesque domas dextras, animosque rebelles :

Humiles tibi pendere cogis

Rectigal fractosque duces, avidique cruoris

Vindex populi agmina perdis.

Quique bibunt Nilum, quæ mergitur æquoris undis,

Quique ipso fontis in ortu,

Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes

Tibi munera supplice dextrâ.

Regna hominum celebrate Deum : date carmina Regi,

Qui templa gubernat olympi

Æterna æternus : cujus mortalia cuncta
 Vocem tremefacta pavescunt.
 Hunc fortem celebrate, unique accepta referte
 Benè gessi prospera belli :
 Cujus in Ifacidis resplendet gloria, cujus
 Testantur robora nubes :
 Cujus ab arcano templo venerabilis horror
 Stupefacta in pectora manat.
 Ifacidum Deus ille, Deus qui robore nervos,
 Animosque vigore suorum
 Implet : ei laudes Jacobi dicite proles :
 Etenim Deus ille deorum est.

P S A L. LXIX. CARM. GEN. 2.

SANCTE parens, fer opem lasso : torrentibus unda
 Penè obruerunt me malorum flumina.
 Pes nequit in molli vestigia figere limo :
 Pronumque inundans vertici fluctus rapit.
 Dum clamo, arentes urit sitis arida fauces :
 Spectando lassâ torpuere lumina.
 Me vexant odiisque premunt immanibus hostes,
 Plures inumbrant quàm capilli tempora.
 Inque dies crescunt numero : et, ceu rapta rependam
 Benè parta per vim cogor illis reddere.
 Simplicitas tibi nota mea est, bone conditor orbis,
 Meaque testis semper innocentiae es.
 Fac, pater alme, bonis ne sint mea damna pudori,
 Dum te colentes clade cernunt opprimi.
 Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi :
 Te propter ora turpis infecit pudor.
 Me vitant fratres, et eadem è matre creati
 Me ceu scelestum abominantur filii.

Uror, et ira coquit penitus præcordia, læges
Tuosque ritus impii quum negligunt.
In tua quæ jactant probra et convicia sacra,
In me recurrunt, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunos, si macero pectora curis,
Rident, probrisque prosequuntur lacrymas.
Si tegor incultos saccis squalentibus artus,
Fio repentè fabula et ludibrium.
Me salibus petit è portæ statione senectus :
Et ebriosæ sum tabernæ cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro : tu benignus respice.
O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
In rebus arctis da salutarem manum.
Erige penè luto absorptum : da figere gressum :
Crudelis hostis me eripe impotentia.
Neu rapiat torrentis aquæ violentia, neu me
Mergatve gurgēs, aut vorago absorbeat.
Sancte parens, nullos cujus clementia fines
Novit, vocantem et destitutum respice.
Ne faciem servo avertas, qui rebus egenis
Supplex openi orat : subito miserum subleva.
Mitis ades : serva hanc animam, ut pudor obruat hostes,
Qui cen relictum me enecant conviciis.
Tu testis mihi probri ignominiaque superbæ :
Tu testis hostes quàm protervè illuserint.
Cor dolor urebat : socius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui levaret anxium.
Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro :
Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient aconita vicissim ;
Mærorque læta obnubilet convivia.

Unde sibi placidæ promittunt otia pacis,
Hinc semen illis pullulet discordiæ.
Caligent oculi, et nudent vestigia : vires
Elumbe corpus deserant. Irani tuam
Sic meritos effunde super : tuus hauriat illos
Furor : colonis tecta vidua mœreant :
Qui deserta habitet tentoria nemo supersit,
Quia persequuntur dexterâ afflictos tuâ.
Afflictos miserosque procaciter insultantes,
Verbis acerbant vulnere atque injuriis.
Tu sine peccatis cumulent peccata, nec unquam
Dulcem æquitatis sentiant fructum tuæ.
Impia de tabulis viventium nomina dele :
Tuos nec inter hos recense filios.
Me tenuem afflictumque tuâ, pater optime, dextrâ
Erige, locoque siste tutum in arduo.
Hic ego carminibus rerum super astra parentem
Tollam, et celebri gratias in cœtu agam.
Gratius hoc illi est, quàm si cadat hostia ad aram
Vitulus tenellus jam conscans cornibus.
Adspicient mites, et pectore gaudia volvent,
Deum colentum læta corda gestient.
Audit enim Dominus tenues, nec despicit ægros
Ob nomen ejus vinculis coercitos.
Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et æther,
Et quicquid æther, terra, pontus continet :
Qui facit incolumem pulchram florere Sionem,
Urbesque Judæ mœnibus cingit novis :
Metiturque suis rura antè inculta colonis,
Tenenda blandis quæ relinquunt liberis :
Quæ placidâ teneat series in pace nepotum,
Quicunque Domini nomen et numen colunt.

P S A L. LXX. CARM. GEN. 17.

O DEUS, præsens ades, et periclis
 Me præsentibus eripe :
 O Deus, duros propera labores
 Confestim auxilio ut leves.
 Qui meam quærunt animam, erubescant,
 Fœdam ignominiam ferant ;
 Et fugâ turpi doleant, malignis
 Qui me consiliis petunt :
 Terga dent, fufos pudor ut perurat,
 Qui rident gemitus meos.
 Teque clementi et placido fruantur,
 Qui gaudent placitis tuis.
 Qui salutis spem posuere in uno
 Te certam penitus Deo,
 Gaudeant, semperque canant : Perennis
 Majestas et honor Deo.
 Sunt meæ vires et opes pusillæ :
 Sed tu me Deus adjuva.
 Tu meæ vires, mea spes, opesque :
 Festinus fer opem mihi.

P S A L. LXXI. CARM. GEN. 15.

IN te salutis spem posui meæ,
 Fac me perennis ne pudor obruat.
 Audi vocantem lenis, et eripe
 Hostis cruenti me violentiæ.
 Vitæque custos et columen meæ,
 Turrisque rebus semper in asperis,

Nunc

Nunc turris esto et perfugium mihi,
Et sævicissimum subtrahe dexteræ.

A vi scelestæ subtrahe dexteræ
Pendentem ab uno subsidio tuo :
Et qui juventæ tutor eras meæ,
Orbam senectam viribus affere.

Tu me tuendum matris ab ubere
Duxti : pependit matris ab ubere
Spes nostra de te : materies meis
Una est perennis laus tua cantibus.

Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impiis :
Sed me malorum fluctibus obrutum
Spes una fulcit præsidii tui.

Me lux videbit, me tenebræ tuas
Laudes canentem : jam senio gravem,
Fractisque lasso corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.

Et clam susurrant, et caput in meum
Occulta tendunt retia per scelus :
Et dum scelestum propositum premunt,
Aiunt, Ope illum destituit Deus :

Instate fracto, prendite, perдите
Nudum salutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum præsidio tuo ;
Præfensque sævis hostibus eripe.

Pudore vultus inficiat rubor
Hosti doloso, fraude nefariâ
Qui me aucupatur : mœreat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.

Liber periculis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tois

Promptum juvandis : et numeris meis

Aptabo laudes innumeras tuas.

Canam potentem te dare prospera

Eventa, belli quum fremuit timor :

Canam fidelem reddere fœderum

Promissa, largo non sine fœnore.

Abusque primo flore puertiae

Laudum tuarum tu mihi carmina

Semper præstisti : ne senio gravem

Canumque nunc me, spes mea, desere ;

Donec nepotum secula noverint,

Me vate, quanto robores, quâ fide

Me liberâris. Justitiæ tuæ

Convexa mundi gloriæ transvolat.

Rerum creator, quis similis tui ?

Qui me malorum gurgite merferas,

Mitisque vitâ rursus amabili

Tracto è profundo gurgite das frui :

Opesque honoresque accumulâs bonus,

Irâ remissâ ; et pectora turbida

Solaris. Ergo te citharâ canam

Nabloque, certâ conspicuum fide.

O sancte nostræ gentis ab ultimo

Protektor ortu, vox mea te canet :

Te spiritus, te vita laboribus

Exempta duris, laudibus esseret.

Lux nulla solem proferet aureum,

Quæ prædicantem justitiam tuam

Non audiet me, Rex bone, qui meis

Rubore vultum offuderis hostibus.

P S A L. LXXII. CARM. GEN. 5.

DA tuæ Regi, Deus, æquitatis
 Jus ad exemplum dare, filioque
 Regis, ut legum patriæ ad salutem

Flectat habenas.

Ut regat justis populum institutis,
 Pauperum questus facili tuorum
 Aure cognoscat, dirimatque lites

Legibus æquis.

Pace lætentur juga montiumque
 Horridi saltus : genitrix quietis
 Æquitas colles amet, asperosque

Ruris alumnos.

Jus suum det pauperibus, potentium
 Curet ut ne vi tenues premantur,
 Destruat quisquis miseros dolosis

Litibus urget.

Ut reformidet venientis ævi
 Gens tuum nomen, sua sol diei
 Donec effundet, sua luna donec

Lumina nocti.

Æquitas et jus veniens olympo
 Recreet terras, veluti sub æstu
 Imber, et rores pluvii beatos

Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,
 Jus, bonæ paces vigeant, perenni
 Luna dum cursu rediens novabit

Menstrua vultus.

Imperî fines maris unda fluctu
 Hinc et hinc claudat ; spatiumque latis

Quod modum regnis faciat, sit idem
Terminus orbis.

Ad pedes illi cadat advolutus
Æthiops : hostes veniam precati
Supplices, vultus humiles comanque in
Pulvere verrant.

Qui tenent pontum, refluque ponti
Insulas, regesque Arabum beati,
Thuris et dites venient Sabæi,
Dona ferentes.

Illum adorabunt, mare quâ remotis
Obstrepat terris, metuentque reges :
Servient gentes sub utroque mundi
Axe jacentes.

Ille desertos ope sublevabit ;
Eximet curis querulos, egeno et
Panperi dextram dabit, obrutoſque
Fœnore solvet.

Nec velut vilem tenuis cruorem
Plebis effundi ſinet : ergo vivat,
Deque theſauris Arabum beatis
Munera ſumat.

Ac ſuo Regi bene comprecatus,
Illius laudes canat, illum honoret,
Largam opum dextram celebret, patremque
Vulguſ adoret.

Per feros montes ſegetem refundat
Terra, tam denſis crepitans ariſtis,
Quam gravi cedros Libani flagellant
Murmure venti.

Augeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatæ,

R

Lata

Læta ceu campis riguis per imbrem

Gramina surgunt.

Nomen æterno juvenescat ævo:

Filii nomen, jubar usque solis

Dum vagæ fundet radiata terris

Lumina flammæ.

Ille rex gentes faciet beatas

Quas sinu claudit refugo Amphitrite,

Omnis hunc tellus canet Amphitrite

Cincta beatum.

Isaci gentis Domino Deoque

Laus, honor, virtus: opis laud egenus,

Illa quæ cuncti attoniti intuentur,

Perficit unus.

Nomen augustum canat omnis ætas,

Ulla quod nunquam taceat vetustas:

Nominis sancti penetret per omnes

Gloria terras.

P S A L M O R U M

LIBER TERTIUS.

P S A L. LXXIII. CARM. GEN. 15..

TELLUS ut undis hospitium neget,
 Undæque terras fluctibus obruant,
 Aër coruscis fulminet ignibus,
 Ruina mundi sidera misceat :

Dei potentis non bonitas tamen
 In rebus arctis destituet pios,
 Purasve mentes nequitiâ finet
 Mœroris æstu funditus opprimi.

Quàm penè lapsu pes mihi lubrico.
 Gressum fefellit, dum pede metior
 Immensa parvo, dum trutinâ meâ
 Expendo stultus iudicium Dei !

Fervebat irâ pectus, et æmulo
 Livoris æstu, quum scelerum omnium
 Contaminatos fordibus impios,
 Florere cunctis conspicerem bonis.

Sors illa cunctis invida, mobilis,
 Infida, servat perpetuâ fide
 Istis tenorem, et robore vivido
 Firmos senectam ducit ad ultimam.

Exempta duris vita molestiis
 Curisque (pectus quæ reliquis coquant
 Mortalibus) per lætitiâ fluit
 Luxumque, et ægris pura laboribus.

Ergo insolenti facta superbiâ
Corda intumescunt : pectora spiritus
Ventosa tendunt : cæcus amor sui
Frena impotenti dat violentiæ.

Tecta invidendas non capiunt opes,
Felicitem non animus suam ;
Et vota vincens spemque superfluous
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

Verbis minores terrificant feris,
Et fastuosæ mole potentiæ :
Vultu procaci et vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiae suæ.

Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguæ fundere toxica
Terras per omnes, astra laceßere
Audet Deumque insana superbia.

Hæc mente spectant attonitâ pii,
Et æstuanti pectore fluctuant :
Secumque mussant, Scilicet hæc Deus
Quum cernat, atris abstinet ignibus ?

Opes abundè suppeditant malis,
Crescitque nullo fine pecunia :
Secura pacis molliter otia,
Quassante nullo turbine, transigunt.

Frustra ergo puro pectore vivitur ;
Frustra innocentem contineo manum ;
Frustra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crueior malis.

Rursus verebar ne temerario
Ausu improbarem consilium Dei,
Ac arbitrarer fortè miserrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

Caussas latentes dum sequor anxius,
Et pertinacis viribus ingeni
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

Labore tandem fessus inutili
Ad te recurro, Rex bone cœlitum :
Quietus expecto ex adytis tuis
Quis hos et illos separaret exitus.

Vidi repentè quàm pede lubrico
Starent superbi, quàm stabiles parum
Opes tenerent, quàm fragili loco
Fultos ruinâ præcipiti trahas.

Procella vindex ut sonuit tuæ
Iræ, fugaces cum domino suo
Evanuerunt divitiæ; manet
Umbra invidendæ nulla potentiæ.

Sic nocte mentes ludificans fugit
Imago somni; et quæ modò pectora
Sopita vano terruerat metu,
Risus per urbem mox ciet omnibus.

Donec viderem hæc, mœror et anxix
Mentem obruebant sollicitudines :
Aut hæsitantem, ceu stupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.

Arcana sed vis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas : auspicio tuo
Ductuque clarus fulgeo gloriâ.

Quid terra, præter te, mihi, quid polus
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens desiderio tui
Languibat, ægrum corpus inaruit:

Tu rursus artus robore vivido
 Firmâsti, opimâs suppeditâsti opes.
 Qui, te relicto, spe stolidâ deos
 Vanos adorant, cladibus obruis.

Te sector unum, tu superas meis
 Spes una rebus : præsidio tuo
 Liber periclis, auctus honoribus,
 Te sempiternis laudibus efferam.

P S A L. LXXIV. CARM. GEN. 3.

CUR nos relinquis penitus, ô rerum parens,
 Hostique dedis impio ?
 Lupis vorandum cur gregem, pastor, tuum
 Irâ obstinatâ deferis ?
 Memento cætûs servitute ab aspera
 Quem vindicâsti : quem tibi
 Peculiari sorte, patrimonium
 Ceu proprium, receperas.
 Colles Sionis, numinis sedem tui,
 Bonus favensque respice.
 Tandem resurge, et hostium superbiam
 Compesce : perde funditus
 Hostes protervos, qui tuum sacrarium
 Manu nefandâ polluant.
 Clangunt sonorâ buccinâ, non quæ tuas
 Laudes canat, ludibrio
 Sed festa acerbo quæ profanet ; in tuis
 Vexilla figunt turribus.
 Bacchatur audax ira frenis libera ;
 Ædis ruentis it fragor,
 Quales sub altis murmurant quercus jugis,
 Cæsæ bipenni quum ruunt.

Demoliuntur

Demoliuntur malleis et vectibus
Cælata templi limina.
Populatur ignis adyta : nominis tui
Contaminant sacrarium ;
Secumque tacito comminantur pectore
Se diruturos omnia.
Nec temerè : flammis strata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca : signa nusquam, nulla jam miracula :
Propheta nullus perditos
Solatur, et, spe quamlibet lentâ, tamen
Spondet malorum terminum.
Quousque tandem nomini fines tuo
Hostem protervum illudere ?
Quousque acerbis facta dira et impia
Exasperabit jurgiis ?
Cur otiosus retrahis manum ? exere
Tandem potentem dexteram.
Tu noster olim rector et custos, Deus,
Priscis abusque seculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.
Secessit unda te jubente, et vitreo
Muro liquor coërcuit
Cursum, feroces viribus suis duces
Ponti recursus obruit :
Ipsam marinis vastiorem belluis
Hausit tyrannum, et asperis
Afflicta saxis, fluctibus cadavera
Ejecta vultur Æthiops
Voravit : inter æstu arenas torridas,
De cote dura limpidi

Fluxere

Fluxere rivi : te imperante substitit
Arente flumen alveo.
Tuus diēs est, nox tua est ; solis jubar
Radiis adornas aureis.
Æquorque claudis littorum repagulis,
Terrasque cingis fluctibus :
Æstate lenis frigus acre, frigoris
Æstum rigore temperas.
Domine, intuere probra, contumelias,
Et hostium ludibria,
Qui te laceſſunt impiis conviciis,
Moleſtiis nos opprimunt.
Ne trade vitam turturis tuæ feris :
Turbam tuorum pauperum
Ne ſempiternâ oblivione deſere :
Memor tui ſis ſœderis ;
Nam nec tenebræ nos tegunt, nec pellimus
Obſcuritate injurias.
Ope deſtituti et omnibus fraſſi malis
Populi pudori conſule :
Ut te merentem proſequantur laudibus
Miſeri levati luctibus.
Exurge, rector orbis optime, et tuam
Caſſam tuere : ſis memor
Quæ probra paſſim nomini ſemper tuo
Stulta ingerat procacitas.
Voces ſuperbas et tumultus improbos
Silentio ne ſupprime :
Curamque rerum gerere te mortalium,
Qui negligunt te, ſentiant.

P S A L. LXXV. CARM. GEN. 13.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
 Dicemus meritò: te celebrabimus
 Præsentem miseris; et memorabimus
 Facta illustria posteris.
 Quum plenis venient tempora seculis,
 Cogam, inquit Dominus, concilium meum:
 Iustis suppliciis prosequar impios,
 Iustis muneribus pios.
 Fundamenta soli dissiliant licet,
 Turbetur trepidis gens hominum minis,
 Fundamenta soli fluxa adamantinis
 Nectam rursus ego vinculis.
 O stultos, quoties admonui modum
 Vesanæ ut facerent nequitie suæ!
 In cælum quoties admonui impios
 Ne stultè arma capefferent!
 Quid cælum stolidâ voce lacescitis?
 Quâ spe sic furitis? spiritus arrogans
 Cujus præsidio fretus in æthera
 Cristas erigit impias?
 Quis coëat viribus occidens,
 Conjurent calidæ cum borea plagæ,
 Frustra divitias, sceptrâ, potentiam
 Cuiquam conciliaverint.
 Unus Rex hominum, res hominum suo
 Versans arbitrio, præcipitem trahit
 Illum de folio, plebis ab infimæ
 Hunc facè ad solium erigit.
 Nam cratera meri purpurei Deus
 In dextrâ tenet, et vindice pharmaco

Undantem pateram temperat, et malis
Justum supplicium parat.

Illinc impietas undique ab ultimis
Terrarum spatiiis hauriet, et mero
Consumpto, cupido gutture turbida
De sæce exitium bibet.

At me vate, Dei, quem genus Ifaci
Et thure et precibus placat et hostiis,
Omnis posteritas munificentiam
Et vim numinis audiet.

Confringam tumidæ tela superbiæ
Formidata bonis : cladibus obruta
Emerget pietas, et super æthera
Tollet conspicuum caput.

P S A L. LXXVI. CARM. GEN. 3.

GENTES profanæ numinis loco colunt
Sibi quisque quem finxit Deum :

Judæa verum novit et colit Deum,
Laudatque festis cantibus :

Deum Sionis incolam, Solymæ sacris
Cui templa fumant ignibus.

Illic minaces fregit arcus, lucida
Fregit sagittæ spicula ;

Clypea sinistris rapuit, enses dexteris ;
Funesta bella sustulit.

Tu præpotentes fortior tyrannidas
Virtute frangis : tu feram

Compescuisti fortium superbiam
Regum, potenti dexterâ.

Fractâ minacis spiritûs ferociâ,
Prædæ fuere : aut ferreo

Somno gravati condidere lumina.

Obtorpuere dexteræ

Fortes virorum, vis equorum, et curruum

Elanguerunt impetus.

Tuum verendum nomen et numen ; tuæ

Quando æstus iræ incanduit,

Quis obviam ausit ire ? quis miserum caput

Tuo furori objecerit ?

Quum templa mundi fulminum quateret fragor,

Ut, impiâ tyrannide

Pœnis repressâ, supplicem modestiam

E servitute abduceres,

Attonita telius filuit : imbellis pavor

Mentes superbas perculit.

Ultricis iræ scelera pœnis obruta

Humana gens quum cerneret,

Boni efferebant laudibus te, conscius

Premebat horror impios.

Vota ergo Domino nuncupate, et reddite :

Domino verendo munera

Ferte universi civitatis incolæ

Sauctæ, Deumque agnoscite,

Reges superbi quem pavent, qui spiritus

Feros retundit impiis.

P S A L. LXXVII. CARM. GEN. 6.

TE voce semper, te prece supplice,
Rerum invocabo, conditor optime :

Nam lenis ac placatus aurem

Das facilem miseris querelis.

Ad te refugi quum premerer malis,

Ad te tetendi sollicitus manus

Sub nocte sola, donec atras
Lux tenebras rediens fugaret.
Mens inquietis fracta doloribus,
Surdâ abnuebat aure fidelium
Voces amicorum, medelæ
Impatiens : animusque solum
Intentus in te, cum lacrymis preces
Miscens fremebat : pectora flebili
Concussa singultu sonabant ;
Cura animi cruciabat artus :
Æstus vetabat sollicitudinum
Dulcem soporem carpere lumina ;
Segnis ligabat membra torpor,
Vocis iter dolor obstruebat.
Tum mente versâ volvere secula
Cœpi anteaucti temporis, ac Dei
Numen bonis præfens, nec unquam
Auxilii miseris avarum.
Laudum subibat quas tibi carmine
Lyrae canebam suaviloquæ ad modos :
Secumque vestigabat ægra
Mens vario labefacta motu ;
Num, me relicto, in perpetuum Deus
Opis benignam jam retrahit manum ?
Nec ampliùs suum tenebit
Larga Dei bonitas tenorem ?
Nec ore vatum leniet anxias
Curas suorum ? nec miseris erit
Placabilis ? nec sistet iræ
Præcipitem bonitate cursum ?
Tandem remisso pectore, Quò dolor
Impellis ? inquam : stant adamantinis

Decreta cœli fixa vinclis,
Nec dubio labefacta casu,
Nec fracta vi, nec temporis invidis
Obliviosi obnoxia dentibus.
Rursus tuæ mentem subibant,
Sancte parens, monimenta dextræ:
Qui templa picti sideribus poli,
Frugumque campos germine fertiles,
Et secla tot nostros ad usus
Condideris pecudum et ferarum.
Quàm sæpe, pœnis dum premis improbos,
Tutoque fulcis præsidio probos,
Mortalibus clementiæque et
Justitiæ specimen dedisti,
Æterne rerum conditor ! omnia
Consulta cujus factaque sanctitas
Illustrat : haud quidquam tibi ingens
Orbis habet simile aut secundum.
Mirante mundo tu Deus unice
Miræ dedisti signa potentiæ,
Ergastulis quum liberâsti
Abramidas Pharii tyranni.
Vidêre fluctus te tumidi, Deus,
Vidêre fluctus, et trepido gradu
Fugêre : turbavit profundas
Horror aquæ vitreæ lacunas.
Fudere aquosas imperio tuo
Nubes procellas de gravido sinu,
Sonore rauco ; grandinisque
Infremuit lapidosus imber.
Cœli tonantis vastificus fragor
Implebat aures : lumina fulgurum

Terrebat

Terrebat ardor, et pavore
 Attonitæ tremuere terræ.
 Sali rubentis pervia vastitas,
 Ductore te, tot millibus obruit
 Vestigia, et fluctu resuso
 Clausit iter Phariis quadrigis.
 Moses et Aron (ceu pecudum greges
 Pastor reducit) præsidio tuo
 Duxere tranquillas per undas
 Incolumes populi catervas.

P S A L. LXXVIII. CARM. GEN. I.

AUDITE Ifacidæ, et rerum pietate parentem
 Qui colitis purâ, huc animos advertite vestros.
 Mira canam, sed vera canam : quæ longa vetustas
 Occulit arcanis oracula mersa tenebris
 Evolvam : priscis accepta parentibus olim
 Veriloquis dictis, in secula fera nepotum
 Transmittam : laudesque Dei, mirandaque facta
 Cognita de proavis discent me vate minores.
 Namque parens mundi, sancto quum fœdere gentem
 Jungeret Ifacidûm sibi, patres prodere natis
 Per seriem, et seris venientia secula seclis,
 Et legum monitus et facta ingentia jussit.
 Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
 Pectore, consilium vitæ auxiliumque regendæ
 A Domino expectent, trepido turbante tumultu.
 Ne tam cæca animos condant oblivia, legum
 Irrita ventosis ut dent præscripta procellis.
 Neu similes patrum, malè gratâ mente rebelles,
 Deficiant animi instabiles, dubioque labantes
 Pectore. Cur soboles Ephræmi, docta sagittis

Figere

Figere vel jaculo quamvis distantia certo,
Terga dedit penè ante tubas ? latebrisque salutem
(O pudor !) abjectis quæsit turpiter armis ?
Nenipe quòd averfos flexere per avia gressus,
Obliti legum et monitorum, et fœderis icti,
Obliti tantorum operum, quæ, testibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris.
Quum mare divisit sese cumulante profundo,
Inter et aggestos undæ stagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube, serenâ
Luce, per obscuras flammâ præeunte tenebras.
Flumina de solidi patefecit vulnere saxi,
Danatisque siti rivos donavit arenis.
Nec satiati undis linguas tenuere procaces :
Ausu immane scelus, deserta per avia rursus
Tentavere Deum ; et, ventris stimulante voracis
Ingluvic, petiêre cibos ; ac talibus ora
Solverunt : Silicis duræ qui flumina venis
Elicuit, subitoque sitim torrente levavit,
Non potis est panem, non lautæ fercula mensæ
Addere ? non epulis convivium larga profusus ?
Audiit omnipotens, calidaque accensus ab ira est,
In Judamque hausit flammato corde furorem.
Et populo tamen ingrato, totiesque salutis
Immemori acceptæ, victum dedit esse petitum.
Castra super latè ætherei patefecit olympi
Horrea : dein gravidæ cœlesti semine nubes
Ambrosiæ largos super agmina solvit in imbres :
Cœlestisque cibi indulsit mortalibus usum.
Cedere tum jussu campis ex aëris euro,
Mox tepidis volucrum pluvias notis attulit alis,
Non secus ac siccæ cumulos quum verrit arenæ,
Pulvereamque

Pulvereamque trahit deserta per arida pallam.
Castra super, tensisque super tentoria velis,
Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
Et circum affusis cumulabant fragibus agros.
Jamque epulis exempta fames : sed prava libido
Non exempta tamen ; sed adhuc sine fine petitæ
Faucibus hærebant epulæ : Deus ecce repente
Ultor adest ; latè subitò grassante ruinâ,
Robora selectæ passim cecidere juventæ.
Sed neque tot pœnæ, neque tot benefacta rebelles
Continuere animos, nec tot miracula, rerum
Naturâ monstrante Deum. Pater ergo procaces
Casibus assiduis fregitque, et, robore fracto,
Ante diem tremulæ succidit fila senectæ.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnibus exhausti prope cladibus, omnium egeni,
Agnovere Deum : per tot discrimina tecti,
Ereptique malis, sævoque ex hoste recepti,
Verba tamen blandis fundebant subdola linguis,
Ore pii, mendace animo ; neque fœderis icti
Servavere fidem. Verùm clementior ille
Sontibus ignovit, patriâ pietate remisit
Offensas, meritamque ultrò compescuit iram :
Quippe homines memor esse animi modò flabra fugacis,
Quæ fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter saxa siti squalentia, numinis iram
Languentem insanis irritavere querelis !
Et sua divinas dimensi ad robora vires,
Virtutem brevibus volucre includere metis,
Quæ mare, quæ terras, quæ cœli continet orbes !

Scilicet

Scilicet obliti benefacta priora, salutem
Acceptam, et duri nuper juga dempta tyranni,
Et quæ per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in vitreos suffuso sanguine rivos,
Damnatisque siti laticum sine munere mensis.
Et modò peltiferæ per celsa palatia muscæ
Spicula figebant liventi tincta veneno :
Et modò flumineis squalebant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumque boumque labores,
Agmine nunc denso diræ exedêre locustæ.
Grandinis imbre hortos, lapidosâ grandine vites,
Grandine silvarum Dominus decussit honorem :
Grandine prostrati fortes jacuere juvenci :
Et segetum gravidos ruit igneus imber in agros.
Ira Dei, laxisque furor bacchatus habenis,
Eumenidumque faces, et conscius horror oberrans
Pectora, turbabat stimulis præcordia cæcis.
Tum letho patefacta via est ; mors sæva per omne
Passim hominum pecudumque caput nulli æqua cucurrit :
Primitias sobolis, carissima pignora, florem
Roboris, et seræ spem præsidiumque senectæ
Prostravit, quâ Nilus aquâ se divite volvit,
Et septemgeminis refluxum mare submovet undis.
Interea, ceu pastor oves in pascua ducit,
Ipse suum Dominus populum deduxit, ab omni
Vi procul et trepida formidine : fluctibus æquor
Obruit infestos in se redeuntibus hostes.
At sancti tenuere patres loca sancta, Deique
Parta manu, exclusit gentes prius unde profanas,
Aut prostravit humi victas ; et jugera mensus
Abramidis habitare dedit. Nec segnius illi
Irritare Deum, et rerum tentare parentem,

Fœdera negligere : et patrum de more rebelles,
Avertère suos recto de tramite gressus.

Non fecus ac arcus curvat se in cornua nervo
Adducto, dextrâque iterum nervoque remisso
In faciem subitò flectit se sponte priorem ;
Liberâ sic iterum gens impia vindice poenâ
Ad sese rediit, cunctisque in collibus aras
Erexit, finxitque sibi simulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.

Audiit omnipotens pater impia vota precesque,
Et sibi dilectam gentem contempsit : et aras
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola sibi è cunctis electa habitacula terris.
Deservitque sui monumentum fœderis Arcam
Hostibus in prædam : monimentum roboris, unde
Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
Hos ferro, terræ iratus sibi nuper amatae,
Objecit, flammis alios ; cecidere cruento
Ense sacerdotes ; non connubialia festis
Carmina sunt cantata toris, carique mariti
Indeploratis viduæ jacuere sepulchris.
At ubi jam poenis meritam satiaverat iram,
Ceui crapulâ excusâ miles, lentoque sopore
Excitus, arma iterum fugientes vertit in hostes ;
Tergaque vulneribus figens inbellia cæcis,
Perpetuam adpersit ventura in secula labem.
Non tamen Ephræmum præstantem fortibus armis
Elegit, cui sceptrâ daret ; non ille Manassæ
Pignora : sed Judam, sed celsæ tecta Sionis,
Templa sibi et solido fundata sacraria faxo,
Cumque polo et stellis mansuram in secula sedem.
Quique sequebatur pecudes in pascua David,

Sustulit

Sustulit è caulis, caram et sibi pascere gentem,
 Impositum folio, et sanctæ jus dicere terræ
 Jussit : et ille gregem studio curâque fideli
 Rexit, et infestis defendit ab hostibus armis.

P S A L. LXXIX. CARM. GEN. 3.

HÆREDITATEM, rector orbis, cur tuam
 Invadit hostis impius ?
 Ritu profano polluit sacraria
 Tuo dicata nomini,
 Soloque stratum funditus Solymam suæ
 Tegit ruinæ molibus.
 Truncata ferro membra te colentium
 Passim per agros objacent,
 Lanianda rostris vulturum, crudelibus
 Aut belluarum dentibus.
 Rivi cruoris perluunt vias, velut
 Torrens adauctus imbribus.
 Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,
 Aut lecta tumulis obruat.
 Functique fato pariter et superslites
 Ludibrio accolis sumus.
 Parens benigne, quem modum tandem tuæ
 Speremus iracundiæ ?
 An continenter instar ignis omnia
 Vorantis in nos sæviet ?
 Tui furoris verte potiùs impetum
 In impiarum gentium
 Tot regna, nomen quæ tuum vel nesciunt,
 Vel, si sciant, non invocant :
 Semen piorum quæ laborant perdere
 Armis, et urbes ignibus.

Revocando vetera, parce, genitor, crimina,
Facies furori subdere :

Sed penè cunctis obrutos malis, tuâ
Nos præveni clementiâ.

Offensionum mitis obliviscere,
Nostræ salutis anchora.

Placatus adsis, splendor ut cunctis tuæ
Clarescat oris gloriæ.

Os obstruatur impiis, quærentibus
Num noster hic cesset Deus.

O juste vindex, impios exercitos
Pœnis vicissim cernere

Fac nos, cruore qui piorum sordidi
Nunc insolenter gestiunt.

Audi gementes, carcerum qui vinculis
Marcent : potente dexterâ

De fauce mortis libera, quos cædibus
Jamjam tyranni destinant :

Et quam intulerunt contumeliam tibi,
Et quam tuis injuriam,

Multiplicatam redde nostris accolis,
Rerum perennis arbiter.

Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo
Alis, tueris numine,

Et posterorum posteris, laudes tuas
Cunctis canemus seculis.

P S A L. LXXX. CARM. GEN. 16.

HEBRÆI generis pastor, uti gregem,
Blandè progeniem qui regis Ifaci,
Inter qui geminos aligeros tuo
Præscribis populo jura salubria :

Selectæ soboli da bonus ac favens
Lumen posse tuæ cernere gloriæ,
Da vim posse tuæ nôsse potentiae,
Ac fessis properè porrige dexteram.

Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cetera prosperè.
O rex armipotens, quem statues modum
Iræ ? quando humiles suscipies preces ?

Irroras lacrymis fercula, lacrymis
Misces continuis pocula : jurgia
Nostris fuitimi de spoliis serunt,
Et nostra exagitant ludibrio mala.

O rex armipotens, agmina cœlitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuò cetera prosperè.

Traduxti Pharia de scrobe vineam ;
Pravarum expuleras semina gentium,
Ut puro fereres puriùs hanc solo.
Jam radix teneras fuderat undique

Fibras ; jam tremulo frigore texerat
Montes ; æqua cedris brachia sparserat :
Tangebant teretes æquora palmites,
Euphratem teneri germina furculi.

Nudatam solitis cur modò sepibus
In prædam hospitibus deferis hanc vagis ?
Cur hanc sævus aper proterit ? alites
Carpunt ? omnigenæ depopulant feræ ?

O rex armipotens, obsecro, jam redi
Tandem, et fidereo prospice de throno :
Placatusque tuam respice vineam,
Plantâras propriâ quam tibi dexterâ.

Hunc saltem placidus respice ramulum,
 Cui cultu assiduo conciliaveras
 Robur, clara tui gloria nominis
 Terrarum ut populis nota sit omnium.

Illic flamma vorat brachia vitium,
 Hic convulsa gemunt, cæsa bipennibus
 Hic duris resonant ; omnia pessum eunt :
 Iræ iusta tuæ nos premit ultio.

Indulgens genitor, nunc ope subleva ;
 Firma præsidio nunc propiùs tuo
 Hunc, vires et opes et decus antea
 Affectu patrio cui cumulaveras.

Vitam redde tuis, sancte parens, quibus
 Semper mors avidis faucibus imminet.
 At nos usque ducem te comitabimur,
 Præsentem miseris te celebrabimus.

O rex armipotens, agmina cœlitum
 Cui parent, faciem cernere da tuam.
 Tu nos si placido lumine videris,
 Cedent continuò cetera prosperè.

P S A L. LXXXI. CARM. GEN. 21.

EXULTATE Deo nostro, bona dicite verba
 Nostræ salutis vindici :

Isacidum laudate Deum, pæana canentes
 Ad tympani dulces modos.

Nec lyra, nec cessant genialia nabilia : festis
 Tubâ calendis clangite.

Hunc læti celebrate diem, stata sacra ferentes.

Nam sic statutum est patribus :
 Sic lex sancta jubet, sic sacri fœdera pacti
 Percussa cum majoribus.

Hæc est illa dies ventura in secula testis
Memphiticæ tyrannidis :
Quum Pelusiæcis Hebri gens hospes in oris
Erraret, et linguæ sonum
Attonita ignotum audiret, nec nota vicissim
In verba frustra os solveret :
Quumque humeros curvaret onus servile, manusque
Lassaret olla fictilis :
Excussi manibusque ollas, humerosque levavi
Luto, inquit optimus parens :
Auxiliumque tuli poscenti in rebus egenis :
Et nube densâ conditus
Intonui : Meribam propter, tua jurgia passus,
Feci tui periculum.
Nunc etiam selecta mihi gens auribus hauri,
Et quæ paciscor accipe :
Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis,
Nec alterum colas Deum,
Nec prostratus humi supplex nova numina adores ;
Sed unicum tibi me Deum
Esse velis, domini qui ruptâ compede Nili,
Juris tui te reddidi :
Posce modò ; spe plura feres, potiora petitis,
Majora votis auferes.
Hæc neque dicta suas populus demisit in aures,
Benè nec monenti paruit.
Ergo ipsos sibi permisi, frenoque remisso
Solvi vagam libidinem.
O potiùs monita audissent mea ! me duce rectum
Utinam institissent tramitem !
Namque humiles illis subito fractosque dedissem
Hostes, meamque dexteram

Vertissem

Vertissem in gentes, quæ recta odêre, profanas :
 Et supplices mendacibus
 Vultibus Ifacidûm ambissent verbisque favorem :
 Felicium omne in seculum
 Ifacidûm, quibus almus ager fudisset abundè
 Frugum benignam copiam,
 Mellaque de duri fluxissent viscere saxi.
 Per arva cultûs infcia.

P S A L. LXXXII. CARM. GEN. 6.

REGUM timendorum in proprios greges,
 Reges in ipsos imperium est Jovæ,
 Qui judicantûm examinabit
 Nequitiam trutinâ severâ.
 Num fraudulentos semper et impios,
 Inquit, dolosâ lance fovebitis ?
 Pauperque pupillusque vestrum,
 Ceu scopulum, metuet tribunal ?
 Quin orbitatem cernitis anxiam ?
 Aurem querelis quin inopum datis ?
 Cur pauperes non à superbo
 Ludibrio asseritis potentûm ?
 Frustra monemus : lumina cæcitas,
 Errorque mentes obsidet ; ut neque
 Compaginem rerum solutam
 Justitiâ pereunte cernant.
 Deos vocavi vos, dominos necis
 Vitæque feci : sceptriferâ manu
 Pacem dedi tueri, et armis
 Lethiferum cohibere bellum.
 At mors iniquæ justa superbiæ
 Ultrix honores detrahet, et pari

Ignobili cum plebe fato.

Purpureos rapiet tyrannos.

Exurge, legum frena manu Deus

Capesse, cunctis arbitrio tuo

Qui regna dispensas, ut orbi

Imperio domineris æquo.

P S A L. LXXXIII. CARM. GEN. 2.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve

Preces tuorum sperne duris auribus.

Ecce fremunt hostes circum, et miscere tumultu

Sævo parati cuncta, cristas erigunt.

Concilia occultè cœunt, populoque minantur,

Tu quem tuendum propriè suscepas.

Eia, aiunt, properate, omnem succidite silvam,

A stirpe sobolem deleamus Ifaci.

En sceleri jurata manus coit omnis in unum,

Tua instituta ut deleant et fœdera.

En cum palmifera junctis Nabathæus Idume,

Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,

Cumque Palæstinis Tyriisque Amalecus et Ammon,

Syrusque jungit castra Lothi posteris.

At tu sterne solo victos, Madiana juvenis

Ut cæsa textit semitas te vindice :

Sisara ceu tumidus cecidit, milesque Jabini :

Cisfontis undas turbidas quum sanguine

Tinxere ; infletæ passim jacuere catervæ,

Lætamen agris : nec fugâ eripuit duces

Orebum et Zebum : nec subtraxere latebræ

A falce mortis Zebeamque et Salmanam :

Dicere non veritos animo votoque superbo,

Dominos futuros se tui sacrarii.

At tu, sancte parens, sic hos vertigine torque,
 Ut rotula clivo, stipula vento volvitur :
 Flamma velut siccae populatur brachia silvæ,
 Per alta stridens montium cacumina :
 Sic urge attonitos consternatosque procellâ,
 Tui furoris dissipa sic turbine :
 Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
 Suis miseriis numen ut probent tuum :
 Sic ignominiâ fastum preme, damna timorque
 Sic continenter territos exerceant ;
 Te solum ut noscant Dominum, rerumque potentem,
 Quâcunque terras ambit axis ignifer.

P S A L. LXXXIV. CARM. GEN. 8.

O Rex armipotens, qui creperos tuo
 Bellorum arbitrio dividis exitus,
 Ergo limina templi
 Lætus conspiciam tui ?
 Hic cor lætitiâ palpitât, hinc bonis
 Languet mens nimis cbria, gessunt
 Artus, atria vivi
 Visuri propius Dei.
 Hic passer latebras invenit, hinc locat
 Nidum veris avis nuncia. O atria
 Regis bellipotentis,
 Ut vos adspiciam libens !
 Felix qui domui perpetuò tuæ
 Hærens te celebrat : qui penitus suam
 In te spem posuerunt,
 Felices ter et amplius.
 Felices studio qui properant pio
 Templo sacra tuo ferre : per aridas

Valles fontis amœni

De rivis liquidis bibent.

Nec dêrit pluviæ quæ repleat cavas

Fossas agmen aquæ, dum properat premens

Turmam turma, parentûm

Ritu cædere victimas.

O Rex armipotens, da placidum tuo

Te regi, capitis cui decus inclytum

Indulsti ; bonis aurem

Ne duram abnue supplici.

Tu noster clypeus, rebus in asperis

Spes et præsidium : juxta adytum tuum

Unius mora lucis

Pro mille est mihi seculis.

Sim custos potiùs liminis in tuo

Templo, sancte parens, quàm Solymâ procul

Degam inter sceleratos

Multis clarus honoribus.

Tu sol, tu clypeus, tu Dominus : tuis,

Tu das conspicuâ fulgere gloriâ ;

Nec puro scelerum unquam

Claudis munificam manum.

O Rex armipotens, quem penes exitus

Bellorum, et positis ensibus otia :

O bis terque beatos

Qui te spe solidâ colunt !

P S A L. LXXXV. CARM. GEN. 1.

NON semper tumidis fervent vexata procellis
Æquora, nec gelidâ riget horrida terra pruina :

Unde vicem ponunt venti, mare sternitur, aura

Mitior in florem torpentes evocat herbas.

Nec semper, Deus, avertis mœrentibus aurem
Durus, et indulgens iræ; quondamque favore
Sponte tuum amplexus populum es: vincisque solutis
Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
Oblitus scelerum et violati fœderis, iram
Lenisti, et patriâ texisti crimina curâ.

Et nos ergo, parens, nostræ et spes una salutis,
Respice placatus facilisque; animumque benignum
Accipe: perpetuæ neve implacabilis iræ
Sæviat in seros etiam vindicta nepotes.
Respice nos melior tantum: quodcunque misellæ
Spirat adhuc animæ, te respiciente, vigorem
Accipiet; populoque tuo, jam nube repulsâ
Tristitiæ, lætos hilarabunt gaudia vultus.

Alme parens, bonitate tuâ complectere fessos,
Speratæque diu jam fructum ostende salutis.
Jamdudum exspecto Dominus dum læta futuri
Signa det, arcano pulsans præcordia motu.
Et dabit haud dubiè, positâ placabilis irâ,
Signa secunda; piis dabit omnia prospera, leges
Qui patrias et sacra colent, errore relicto.
Ecce salus, ecce incultas bona copia terras
Incolet, et læti renovatrix gloria secli.
En bonitas, en alma fides feret obvia gressus:
Terra fidem, cœlo terras Astræa relicto
Sancta colet: comes Astrææ bona copia cœlo
Appluet, et lætos decorabit frugibus agros.
Et quâcunque feret Dominus vestigia, gressus
Ante ferent jus fasque suos: lis, vlsque dolusque.
Deseret afflictas per tot jam secula terras.

P S A L. LXXXVI. CARM. GEN. 10.

DA mitis aurem supplici
Deus: saluti consule
Ope destituti et pauperis,
Nec semper iræ vindicis.

Servum tuum serva Deus,
Cui spes salutis unica es:
Serva invocantem jugiter
A solis ortu ad vesperum.

Depelle mentis nubila
Pendentis à te servuli.
Blandæ parens clementiæ,
Promptus vocanti parcere;
Intentus audi supplicem:

Nam te vocamus arduis
In rebus, invocantibus
Opem benignus quòd feras.

Nullus deorum par tibi:
Nullus secundus; exerit
Nullus suam potentiam
Tam splendidis miraculis.

Rerum creator, ultimis
Ab orbis oris affluent,
Flexoque gentes poplite
Te prosequuntur landibus.

Solus nec ævi termino
Inclusus aut potentiæ,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.

Legum tuarum semitam
Fac ingredi me: pectoris

Compone fluctus turbidos,
Tranquilla mens ut te colat :

Ut spiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum vita voxque suppetet.
Vivo tuâ clementiâ,
De fauce mortis erutus,
Quum virium fiduciâ
Sæviret hostis insolens.

Secura quum vis numinis
Mili immineret, tu Deus
Es lenis et placabilis,
Et pacta fidus reddere.

Mitis bonusque respice
Qui pendet ex te servulum :
Opem fer, et vernaculum
Tuum periculis exime.

In me favorem sentiant
Hostes tuum : ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te salutis vindicem.

P S A L. LXXXVII. CARM. GEN. 3.

ABRAMIDARUM ceteras urbes supra
Dominus Sionis diligit
Portas ; Sionis, imminet quæ montium
Fundata sanctis collibus.

O prædicanda posteris seclis Sion,
Beata mater urbium ?
Tecumne Babylon se audeat componere ?
Tecumne Memphis insolens ?

Ventura Babylon sub jugum Dei, Deo
 Flexura Memphis poplitem.
 Præclara quamvis et Palæstina et Tyros
 Jactet virorum robora ;
 Nihil ad Sionem fortibus fœtam viris,
 Favore tutam numinis.
 Cenfore Domino humana gens quum nomina
 Ad profitenda confluet,
 Quis non Sionis se feret civem ? inferi
 Quis non colonus ambiet ?
 Tum vox Sionem carminum, tum vox lyræ
 Canent Sionem et tibiæ :
 Et nostra si quid audiendum vox sonet,
 Laudem Sionis vox canet ;
 Et si quid animus voce dignum excogitet,
 Animus Sioni serviet.

P S A L. LXXXVIII. CARM. GEN. 22.

LUCE voco te, nocte voco te, sola salutis
 Spes, columen, vitæ præsidiumque meæ.
 Alme parens, facilem ne vultum averte precanti,
 Neve humiles durâ respue mente preces.
 Mens hebetata malis torpet, confecta dolore
 Funcreas spectat languida vita faces.
 Membra vigor liquit, mors unguibus imminet atris :
 De tumulo tantum jam mihi cura meo est.
 Corpora non aliter pallent sub mole scpulchri,
 Vulnere quæ subito mors inopina tulit ;
 Perpetuis quæ sub tenebris oblivia condunt
 Alta, salutiferam te retrahente manum.
 Carcere ceu clausum, et cæcâ sub nocte sepultum,
 Me propè lethææ gurgite mergis aquæ.

Usque

Usque premis, stratumque urges, supraque jacentem
 Accumulas iræ flumina cuncta tuæ.
 Me veluti scopulum fugiunt horrentque sodales,
 Quos portum afflictæ spes erat esse rati.
 Affixusque toro jaceo, ceu compede victus :
 Languida cesserunt lumina victa malis.
 Interea lassas tendens ad sidera palmas,
 Te veniente die, te fugiente voco.
 Scilicet expectas ut acerbâ morte perempto
 Ostentes vires me revocando tuas ?
 An rediviva tuas in laudes ora resolvent,
 Quos gelido tellus claudit avara sinu ?
 An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro ?
 Vulgabuntve tuam muta sepulchra fidem ?
 Justitiamne tuam taciturna silentia pandent ?
 An referent vires nox tenebræque tuas ?
 Ast ego, sancte parens, supplex tua numina clamo :
 Nec precibus vacua est hora locuse meis.
 Sancte parens, animæ auxilium cur subtrahis ægræ ?
 Cur surdâ miseras respicis aure preces ?
 Me dolor et primis labor anxius urit ab annis ;
 Me trepidi exanimant corde micante metus.
 Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror ;
 Agmen ut hibernæ, quod fata mergit, aquæ.
 Æger, inops, caris jaceo desertus amicis ;
 Nec noti ærumnis ingemuere meis.

P S A L. LXXXIX. CARM. GEN. I.

TU mihi carmen eris, rerum pater optime, semper ;
 Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,
 Pollicitique immota fides, dum sidera mundo
 Volventur tacito : citius quoque sidera credam

In chaos antiquum lapso se condere mundo,
Irrita quàm sacri credam fore fœdera pacti,
His concepta tuo quondam cum Davide verbis :
Dum mare, dum tellus stare, dum sidera cœli,
Davidici generis mansuram in secula prolem,
Et stabilem regni ventura in tempora sedem.

Te, pater, ætherei cœtus, te jure piorum
Secula hominum celebrant, patrantem ingentia mundo
Mirante, et stabilis jus inviolabile pacti
Servantem. Quem terra tibi, quem conferet æther,
Magne parens ? quem fiderei tremit omnis olympi
Cœtus, et attoniti submissâ mente tyranni.

Armorum bellique potens, quòcunque moveris,
Alma fides clarâ circum te luce refulget.

Tu maris irati furias compescis, et undæ
Dejicis insanæ tumidos ad sidera fluctus.

Tu Pharon elatam lethali vulnere sternis,
Et quicunque tuis miserum caput obijcit armis.

Tu terræ cœlique opifex : quæcunque capaci
Complexu facies mundi revolubilis ambit,
Auctorem agnoscunt : Aquilo tibi servit et Auster ;

Thabor et occiduum qui condit vertice solem,
Quique rubet radiis Hermon tepefactus eois,

Lætitiâ exultant : validæ tu robore dextræ
Clara per immensum spargis miracula mundum.

Ante tuum solium tibi justum apparet et æquum :

Ante oculos adstat bonitas, et nescia flecti
Promissi sincera fides. O terque quaterque

Felices, quos festarum clangore tubarum
Ad tua sacra vocas ; quos sacri lumine vultûs

Illustras, hilaresque tui sub nominis umbra
Custodis : bonitate tuâ super æthera vectis

Das vires, decus, imperium ; das impia contra
Agmina, ceu clypeum, per dura pericula regem.
Tu tibi dilectum secreto numine vatem

Implēti, ut seclis daret hæc responsa faturis :

Ipse mihi legi media de plebe, meoque

Impōsui regem solio, qui protegat armis

Ilacidas, populoque meo qui jura ministret ;

Davidis et sacro perfudi tempora olivo.

Huic animum vireſque dabo, præſenſque tuebor

Perpetuò, ne fraude scelus, ne robur apertè

Exitium ferat ; ipse hostes, ipse impia sternet

Agmina : nulla meam vertet sententia mentem.

Auxiliūque feram bonas, et super ætheris axem

Nominis auspicio nostri se gloria tollet.

Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit

Hinc mare Sidonio fecundum murice, et illinc

Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit

Ille patrem : Deus ille meus tu, dicet, et unum

Præſidium, una meæ custodia certa salutis.

Hunc ego præcipuo contra dignabor honore,

Supra aliosque dabo rerum moderamina reges,

Quicumque immensum populis dant jura per orbem.

Nec meus absistet favor illi in secla, nec illi

Jurata æterni solventur fœdera pacti.

Quin sobolem, et sobolis seros in cuncta nepotes

Secla dabo, et stabilis sceptrum immutabile regni,

Donec ab obscuris lucem sol dividet umbris.

Quòd si posteritas mea fœdera sancta profanet

Immemor, et legem spernat, justamque recuset

Ire viam, domitos pœnis duroque labore

Compescam, et plagis usque exercebo rebelles.

At neque destituam regem bonitate perenni,

Fœdera

Fœdera nec solvam, nec quod semel ore profudi,
 Ulla immutabit venturi temporis ætas.
 Quippe semel sancto firmavi fœdere, jurans
 Per me, Nulla dies initi cum Davide pacti
 Inmemorem arguerit: soboles, dum secula mundus
 Vovet, ei patrii sceptri moderamen habebit.
 Esto mî sol testis ad hæc, et conscia luna,
 Cum quibus æquævum sceptrum Judæa tenebit.

At nunc, sancte parens, tumida inflammatus ab ira
 Projicis electum regem; rata fœdera pacti
 Negligis, et capiti sacrum diadema revullum
 Sternis humi, et populis præbes calcare profanis.
 Nuda patent hosti disjectis oppida muris;
 Si qua manet, gelidâ formidine concutis arcem.
 Cunctis præda sumus populis; rapiuntque feruntque
 Vicini, insultantque malis, miserosque protervis
 Vocibus illudunt. Hostis tu robore dextram
 Interea firmas, perfundis pectora dulci
 Lætitiâ: ac gladios hebetas in vulnera nostros;
 Nec recreas fractos duro in discrimine belli.
 Jam decus et regni splendor, jam proxima cœlo
 Majestas versa in tenebras, solique superbi
 Gloria strata jacet: brevis immatura juventæ
 Stamina præcidis; miseræ pars ultima vitæ
 In luctu, in squalore ignominiaque senescit.
 Quem finem dabis ærumnis? nunquamne tuorum
 Respicias clades vultu placatus amico?
 An, ceu flamma furens, semper tua sæviet ira?
 Ipse memor tecum reputa quàm concita nostræ
 Tempora prætereant vitæ: frustra ergo creâris
 Humani generis sobolem? ut brevis exigit ævi
 Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu,

Dum fractam luctu et morbis, seniove, sepulchrī
Clauserit obscuro mors illacrymabilis antro ?
Heu bonitas ubi prisca ? fides ubi pristina ? ubi illa
Fœdera conceptis quondam cum Davide verbis
Facta tibi ? Cerne opprobriis quibus impia servos
Turba tuos præmat insultans : quàm multa silenti
Clausa sinu maledicta feram, dum turba profana,
Dum circum innumeræ gentes convicia fundunt,
Nosque tui Christi verbis petulanter amaris
Adventum sperare jubent. At tu, bone rerum
Conditor, æterno verax celebraberis ævo.

P S A L M O R U M

LIBER QUARTUS.

P S A L. XC. CARM. GEN. 5.

COELITUM rector bone, abusque primis
 Seculis, mundi rudis et juventâ,

Qui laborantes ope sublevasti

Semper amicos.

Antequam tellus nova parturirêt

Montium saltus, tegetetque montes

Lucidus cœli decor, ante metas

Lucis et umbræ :

Tu manes idem, pater orbis, unus

Nec vices rerum patiens, nec ævi

Termino clausus brevis ; unus expers

Finis et ortûs.

At brevis nobis miseræque vitæ

Fila paulatim tenuas, senecta

Donec in putrem cinerem caducos

Solverit artus.

Tempus annorum tibi mille, lucis

Instar hesternæ, fluidique puncti,

Nulla decursûs quòd ubi recessit

Signa relinquit.

Nostra vaneſcit tenues in auras

Vita, per ficas velut unda arenas,

Aut velut sensus per opaca ludens

Noctis imago.

Herba cen verno saturata rore
Manè, mox languet medio sub æstu,
Mox humi comis jacet arefactis
Vespere fero.

Præter et vitæ mala tot fugacis,
Quæ voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua semper instans
Pectora vexat.

Quicquid erramus temerè aut malignè,
Quæ timor celat tenebris pudorve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris æstus.

Dum tui pœnas meritas furoris
Mens reformidat, prope cogitatu
Ociùs vitæ spatium citatis
Aufugit alis.

Septies denos spatiosa in annos
Vita procurrit; quibus est senectæ
Firmior, ferme in decimum supersunt
Ampliùs annum.

Quid senectutis memorem labores?
Transvolat blandæ breve ver' juventæ,
Inquies curis miserisque morbis,
Ociùs euro.

Deinde quis justæ tolerabit iræ
Impetum, si jam jubeas nocentes
Pro modo offensæ numeroque justas
Pendere pœnas?

Sic pater, sic ô, numerare fluxæ
Nos doce vitæ spatium, caducis
Mens ut à curis revocata, veri
Lumen honesti

Cernat.

Cernat. O tandem placidus favensque
 Desine irarum, propiusque servis -
 Semper assuetâ tibi lenitate
 Consule fessis.

Fac tuæ fructu bonitatis aucti,
 Gaudio tandem satiemur : ægris .
 Liberi ut curis reliquos agamus
 Suaviter annos.

Cedat et lætis fugiens vicissim
 Luctus ; exacto modus et labori
 Par voluptatis subiens amarum
 Mitiget ævum.

Facta, majestas, opera, amplitudo
 Nota sint servis tua, posterisque
 Nota fervorum, tua qui libenter
 Jussa capeſſunt.

Fac tuæ semper bonitatis ut nos
 Splendor illustret, bone rector orbis :
 Gratiae adspirans favor actiones
 Prosperet omnes.

P S A L. XCI. CARM. GEN. 6.

SI protegendam præsidio Dei
 Credas salutem, rem, sobolem, domum,
 Infana quum fors intonabit,
 Si Domini fugias sub umbram ;
 Securus omnem fer violentiam
 Sortisque mortisque, et tetricas minas
 Contene ne ; securus tumultum
 Despicias creperi duelli :
 E fraude cæca te Deus eximet,
 Frangetque casses insidiantium ;

Nec

Nec sæviens latè venenum
Lethiferæ patiere pestis.
Expandet alas te super, et suis
Pennis fovebit rebus in asperis :
Certusque promissæ salutis
Sub clypei latitabis umbra.
Noctis per atræ cæca silentia
Non expavesces cæca pericula ;
Non luce grassantem timebis
Perniciem, nec aperta bella :
Interque strages mille cadaverum,
Dextrâ, sinistrâ, mille cadaverum,
Periculorum exors propinquam
Incolumis fugies ruinam.
Pœnam luentes interea malos
Lætus videbis : præsidio Dei
Securus armorum et tumultûs,
Ceu validis tegerere muris.
Nec te, nec ædes vis propiùs tuas,
Aut damna tangent : nam Deus angelos
Custodiæ tuæ salutis
Præficiet, vigilesque ad omnes
Motus, viarum qui referent moras :
Qui per salebras te manibus ferant,
Ne faucietur pes recussus
Objicibus scopulorum acutis.
Securus atras inter et aspides
Deges, ferarum et pignora tigridum :
Tutusque calcabis dracones,
Et Libycæ catulos lænæ.
Observat, inquit, me Deus, unicè et
Honore nomen prosequitur meum ;

Laboriosus hunc vicissim

Incolumem eripiam periculis.

Præsens vocanti subsidium feram,

Et imminenti rebus in asperis

Fato eximam ; exemptoque honorum

Eximium decus arrogabo.

Faxo virenti robore transigat

Seræ senectæ tempora suaviter :

Meosque monstrabo beare

Quâ soleam ratione amicos.

P S A L. XCII. CARM. GEN. 3.

TE prædicare, laudibus te prosequi,
Rex alme cœlitum, decet.

Scu sol eoâ luce terras purpuret,

Seu nox tenebris obruat,

Lux prædicantem me tuam clementiam,

Nox audiet constantiam :

Nec voce tantum, sed canorâ barbitō,

Sed cymbalo, sed nablio.

Operum tuorum tacita cogitatio

Animum jacentem exuscitat.

Quin facta reputo, gestiunt præcordia

Perfusa dulci gaudio.

O opera ! facta ô magna verè ! ô sub cava

Consilia nube condita !

Consilia cæcis mentibus mortalium

Ignota ! qui non cogitant

Floresce pravae instar herbæ, quam fovet

Sol lenis, humor educat ;

Mox instar herbæ frigorū afflatu levi

Marcentis evanescere.

Tu semper idem permanes, nec sentiens
 Rerum vices, nec temporum.
 Sceleris amicos ac tuos hostes premet
 Ruina inevitabilis :
 At me fovebis patriâ indulgentiâ,
 Crudo vigentem robore ;
 Et rore mitis balsami vultum imbues,
 Roseo juventæ lumine.
 Oculis malignis qui tuentur me hostium
 Pascam ruinis lumina ;
 Et impiorum, qui creant molestiam
 Mihi, lætus excidium audiam.
 Ceu palma, justus germinabit interim,
 Aut cedrus in Libani jugo,
 Quam non procellæ, non calor, non frigora
 Honore nudant frondium.
 Quæ planta firmis hæserit radicibus
 In æde Domini aut atriis,
 Se flore amœno frondibusque vestiet :
 Fluxique lapsu temporis
 Agræ senectæ damna nulla sentiet,
 Onerata largis fructibus :
 Ut nota cunctis gentibus sit æquitas
 Domini potētis ; qui mea
 Arx est salutis una, qui nunquam malæ
 Affinis est injuriæ.

P S A L. XCIII. CARM. GEN. 2.

JAM Dominus rerum imperium suscepit, amictus
 Decore multo et dignitate : robore
 Jam sese accinxit Dominus, qui mœnia mundi
 Firmavit ullo non movenda seculo.

Cujus ab æterno solium est immobile regni,
 Ut ipse, nullas temporum metuens vices..
 Flumina præcipientes volvant cum inurmure fluctus,,
 Et æquor undis æstuet minacibus ;
 Compescit Dominus gravidis turgentia nimbis
 Flumina, minacis sternit undas æquoris..
 Stat fixum, et cunctis manet invariabile seclis.,
 Quodcunque Dominus ore sancto protulit :
 Quæque ædem exornant Domini sacra mystica, nulla
 Oblivionis damna feræ sentient..

P S A L. XCIV. CARM. GEN. 14.

O FRAUDIS ultor, sceleris ô vindex Deus,
 Ostende numen impios contra tuum.
 O juste iudex orbis, expergiscere,
 Meritisque pœnis reprime arrogantiam.
 Quousque tandem, rector orbis optime,
 Sese superbè jactitabunt impii ?
 Devota sceleri factio in scelere suo
 Plaudit, sibi que fabulis stultis placet :
 Tuumque populum pedibus interim premunt,
 Tuam protervè hæreditatem proterunt :
 Viduam trucidant advenamque, et omnibus
 Parente cæcos obruunt molestiis :
 Secumque mussant, Hæc Deus non adspicit,
 Nec fanda prorsus et nefanda intelligit.
 Gens ergo bruta, penitus ignorantia
 Obsessa pectus somnolentum, discute
 Animi veternum, et cogita tecum, Deus
 Qui fecit aurem, surdus est ? qui lumen
 Formavit oculos, ipse nil videt ? vagas
 Sine lege gentes recta qui sequi docet,

Non is faorum puniet scelera, quibus
Oracula legum sacrosancta credidit ?
Arcana nostri pectoris novit Deus,
Consilia vana, spes inanes, turbidos
Æstus. Beatus ille demum, quem parens
Erudit amore patrio, legis suæ
Cui scita monstrat : rebus in duris aget
Securus ævum, dum paratur impio
Nassa, in lacunam incogitantem quæ trahat.
Hæreditatem nec Dominus unquam suam
Ope destitutam negliget, nec impiis
Prædæ relinquet ; sed tribunal judicum
Ad æquitatis diriget normam suæ :
Vitamque ad illam dirigent boni suam.

Contra scelestos quis mihi auxilium feret ?
Mecum impiorum quis premet superbiam ?
Nam jam sepulchri frigidus sub frigido
Cumulo jacerem, nisi Dominus opem mihi
Præsens tulisset, et suâ clementiâ
Firmâisset animum, et jam vacillantem gradum
Fulsisset, et me penè subversum malis
Solatus esset, anxietateque nubibus
Curæ remotis reddidisset gaudium.
Mecum loquebar, Quid scelestis cum Deo
Commune ? scelera legis umbrâ qui sua
Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
Consilia coeunt, factione innoxium
Premunt, iniquisque obruunt sententiis.
At rector orbis me tuebitur, meæ
Custos salutis, arx meæ fiducia,
Pro scelere pravis digna reddet præmia :
Suis et ipsos artibus pessundabit
Rerum creator Dominus, ac noster Deus.

P S A L. XCV. CARM. GEN. 2.

EIA alacres cuncti Domini celebremus honores
Salute partâ Domino agamus gratias.

Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto :

Dominum canorâ personemus barbitō.

Magnus enim Dominus Deus est : Rex magnus, et or

Longè universis est deis potentior.

Ille manu fulcit vastæ penetralia terræ,

Et nube cincta montium fastigia.

Ille vagum fecitque, et factum temperat æquor,

Terramque falsis innatantem fluctibus.

Eia igitur genibus flexis manibusque supinis,

Dominoque nostro supplicemus et patri.

Noster enim Deus est, nos grex illius ; ab uno

Pendamus illo, spiritumque ducimus :

Si modò non lentam verbis damus illius aurem,

Nec respuamus monita pertinaciter :

Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis

Et arroganti provocetis murmure ;

Aut, Arabum veluti quondam per inhospita saxa,

Vires rebeli voce tentetis meas.

Quum proavi vestri me exploravere, meamque

Didicere factis plurimis potentiam.

Illa quater denis mihi natio restitit annis :

Dixique semper interim, Hæc gens desipit,

Et mea securas transmittit dicta per aures.

Irâ ergo justâ in pertinaces concitus

Juravi, Terræ gens hæc ingrata beatæ

Promissa amicis commoda haud carpet meis.

P S A L. XCVI. CARM. GEN. IO.

NON usitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abusque terræ finibus.

Cantate Dominum, laudibus
Nomen beatum tollite,
Et mente gratâ agnoscite
Vestrae salutis vindicem.

Sol quâ recurrit, audiant
Gentes Dei potentiam,
Stuporque dulci gaudio
Persusa oberret pectora.

Namque unus est verè Deus,
Cunctisque major laudibus,
Et dīs timendus ceteris,
Quos horret error credulus.

Vesana gentes ceteræ
Pro dīs colunt ludibria :
Dominus potenti dexterâ
Cælum solumque condidit.

Apparet illi dignitas,
Auctoritas, potentia :
Ejusque templa fiderum
Fulgore lucent gloriæ.

Tribuite Domino gentium
Terras colentūm secula,
Tribuite Regi cœlitum,
Et robur et potentiam.

Tribuite magnitudinem
Tanto decoram numini :

gusta templi ad atria

Adferte prompti munera.

Adeste, pompam adducite,

Et supplices procumbite :

Omnesque rerum termini

Deum tremant et diligant.

Narrate cunctis gentibus

Regnare Dominum, qui ligat

Orbem catenâ immobili, et

Æquis gubernat legibus.

Lætetur æther, gestiat

Tellus, fretum præ gaudio

Exultet, et quicquid fracti

Sassas lacunas incolit.

Campi vireſcant avii,

Se culta fruge vestiant ;

Arrideantque floribus

Silvæ, et graventur fructibus.

Natura rerum gestiens,

Cunctos per artus sentiat

Dei sui præſentiam,

Et prompta jussis pareat.

Jus namque veniet dicere,

Avi suos ut asserat,

Mundumque justis legibus

Et veritate temperet.

P S A L. XCVII. CARM. GEN. 2.

IPSE sui Dominus regni moderatur habenas :

Lætare tellus continens, et insulæ

Quas vagus Oceanus refluis complectitur undis,

Cuicunque cœli subjacetis cardini.

Hunc

Hunc circum umbriferæ nubis prætexit amictus,
Pallensque multâ fusca nox caligine.
Apparent famulæ juxta, firmantque tribunal,
Severitasque dura, mitisque æquitas.
Ante volant sævum rutilantes fulminis ignes,
Hostesque flammis obruunt sequacibus.
Fulguribusque micat latè flagrantibus æther :
Attonita tellus intremiscit : montium
Saxa fluunt, rapido ceu cera liquefcit ab igne,
A sempiterni pavida vultu numinis.
Terra sui à vultu Domini tremefacta liquefcit :
Et æquitatem templa cœli prædicant.
Et quicunque habitant terras ubicunque remotas,
Novêre numen et Dei præsentiam.
Illis ora pudor turpis confundat, inanes
Quicunque mentis stipites pro dîs colunt :
Dumque sacris placant picti ludibria trunci,
Se gloriantur impio in scelere pios.
Quicquid ubique Dei sub nomine credulus error
Honorat, unum adoret, unum diligat.
Læta Sion tenebras errorum cernet abactas :
Judæa dulci delibuta gaudio,
Sacrilega adspiciet vani sacraria ritûs
Everfa, pœnas luere meritas impios.
Nam procul astringeri trans ignea mœnia mundi
Tu frena rerum justus arbiter tenes.
Teque deos infra longè premis altior omnes,
Tuique obumbras numinis fastigio.
Ergo Deum quicunque pio complectere amore,
A scelere mentem contine puram et manum.
Nam Domino cordi est pietas, vitamque bonorum
A vi tuetur impiæ tyrannidis.

Et lætum offundit lumen cultoribus æqui,
Et pura sceleris corda recreat gaudio.
Vos quibus est cordi reverentia juris et æqui,
Gaudete, Domini spe favoris ac opis
Securi : gratoque Deum super æthera cantu
Sanctumque nomen ejus usque tollite.

P S A L. XCVIII. CARM. GEN. IO.

NON usitato carmine
Rerum parentem pangite,
Virtute qui victoriam
Non usitatâ retinuit.

Suâ ipse solus dexterâ,
Externæ opis nil indigus,
Nos liberando, posteris
Miranda gessit seculis.

Sensere gentes impiæ
Bello Dei potentiam :
Pœnas luendo, judicem
Sensere justum et vindicem.

Promissâ solvit optimâ
Fide Isaci nepotibus,
Partæ salutis testibus
Totius orbis incolis.

Huic ergo læti psallite,
Totius orbis incolæ :
Hunc ferte in astra laudibus,
Lætis tubæ et clangoribus.

Laudate Dominum barbitō,
Nervisque carmen jungite ;
Lenisque tibiæ modis
Adsit sonora buccina.

Testetur æquor gaudium,
 Et quicquid æquor occulit :
 Orbisque terræ gestiat,
 Et quicquid orbis educat.

Exultet unda fluminum,
 Leni susurrans murmure :
 Montesque læti plausibus
 Deum venire gaudeant.

En ipse Dominus advenit,
 Cunctis ut orbis incolis
 Det æqua justus præmia,
 Et facta plectat impia.

P S A L. XCIX. CARM. GEN. 13.

JAM regnum Dominus, spirituum piis
 Qui dat jura choris, suscipit : impiis
 Horror terrificet pectora gentibus,

Tellurem quatiat tremor.

Nec tantum Solymæ vim Dominus sui
 Fecit conspicuam numinis, et suæ
 Majestatis opes cernere finibus

Terrarum dedit ultimis.

Ergo te meritis tollat honoribus,
 Augustum celebret gens hominum tuum
 Nomen, qui salubri temperie modum

Sceptris constituas tuis.

Selectæ soboli qui populi tui
 Jus nullis dederis mobile seculis ;
 Frenas justitiæ qui moderamine

Æquali genus Isaci.

Sublimem Dominum laudibus et Deum,
 Solus qui liquido regnat in æthere,

Ferte,

Ferte, et scanua pedum, sanctus enim Deus
Est noster, veneramini.

Huic Moses et Aron, et Samuel bonus,
Docti legitimis tingere victimis
Aras, consilium quum peterent, data
Sæpe oracla petentibus.

De pila tereti nubis eis dabat
Responfa ambiguis sollicito metu,
Legum quod monitus pactaque fœdera
Servâssent stabili fide.

Aurem supplicibus tu facilem dabas,
O rerum genitor maxime et optime,
Indulgensque bonis, et scelerum simul
Vindex, durus in impios.

Sublimem Dominum tollite laudibus,
Solut qui liquido regnat in æthere : et
Montem quo colitur, sanctus enim Deus
Est noster, veneramini.

P S A L. C. CARM. GEN. 23.

ORBIS omnes incolæ,
A sole ego ad hesperum,

Jubilate, et optimo
Rerum parenti plaudite
Mente lætâ, et ritibus
Servite puris numini.

Gestientes gaudio
Adite sancta limina.
Ille noster est Deus,
Noster parens et conditor :
Non enim nos finximus
Ipsi, sed illius sumus,

Qui levi de pulvere
 Alit creatos et regit.
 Ad fores ergo illius
 Adite læti, gratias
 Agite : festis laudibus
 Benignitatem pangite.
 Prædicate ceteris
 Numen beatum gentibus.
 Nam benignitas Dei,
 Et in suos clementia,
 Clausa nullo est termino :
 Et firma stat pactis fides
 Posterorum posteris
 In sempiterna secula.

P S A L. C I. CARM. GEN. 5.

TE salus rerum cano, qui precanti
 Lenis irarum es, facilisque flecti,
 Impiorum idem tetricus rebelles
 Frangere fastus.
 Huc meæ vires vigilant, labores
 Huc ferent omnes, opis in tuæ spem
 Semper ut castis domus institutis
 Culta nite scat.
 Si salutarem mihi tu serenus
 Porrigis dextram, tibi corde puro
 Serviam : fraudum scelerisque pura
 Serviet aula.
 Nec mihi exemplum statuam sequendum,
 Litibus si quis miseros iniquis
 Vexet, aut causam tenuis clientis
 Prodidit hosti.

Sponte qui pravis studiis inhæret,
 Sit procul: sævi sceleris minister
 Candidos nunquam mihi censeatur

Inter amicos.

Quisquis incautum lacerat sodalem,
 Clam venenato jaculatus ictu,
 Persequar, plectam, penitusque ab ima
 Stirpe revellam.

Nec meæ mensæ dapibus fruetur
 Mentis elatæ tumor, arrogansque
 Vultus, et cunctos veluti minores
 Lumine spernens.

Veritas simplex quibus est amor,
 Hos amo, amplector, video libenter:
 His mihi feros fociis senectus
 Impleat annos.

Integer vitæ mihi sit minister:
 Tecta non intret mea fraudulentus:
 Nemo mecum intra mea commoretur
 Limina mendax.

Impios longè, mora nulla, terræ
 Finibus pellam: procul omne monstrum
 Civitas sancta ut Domini releget
 Flagitiorum.

P S A L. CII. CARM. GEN. 13.

EXAUDI, genitor sancte, meas preces;
 Clamorisque sonum percipe lugubris:
 Neu vultum misero subtrahe, cladibus
 Omni ex parte prementibus.

Aures suppliciiis nunc adhibe meis:
 Da votis facilem te, pater optime,

Et

Et pressò celerem porrige dexteram,
Et præsentì ope subleva.

Ceu fumi nebulæ, tempora transvolant ;
Ut lentis coquitur torris ab ignibus,
Paulatim tacitus sic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.

Dum luctu crucio me dapis immemor,
Ut secta è viridi gramina cespìte
Arescunt nimio torrida sole, cor
Exuccum mihi tabuit.

Crebrò sic remeans spiritus ilia
Tendit, sic gemitus pectora concutit
Mœstus continuò, tabida uti cutis
Jam vix hæreat ossibus.

Ut saltus habitans cuculus avios,
Aut tectis latitans noctua dirutis,
Aut turtur viduus, solus, inops, dies
Et noctes vigiles gemo.

Dum ceu ludibrium rideor improbis,
Irrisumque petunt fraude nefariâ ;
Nec panis cinere est gratior arido, et
Potum tempero fletibus.

Istis ira malis me cumulat tua,
Qui me sustuleras ex humili loco,
Sublimi graviùs rursus ut è gradu
Tractum præcipientem dares.

Ut fero in tenebras umbra crepusculo
Vanesceit, celeres deproperant dies
In mortem : veluti sub medio die
Fœnum, corpus inaruit.

At te perpetuis secula seculis
Nescientem, volucris non fuga temporis

Carpit, nec memorem nominis obruet
Famam posteritas tui.

Tandem surge, pater, tecta Sionia
Jam lenis placido respice lumine :
Jam pleno redeunt tempora circulo,
Promissumque ferunt dieni.

Jam servi lapides respiciunt tui
Disiectos faciles, sparsaque ruderâ,
Incultique soli jam miserabilem
Versâ mente dolent vicem.

Ut vertat populos terror in externos,
Ut nomen domini sit celebre omnibus
Et numen, trifidum quâ colitur solum,
Formidabile regibus.

Versam restituet quum Solymam, suæ
Majestatis opes quum dabit adspici :
Lugentûm miseris quum querimoniis
Flectet se, et prece supplice.

Scribentur tabulis ista fidelibus,
Seris ut Domini nota nepotibus
Sit laus, nec senium prodita posteris
Nôrit gloria seculis.

De sanctis adytis æthereæ domûs,
Templi sepositis de penetralibus,
Cœlestis Dominum non piguit soli
Curas respicere ad leves.

Nexorum ut gemitus audiat, et neci
Addictos tetricâ compede liberet :
Laudes ut Solymæ templa Deo sonent,
Et nomen recinat Sion

In cœtu celebri. Tum procul ultimis
Terrarum populi finibus exciti

Illuc sacra ferent, et Domino dabunt

Reges munera supplices.

Quamvis in medio curriculo meum

Robur comminuit, destituit manum,

Atque ævi spatiis tempora lubrici

Contraxit brevioribus :

Clamabo tamen, O mi Deus unice,

In vitæ medio ne stadio brevem

Cursum siste rotæ : quantulum ad ultimam

Jam metam superest mihi ?

Te nunquam brevibus clausa recurfibus

Astrorum senio conficiet dies :

Tu terræ stabilis mole, volucris

Tu cœli prior ignibus.

Illis interitûs stant sua tempora :

Tu nullo interitum tempore senties.

Annorum series cetera deterit,

Ut vestis teritur vetus :

Ut detrita novis pallia vestibus

Permutat locuples ; sic abit et redit,

Et mutat facies imperio tuo

Mundi dædala machina.

At tu, qui fueras, semper es atque eris :

In te ipsoque habitas ; nec varias vices

Decurso patiens tempore, permanes

Metæ secula nescia.

Sed servi soboles, et sobolis tui

Servi posteritas per feriem, tuis

Tecum perpetuis æmula seculis,

Ævi tempora transigent.

P S A L. CIII. CARM. GEN. 5.

SIT parens rerum mihi carmen : illum
Vox canat, sensus petat, et remotis
Quisquis est fibris vigor, et sacratum
Nomen honoret.

Mens Deo laudes cane, redde grates
Mens Deo : nullis benefacta seclis
Excident, et quæ tribuit benignâ
Munera dextrâ.

Qui scelus tollit maculosum, et ægros
Sanat angores, animoque vires
Reddit, et vitæ properante fato
Prorogat annos.

Qui manu largâ tibi plura donat,
Ore quàm poscas, animo vel optes ;
Servat ac in morem aquilæ virentem
Flore juventam.

Integer judex, scelerumque vindex,
Tradidit sancto sua jura Mosi :
Isaci prolem docuit piarum
Dogmata legum.

Lenis et blandus, dare dona largus,
Tardus irasci : neque sempiternæ
Sævit offensæ memor, aut perennes
Ardet in iras.

Nec modus pœnæ numerosve nostris
Æquus est culpis : bonitas redundat
Latiùs terræ plaga quàm remoto
Distat olympo.

Tam procul nostri maculas removit
Criminis, quàm se procul à cubili

Gaditano sol oriens eo is

Exerit undis.

Qualis in natos placidi parentis

Lenitas, talis Domini benigni est,

Quisquis illius pietate verâ

Nomen adorat.

Tu sinus mentis penitus repositos,

Tu pater nôsti penetrabile cordis ;

Quippe nos terræ memor è rubenti

Pulvere factos.

Herba ceu, lactens pueri venustas

Prodit, occultoque adolescit ævo,

Donec ut fœnum cadat arefactum

Falce senectæ.

Instar aut floris Tyrio comantis

Murice, ut vultu modicè sereno

Risit, afflatu tepidi repentè

Concidit austri.

Sed Dei æternâ bonitate in ævum

Tutus æternum remanet piorum

Cœtus, et longâ serie propago

Sera nepotum :

Si nec æternas violabit ikti

Fœderis leges, memorique jussa

Mente servârit, referatque vitâ

Puriter actâ.

Ille flammantis super alta cœli

Culmina immotum solium locavit,

Et suo nutu facilè universum

Temperat orbem.

Angeli jussis Domini ministri,

Sub jugum jus est quibus et potestas

Cuncta

Cuncta cogendi, Domino Deoque

Pangite laudes.

Quique castrorum comites meretis

Sub ducis tanti imperio, audientes.

Sedulò dictis, Domino Deoque

Pangite laudes.

Quæque per vastos ubicunque fines

Imperî pollens opifex creavit,

Plaudite, auctori Domino Deoque

Pangite laudes.

Mens Deo grates cane, redde grates

Mens Deo : hunc sensus petat, et remotis

Quisquis est fibris vigor, et beatum

Nomen honoret.

P S A L. CIV. CARM. GEN. I.

TE rerum, Deus alme, canam Dominumque pa-
tremque :

Magne parens, sanctâ quàm majestate verendus,

Ætheris æternas rector moliris habenas !

Te decor, auratis ambit te gloria pennis,

Et circumfusum vestit pro tegmine lumen.

Tu tibi pro velo nitidi tentoria cœli,

Et liquidas curvo suspendis fornice lymphas ;

Et levibus ventorum alis per inania vectis,

Frenas ceu celeres volitantia nubila currus.

Apparent accinctæ auræ flammæque ministræ,

Ut jussâ accipiant. Stat nullo mobilis ævo

Terra, super solidæ nitens fundamenta molis,

Pollenti stabilita manu ; terra obruta quondam

Fluctibus, ut fuso super ardua culmina velo :

Sed simul increpuit tua vox, tonitruque tremendo
Insonuere auræ, paulatim ascendere montes
Cernere erat, sensimque cavas subsidere valles,
Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.
Neve iterum immissa tellus stagnaret ab unda,
Limitibus compressa suis resonantia plangit
Littora, præscriptas metuens transcendere metas.
Tum liquidi fontes imis de collibus augment
Flumina, per virides undas volventia campos ;
Unde sitim sedent pecudes, quæ pingua tondent
Pascua, quique feris onager saxa invia silvis
Incolit : hinc levibus quæ tranant aëra pennis,
Per virides passim ramos sua tecta volucres
Concelebrant, mulcentque vagis loca sola querelis.

Tu pater aërios montes camposque jacentes
Nectare cœlesti saturas, fœcundaque rerum
Semina vitales in luminis elicis oras :
Unde pecus carpat viridis nova pabula fœni ;
Unde olus humanos geniale assurgat in usus ;
Quæque novent fessas cerealia munera vires,
Quæque hilarent mentes jucundi pocula vini,
Quique hilaret vultus succus viridantis olivi.
Nec minùs arboribus succi gentiabilis humor
Sufficitur : cedro Libanum frondente coronas,
Alitibus nidos : abies tibi consita surgit,
Nutrit ubi implumes peregrina ciconia fœtus,
Tu timidis montes damis ; cava saxa dedisti,
Tutus ut abstrusis habitaret echinus in antris.

Tu lunæ incertos vultus per tempora certa
Circumagis ; puroque accensum lumine solem
Ducis ad occiduas constanti tramite metas :
Inde superfusus cuncta involventibus umbris,

Per

Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
Tum fera prorepat latebris, filvisque relictis
Prædator vacuis errare leunculus arvis
Audet, et è coelo mugitu pabula rauco
Te patrem exposcit : dein rursus, sole renato,
Abditur occultis prædatrix turba cavernis ;
Inque vicem subeunt hominumque boumque labores,
Donec fera rubens accendat lumina vesper.

Sic pater in cunctos didis te commodus usus.
Nec tantùm tellus, genitor, tua munera sentit,
Tam variis fœcunda bonis : sed et æquora ponti.
Fluctibus immensas circumplectentia terras,
Tam laxo spatiosa sinu : tot millia gentis
Squamigeræ tremulâ per stagna liquentia caudâ
Exultant : tot monstra ingentia et horrida visu.
Veliferas circum nant puppes : grandia cete
Effingunt molles vitreo sub marmore lusus.
Atque adeò quæ terra arvis, quæ fluctibus æquor,
Educat, à te uno pendent, pater optime, teque
Quæque suo proprium poscunt in tempore victum.
Te magnam pandente manum, saturantur abundè
Omnia : te rursus vultum condente, fatiscunt.
Te tollente animam, subitò exanimata recurrunt
In cinerem : inspirante animam te denuò, surgit
Illicò fœcundæ sobolis generosa propago,
Et desolatas gens incolit aurea terras.

Sic eat, ô nullo regnet cum fine per ævum
Majestas divina ! suumque in secula lætus
Servet opus Deus : ille Deus, quo territa tellus
Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
Fumiferâ trepidum nebulâ testante pavorem.
Hunc ego, dum vivam, dum spiritus hos reget artus,
Usque

Usque colam: tantum ille meas facilisque bonusque
 Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
 At verò impietas planè extirpetur ab ima
 Radice, et scelerum stirps nulla repullulet: ac nos
 Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque canemus.

P S A L. CV. CARM. GEN. 24.

CANITE Dominum, et invoke nomen ejus: exteris.
 Facta gentibus per orbem prædicate illustra.
 Ille sermo, carmen ille, et illius miracula:
 Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.
 Hunc amantiùm et hunc petentiùm palpitet cor gaudio.
 Robur ejus, pignus ejus sacrosanctum roboris
 Petite; vultum ejus beatum continenter quærite.
 Subeat animum quanta nostris edidit majoribus
 Signa, quæ portenta; legum scita quæ reliquerit.
 Vos Abrami, vos Jacobi posterì, servi Dei
 Separati, sorte lecta natio, vos alloquor.

Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
 Pacta nostris firma servat facta cum majoribus;
 Verba meminit: mille sancta in secla necit fœdera,
 Icta primitus cum Abramo, deinde jurata Isaco:
 Isaci sancita nato, lege non mutabili:
 Posterisque sempiterno roborata vinculo;
 Quum, Tibi Chananæa, dixit, arva sorte dividam.
 Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
 Ancta nondum stirpe longis temporum decursibus:
 Regna quanquam et nationes exul errans verteret;
 Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia;
 Vimque duram præpotenti dextrâ ab illis arcuit;
 Et minis reges potentes tetricis compescuit:
 Ne mihi, inquit, consecratos, ne mihi unctos tangite;
 A meis,

A meis, moneo, prophetis abstinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem induceret,
Gentibusque alimenta latè noxiis subduceret,
Prævium misit ministrum Nili ad arva fertilis:
Filiū pulchræ Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede;
Somnii donec soluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, solvit animum crimine:
Et novâ sortis benignæ jam vicissitudine,
Regiorum servulorum servus antè ignobilis,
Frena rerum tractat unus: nuper è custodia
Missus, aulæ purpuratos nunc coërcet vinculis:
Et senum juvenis severæ præsidet prudentiæ.
Isaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluentia Nili castra fixit advena.
Ac, Deo fovente, lætâ stirpe sic re floruit,
Viribus brevi ut præiret inquilinus incolas.

Tum Phari rector superbæ, mente versâ, Abramidas
Fraude molitus nefandâ stirpitus revellere:
Circulo donec voluto destinati temporis,
Legifer cum fratre Moses missus est divinitus;
Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis non rebellis jussibus,
Vestitit polum tenebris, et solum caligine
Condedit, ceu nocte cæcâ sole jussu cedere.
Unda decolor cruoris tabe rivos polluit,
Squameæque strage gentis inquinavit littora.
Terra felix antè frugum, more nunc præpoëtero,
Turpibus sæcunda ranis squalet; ipsa regia
Fœta ranis, ipsa regum fœta sunt cubilia.
Fusa deinde nube densâ musca Memphim occulit;
Et pediculi ubique fœda erant examina.

Instar

Instar imbrium rucbat mista flamma grandinī,
Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
Quod reliquit atra grando, mox locusta perdidit :
Bruchus abstulit, locustas quod voraces fugerat.
Tot malis subinde sævis icta Nili regia,
Quum ferox non mitigaret contumaces spiritus,
Dira populum mox in ipsum versa pœna sæviit.
Prima pignorum repentè per penates omnium
Occidère : cuncta planctu, cuncta fletu personant.
Rege tandem pertinace cladibus perterrita,
Sancta Memphim gens reliquit, jam tyranno libera,
Dives auro argenteisque barbarorum poculis :
Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.
Ergo Nili jam pavore liberata regia,
Voce, vultu, plausibusque præferebat gaudium.

At parens nemor benignus gentis electæ sibi,
Per siticulosæ arenæ vastitatem imperviam
Castra nubis texit umbrâ, luce ; noctem luridam
Ignium latè corusco temperavit lumine.
Arva, victum cum rogarent, texit imber alitum :
Panis impluit per auras more densæ grandinis.
Petra jussâ fudit undas ; deque rupis viscere
Antè sicca solitudo flumen hausit. Scilicet
Fœderis parens benignus immemor nunquam sui,
Quod sibi caro cum Abramo sempiternum fecerat.
Sic parentum stirps piorum, tuta ductu numinis,
Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii :
Occupatis efferarum nationum sedibus,
Tradidit Deus labores impiorum eis carpere :
Sanctiones ut tenerent sacrosancti fœderis,
Et piarum ad jussâ legum facta cuncta fingerent.
Laus, honor, decusque Regi sempiterno cœlitum.

P S A L . C V I . C A R M . G E N . I 4 .

LAUDATE Regem cœlitum, Regem bonum,
Suisque nullo non benignum tempore.

Quis facta verbis æquet? eloquentiâ

Quis assequetur illius potentiam?

O ter beatos æqui amantes, et tuæ

Præscripta legis qui tuentur jugiter!

Memento nostrî facilis et favens, tuum

Prospicere populum quâ soles clementiâ:

Et me revise lenis ac salutifer;

Ut separati tibi bonis populi fruar,

Carpamque lætus quo fruuntur gaudio,

Hæreditatique comes applaudam tuæ.

Scelestâ proles cum scelestis patribus

In te rebelles multa iniqua fecimus;

Abominanda, dirâ perpetravimus.

Nam nec tyranni Ægyptii ex ergastulo

Nostri parentes libèri per te, tua

Ostenta graviter ponderârunt, nec tuæ

Meminere gratis mentibus clementiæ:

Sed propter undas æquoris rubri, duces

Adversus animis turba contumacibus

Obmurmuravit. At parens malis bonus

Pœnas remittis, ut tuam clementiam

Agnoscat orbis, et tremat potentiam.

Nam comminanti cessit unda fluctuum:

Suspensâ moles hinc et inde per sali

Tranquilli arenas aridam dedit viam,

Ceu solida campis figerent vestigia:

Donec tyranno liberati et hostium

Crudelitate, tuta tuti littora

Tenuere : at hostes vorticofo gurgite
Absorpsit unda, cladis ut nec nuncius
Supereffet. Illic tum salutis compotes
Fidemque verbis præbuere, et cantibus
Cecinere festis numinis potentiam.
Metu repulso, protinus lascivia
Animos rebelles perculit : nec ampliùs
Meminere signa nec pericla pristina.
Repentè pravâ perciti libidine
Arsere, verbis et Deum procacibus
Iræ impulerunt frena justæ solvere :
Ac flagitatos impiè dedit cibos,
Justisque pœnis impios coërcuit.
Nec pœna mentes, nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Ducisque fratrem peteret æmulatio,
Et freta studiis semper ambitio malis.
Sed factiosos terra vasto condidit
Sinu dehiscens, flammeique gurgitis
Torrens vorago devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot pœnis modum
Gens prava sceleri fecit. Horebi in jugo,
Proh facinus ! ante imaginem bovis dei
Imago sese stravit, et fronde saturi
Simulacra tauri coluit instar numinis ;
Partæ salutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in urbibus Niloticis ;
Et fluctu eodem sospites se, subritos
Hostes superbos vorticosis æstibus.
Ergo scelestos ira justâ perdere
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moses obtulisset, et prece

Frenâſſet iras. Nec tamen turbæ furor
Illic quievit : expetitur tamdiu
Uber feracis ſprevit agri ; nec fidem
Moſi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit : tumultu caſtra complens reſpuit
Imperia ; donec ille munificus parens,
Delere promptus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias diſperdere
Jam deſtinârat. Ante ſculpta numina
Iterum protervi procidêre, et mortuis
Dîs thura, lectaſque immolârunt hoſtias ;
Deum ſcleribus provocaverunt novis,
Iramque rurſum exaſperârunt vindicem ;
Juſtâ incitatus donec irâ Plineas
Ferro ſceleſtam puniit licentiam,
Et ſævientem dexteram compeſcuit
Domini, ſibiſque peperit æternum decus,
Quod nulla ſileant poſteriorum ſecula.

Nec contumaces ſupplicia tot ſpiritus
Cœrcuerunt, Meribæ ad undas quin Dei
Rurſus furorem accenderent : nec publico
Moſes ſænore liber, etiam incredulâ
Oratione vertit iram numinis
In ſe. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum ſemen omne gentium
Diſperdiderunt funditus, nec juſſibus
Rectè monentis paruerunt numinis :
Sed ſe profanis miſcuere gentibus,
Didicere ritus, ſervire ludicris
Dîs ; ac, eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras à ſcelere nullo manus

Quippe immolârunt filios ac filias
Ad dæmonum aras ; et suæ propaginis
Tinxere sculptos sanguine innocuo deos,
Terramque sanctam polluerunt cædibus.
In scelera proni abominanda, dum suæ
Manûs adorant opera, patrium Deum
Justas ad iras provocârunt, ut suam
Hæreditatem abominatus impiis
In servitutem manciparet hostibus ;
Quorum severo penè contriti iugo,
Posuere sævam spiritûs ferociam.
Ac liberati sæpe Domino vindice,
Rursus rebelles spiritus in vindicem
Sumpserunt ; rursus ob scelera pœnas sua
Dedêre : mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium à prece
Avertit aurem : fœderis memor suæ
Pœnas remisit lenis et placabilis.
Quin et superba corda gentis barbaræ,
Cui serviebant dirutâ jam patriâ,
Lenivit ; animos omnium ut perstringeret
Imago fortis flebilis vel hostibus.

Tu nos tuere, Domine noster et Deus,
Et è profanis gentibus recollige ;
Ut te canamus, nomen ut sanctum tuum
Celebremus unum ; populus omnis ut simul
Dicat, Deo, quem posteri Abrami colunt,
Sit laus, honorque in seculorum secula.

Amen, amen.

P S A L M O R U M

LIBER QUINTUS.

P S A L. CVII. CARM. GEN. I.

CANTEMUS Dominumque bonum, facilemque
parentem,

Cujus habet nullas larga indulgentia metas.

Hunc grato simul ore canant, quos, dira tyrannis

Quum premeret, sævo incolumes ex hoste recepit,

Et jura captivo excussit servilia collo.

Perque feras gentes sparsos, quâ surgit ab undis,

Et quâ diversas abiens se condit in undas

Phœbus, ab arctoæ campis glacialibus ursæ

Collegit, tepidoque domum revocavit ab austro.

Per steriles saltus et inhospita saxa vagantes,

Quâ nulla ad cultas ducunt vestigia terras,

Fracti animos mœrore, inopes undæque cibique,

Auxilium miseris imploravere querelis:

Audiit orantes, et opis miseratus egenos,

Omnibus exolvit mœrentia pectora curis,

Monstravitque viam cultas quæ ferret ad urbes.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-
rentem;

Et latè ignotis pendant facta inclyta terris.

Quippe sitim victuque famem compescuit ægram,

Reddidit et membris vires, animoque vigorem.

Quique Dei monitis ingrâtâ mente relictis,

Carceris in tenebris et cæcâ nocte jacebant,

Quum

Quum tremarent gelidæ exanimes formidine mortis,
 Afflictique malis humiles fractique jacerent,
 Auxilium miseris imploravere querelis :
 Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exolvit mœrentia pectora curis :
 Vincula manu validâ rupit, mortisque timorem
 Reppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque parentem ;

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris :
 Liminaque et portæ qui claustra refregit ahenæ.
 Deliciis animi vires quum stulta libido
 Affligit, corpusque gravi languore solutum
 Stultitiæ pendit pœnas, et morte propinquâ
 Rejiciunt omnem fastidia marcida victum ;
 Auxilium miseris qui imploravere querelis,
 Adspicit orantes, et opis miseratus egenos,
 Omnibus exolvit mœrentia pectora curis :
 Ereptisque suo lethi de limine verbo,
 Restituit lætumque novat per membra vigorem.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque parentem ;

Et latè ignotis pandant facta inclyta terris :
 Et meritis cumulent memores altaria donis,
 Et gratâ acceptam testentur voce salutem.
 Qui mare fluctifonum sulcat, cœrvisque carinis
 Admovet externas vaga per commercia gentes,
 Non ignota illi divina potentia, nec quæ
 Monstrat in immenso miracula sæpè profundo.
 Quum jubet, irrumpunt venti stridente procellâ,
 Et mare nunc spumis canentibus astra lacescit,
 Et nunc tartarei subsidit ad ima barathri :

Pallent

Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
Et velut oppressis vino vestigia mutant :

Callida nec cani juvat ars aut cura magistri.
At Dominum ut mœstis imploravere querelis,
Exaudit trepidos, et opis miseratur egenos.
Jam venti ponunt, stratâque æqualiter undâ,
Arrident taciti tranquilla silentia ponti.

Jam positâ læti gaudent formidine nautæ,
Cum laceræ optatum portum tetigere carinæ.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque pa-
rentem ;

Et latè ignotis pendant facta inclyta terris.
Hunc populi cœtus laudent, sanctique senatûs
Concilium super astra ferat, qui flumina siccât,
Et riguos passim rivis bullantibus agros,
Fontibus occlusis sitienti damnat arenâ ;
Et fœcunda, sui facta ob scelerata coloni,
Arva jubet falsis subitò sterilescere glebis.
At contrâ in sterili campo malè pinguis arenæ
Stare lacus, pinguesque facit stagnare paludes ;
Et fluviis siccos rivisque fugacibus agros
Irrigat, atque inopi transmittit habere colono :
Quique novas sanctis moderetur legibus urbes,
Et scrobibus credat vites, et semina fulcis,
Unde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotens alit, et proventibus auget
Assiduis pecorum fœtus. Ubi nescia rursus
Commoda fortunæ modicè mens ferre secundæ,
Frena dedit vitiis, retrahit sua munera justus
Arbiter : indomitos animos et corda superba
Cladibus affligit : sævis punire tyrannis
Tradit, et ignavo petulans sub principe vulgus
Contemptum

Contemptum, populis prædam jubet esse propinquis.
 Perque inopes victûs terras traducit, ubi antè
 Nulla hominum tritam monstrant vestigia callem.
 Avertit mala pauperibusque, animique modestis,
 Atque hilares multâ fœcundat prole penates.
 Hæc spectant gaudentque boni : malè conscia nussat
 Turba metu. Ast, animi quibus est solertia, curâ
 Assiduâ volvunt, memorique hæc mente recondunt,
 Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

P S A L M CVIII. CARM. GEN. 2.

MENS invicta malis, animi vigor integer, orbis
 Te voce, rector, te celebrabit lyrâ.
 Eia age, depositis mens expergiscere curis,
 Et tu canora barbitos cum nabliis.
 Ociùs auroræ quàm lucifer excitet ignes,
 Aurora cantus quàm volucrum exulcitet,
 Te pater alme canam : populos tua facta per omnes,
 Quâcunque tellus panditur, vates feram.
 Nam tua fiderei bonitas fastigia cœli,
 Fidesque tractus nubium supervolat.
 O Deus augustum nitido caput exere cœlo,
 Ostende terris gloriæ jubar tuæ ;
 Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
 Præsens, et opifer invocantes audias.
 Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
 Vocem rependit gaudii prænunciam.
 En tibi frugiferos Sichimæ dispertiar agros :
 Vallem Sucothi metiar decempedâ.
 Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
 Vel pecore tondet arva, vel vomere fecat ?

Oppida

Oppida sub pedibus Syriæ calcabo superbæ,
 Moabum, Idumen, et Palæstinas domos.
 Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces ?
 Muros Idumes divitis quis diruet ?
 Quis ? nisi tu nostræ gentis, Deus unice, tutor ?
 Qui nos premendos hostibus reliqueras,
 Offensus vitiis pravis ; nec in arma ruentes
 Nostros præibas dux, ut antè, exercitus.
 Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis :
 Humana fallax credulos spes decipit.
 Te duce, victrici decorati tempora lauro,
 Pedibus prememus hostis arrogantiam.

P S A L. CIX. CARM. GEN. 2.

NE fileas, ne dissimula, mea gloria, neve
 Sine veritatem supprimi mendacio.
 Me scelerati oris fraus, et crudele venenum,
 Proterva fictis lingua me premit dolis.
 In me odia occultis acuunt sermonibus iras,
 Et immerenti fabricant molestiam.
 Qui mihi debebant fidum solamen amici,
 Probra ingerebant clanculum et convicia.
 Ast ego, secretæ tibi qui penetralia mentis
 Cernis, dolente corde fundebam preces.
 Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,
 Remunerantur odio amoreni simplicem.
 Tu pater hunc sævo vexandum trade tyranno :
 Vastator illi ad dexteram adstet angelus.
 Judicis adstiterit cum sordidus ante tribunal,
 Damnatus aspris exeat sententiis.
 Quum volet iratos animos inflectere fando,
 Oratione iudices exasperet.

Ante diem fato pereat præreptus acerbo :
Locumque vacuum dominus occupet novus.
Orba fleat soboles, viduâ gemat uxor in aulâ :
Ejecta proles patrio exulet solo :
Instabilis, mendica, vagis erroribus orbem
Lustrat ; quietum reperiat nusquam locum.
Conturbetque domum miseram, inscribatque penates,
Scrutatus omnes fœnerator arcinas.
Ignotusque hæres longo congesta labore
Rapiat, opemque nemo poscenti ferat :
Nullaque progeniem miseratio sublevet orbam.
Mors falce totam demetat semel domum :
Proxima gentem omnem cum nomine delet ætas.
Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
Ante oculos interque manus versetur et erret :
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utque erat oblitus miserandi, oblivio gentem
Ejus perenni supprimat silentio :
Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus ægrum,
Pertrahere mortis nixus est in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum et execratio cadent.
Ac veluti studio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat ant dicat bene.
Et velut obtegatur talari corpus amictu,
Totus miseris ille sordeat obsitus :
Sic in cuncta illi passim se viscera fundant,
Ut oleum in ossa penetrat, unda in viscera.
Hoc ergo incedat semper vestitus amictu :
Hæc zona lumbos cingat illi et ilia.
Ante Deum tales pendat detractio pœnas,
Et clam saltem quisquis oppugnat meam.

Alme pater, pater alme, tuâ me protege dextrâ,
Et invidorum libera calumniis :
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et suavitatem sentiat clementiæ.
Eripe me invidiæ : sum pauper, egenus et expes,
Animumque curæ turbidum urunt anxietas.
Non aliter pereo, species quàm futilis umbræ,
Pallent tenebris fera quum crepuscula ;
Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
Locusta tectis pulsa frondeis cadit.
Genua labant infirma : artus jejunia solvunt :
Exangue siccis corpus aret ossibus.
Me tumidi probris hostes petiere superbis :
Me conspicati capita quassârunt sua.
Adfer opem, servumque tuum, pater optime, serva.
Pro lenitate semper assueta tibi.
Agnoscantque tuam, rerum pater optime, dextram :
Tuâque saluum me sciant clementiâ.
Dum maledicta vomunt hostes, dum probra loquentur,
Bonusque placidusque benedices tu mihi.
Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,
Lætitia servi pectus hilarabit tui.
Hos pudor, ut talos à vertice vestis ad imos.
Effusa latè corpus omne contegit ;
Hos pudor, et mœrens turbato infamia vultu,
Qui me maligno dente rodunt, obruat.
Ast ego tum Domino grates memor ore sonabo,
Coetumque laudes in celebri concinam ;
Qui stetit auxilio dexter cum paupere, vitamque
Eripuit ejus hostium ludibrio.

P S A L. CX. CARM. GEN. 3.

SIC allocutus Dominus est Dominum meum,
Affide dexteram ad meam,
Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes
Hostes tibi provolvero.
Ad orbis oras ultimas fascies tuos
Alta ab Sione proferam ;
Ut juris æqui vinculis coërceas
Fastus rebelles hostium.
Te pompa lætis quum reducet plausibus
Ad templa voti compotem,
Sancto decorus apparatu exercitus
Lætum celebrabit diem.
Non roris imber ante lucem argenteis
Tot vestit arva gemmulis,
Quàm multa cunctis gentium de finibus
Ad te propago confluet.
Juravit et se adstrinxit immutabili
Dominus sacramento tibi,
Tete futurum Melchisedecis sibi
Ritu sacrorum antistitem,
Sol inquieto Incis orbe dum diem,
Dum luna noctem illuminet.
Ad dexteram ille semper adsistet tuam :
Ferro tyrannos vindice
Compescet : iram commodans suam tibi,
Gentes rebelles comprimet ;
Ducesque regnis imperantes ditibus
Sternet solo : torrentibus
E fortuitis, dum fugam premet, fitim
Victor levabit igneam.

Ergo

Ergo, subactis hostibus, cœlo caput
Tollet decorum gloriâ.

P S A L. CXI. CARM. GEN. 4.

SIVE inter fidos tractem secreta sodales,
Seu sancti stipante catervâ
Me populi loquar, alme parens, te pectore toto
Usque canam : tua munera grato
Ore feram, magna æternæ miracula dextræ :
Magna quidem, sed et inclyta certè,
Et manifesta bonis, studio scrutante fideli.
Quicquid enim gerit, omnia splendor,
Omnia divinâ majestas luce refulgens
Illustrat : dum sidera terras
Ignea lustrabunt, hunc justum semper et æquum,
Sera agnoscent secla nepotum.
Nec quæ primævi quondam stupuere parentes.
Attoniti, mirandaque natis,
Invida delebunt oblivia : parcere largus
Nempe parens, facilisque querelis
Flectere cor miseris : spoliis ex hoste superbo
Direptis decoravit amicos.
Nec cum gente sua percussî fœderis illum
Immemorem ulla redarguet ætas.
Ostenditque suas per facta illustria vires,
Quum populatus regna superba,
Dimensusque novis hostilia rura colonis,
Dilectæ dedit oppida genti.
Quicquid agit loquiturque, fides immobilis actus
Æqui et regula dirigit omnes.
Quæ jubet, æqua jubet, nulloque interlita fuco,
Aut tacitam celantia fraudem ;

Quæque

Quæque nec æterno volventia sæcula lapsu
 Interimant, aut tempore carpant.
 Quippe aditans fidei firmæ constantia et æquum
 Perpetuò rata jussâ tuentur.
 Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
 Selecta de gente nepotes;
 Excussitque jugum, et regis fera jussâ superbi
 Exiit: æternâque beatiss
 Libertate frui donârat, pignora fera
 Si jûrata parentibus olim
 Intemerata piæ servâssent fœdera legis:
 Fœdera nullis irrita sæclis.
 Quippe Dei sanctum est et formidabile nomen;
 Ac sanctè sua pacta tuetur:
 Exigit et duras violato fœdere pœnas.
 Hunc colere ex animoque vereri,
 Vivendi rectè fons et sapientia prima est.
 Hanc cunctos qui dirigit actus
 Ad metam, verè sapit: hunc ventura nepotum:
 Semper dicent sæcla beatum.

P S A L. CXII. CARM. GEN. 3.

BEATUS ille, qui Deum rerum patrem:
 Pietate non fictâ colit;
 Deique gaudet legibus: mores suos
 Formare ad illas nititur.
 Latè per urbes divites potentiam
 Ejus propago proferet:
 Prolem piorum numinis benignitas
 Largâ beabit dexterâ.
 Res affluenter suppetet semper domi
 Illi: nec ætas longior

Oblitterabit

Oblitterabit æquitatis gloriam
Fructumque. Quum premet malos
Fortuna, sævo gestiens ludibrio
Mutare summis infima,
Benignitatis tum suæ justis Deus
Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonusque in omnibus periculis
Stirpem piorum munit.
Misertus inopis vir bonus, largâ manu
Succurret indigentæ:
Sic cuncta justo temperans examine,
Nec verba temerè ut excidant.
Non turbo fortis cuncta quatientis, loco
Movebit illum; nec dies
Suprema famam condet ejus invido
Oblivii silentio.
Non livor illum falsa gaudens spargere
Terrebit, aut calumnia;
Bellive rumor, aut egestas lurida,
Fragorque lethi proximi:
Sed mente firmâ provocat discrimina,
Deoque solo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis æquoris
Spernit minaces impetus:
Sic ille certâ interritus fiducia
Sortis procellas sustinet:
Ac sustinebit, dum ruinas hostium
Salvus suorum adspexerit.
Opes volucris instar auræ mobiles
Largitus est egentibus;
Sibi æquitatis gloriam superstitem
Servavit: orbe gloriam

Vivaciorem,

Vivaciorem, nec senectæ dentibus
 Æruginosæ obnoxiam.
 Dum laude clarum, reque lautum splendidâ
 Spectabit impius pium,
 Curæque mentem vellicabunt anxie,
 Succumque carpent corporis ;
 Dentem fatigans dente ringetur, lue
 Se macerabit tabidâ.
 Dominus malorum vota ridet irrita,
 Spes ut modestas promovet.

P S A L. CXIII. CARM. GEN. 25.

PSALLITE Dominum pueri, Domini
 Nomen festo tollite cantu.
 Nomen Domini sic celebretur,
 Ut seclorum in secula longi
 Nulla obliviam sentiat ævi.
 Primo à carcere solis coi
 Ad purpureos usque occasus,
 Omnes Domini nomen adorent,
 Qui gentes super arduus omnes
 Celsas ætheris incolit arces ;
 Cujus longè gloria mundi
 Trans flammantia mœnia vecta est.
 O pietatis nescia veræ
 Pectora ! ritu sacra nefando
 O qui fingitis, anne deorum
 Quenquam Domino similem nostro
 Nostis ? quem super ardua cœli
 Culmina positum nil latet imæ
 Sub cava clausum viscera terræ ;
 Nil humano procul adspecu

Trans

Trans multiplices ætheris orbes.
 Inopem terræ qui prostratum
 Suscitât, et de pulvere egenum
 Tollit, ut alto positus folio
 Populi primos carpat honores.
 Qui materno's sterili fructus
 Exoratus donat, et orbos
 Lætâ renovat prole penates.

P S A L. CXIV. CARM. GEN. 22.

QUUM domus Ifacidûm patrias remearet ad oras,
 Barbaraque invisæ linqueret arva Phari:
 Ipse Deus Judam cœlesti numine tutum
 Fecit: erat populi signifer ipse sui.
 Vidit et attonitas trepidum mare diffudit undas:
 Jordanis refugas in caput egit aquas.
 Dura per intonsos salierunt culmina montes,
 Ut saturas gessit dux gregis inter oves:
 Celsaque frondentes movêre cacumina colles,
 Agnus ut in pratis luxuriare solet.
 Quid mare vidisti solito cur cesseris alveo?
 Cur fugis in fontes fluminis unda tuos?
 Cur ita concusso saliistis vertice montes,
 Ut satur exultat dux gregis inter oves?
 Cur ita frondenti saliistis vertice colles,
 Agnus ut in pratis luxuriare solet?
 Nempe Dei trepidum præsentia terruit orbem,
 Cui cadit in Solymos victima multa focus:
 Qui lapidum venas laticum laxavit in usum,
 Cui fluxit largo flumine dura silex.

P S A L. CXV. CARM. GEN. 3.

TE, magne rector orbis, laud victoriam
Ex hoste sævo poscimus,
Nos ut per omnes fama gentes differat,
Nec apparatu ut splendido
Per ora vulgi nos triumphus aureo
Curru superbos transferat ;
Sed impiarum ut secla gentium sciant
Te largum opis cultoribus
Tuis, fideque semper immutabili
Promissa promptum solvere :
Ne fortè rebus insolentes prosperis,
Ubi nunc Deus vester ? rogent.
Deus astra noster incolens, mortalium
Nutu suo res temperat.
At impiarum finxit error gentium
Manu deos inutiles :
Aurum caminis excoquens, aut malleis
Marsâ è sequaci bracteas
Ducens, figurâ multiformi ludicra
Affixit aris numina.
Inane vocis os habent : oculos habent,
Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
Surdus sonores hauriunt :
Palpare manibus non queunt, torpentibus
Nec ingredi vestigiis.
Nec vox anhelis edita è pulmonibus,
Cavo recurrit gutture.
Quicumque tales fingit aut colit deos,
Dîs ipse similis sit suis.

At tu Jacobi gens, loca fiduciam
Omnem salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
Et vos Aronis posterî, spem ponite
Omnem salutis in Deo,,
Qui vos potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
Quicumque cultor es Dei, fiduciam
Loca salutis in Deo,
Qui te potenti sublevabit dexterâ,
Et in periclis proteget.
Qui nos favore semper amplexus memor
Fovit fovetque sedulò :
Cunctos Jacobi qui fovebit posteros,
Aronis et sacrum genus.
Qui se colentes, sive juvenes, seu senes,
Fovebit et custodiet.
Qui nosque donis semper augebit novis,
Et liberorum liberos.
Nam nos profanis segregavit gentibus,
Cœli solique conditor :
Cœlum sibi ipse regiam fecit, solum
Sedem dedit mortalibus :
Remunerantes muneribus illum ut suis
Rerum parentem agnoscerent.
Neque ora laudes in tuas solvent, pater,
Quos mors tegit silentio.
Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu
Vitalis auræ vescimur.
Te prosequemur laudibus, dum lucido
Sol axe terras ambiat.

P S A L. CXVI. CARM. GEN. 26.

TO TO pectore diligam
Unicè et Dominum colam,

Qui lenis mihi supplici

Non duram appulit aurem.

Aurem qui mihi supplici

Non duram dedit ; hunc ego,

Donec pectora spiritus

Pulset, semper amabo.

Jam mors ante oculos erat,

Jam stabam super aggerem

Eusti, jam dolor anxius

Omni ex parte premebat :

Expes tum prece supplice

Oravi Dominum : Pater,

Quæso, inquam, miserabili

Saltem consule vitæ.

O justum Dominum et bonum,

Et primum veniæ ! auxilii

Is me et consilii indigum

Sævo textit ab hoste.

Ergo, mens tibi reddita,

Mœrorem cohibe ; et Deus

Quæ largâ tribuit manu,

Donis læta fruire.

Vitam è faucibus eruit

Mortis, et lacrymas genis

Absterfit, stabili et pede

Firmavit tibi gressum.

Tutus præsidio Dei

Degam ; et polliciti fide

Fretus non dubiâ, canam

Grato pectore laudes.

Lassus, rebus et asperis

Afflictus, trepidâ fugâ

Vitæ prospiciens meæ,

Sic mecum ipse loquebar;

Nulli certa homini fides;

At rerum arbiter optimus,

Unus polliciti tenax,

Unus fallere nescit.

Tot liber toties malis,

Tot auctus toties bonis,

Quo tandem officio tibi

Coner solvere grates?

Te festâ dape, te prece,

Te libamine prosequar,

Te vitæ columen meæ

Gratâ voce fatebor:

Te vitæ columen meæ

In cœtu populi tui

Gratâ prosequar hostiâ,

Damnatus tibi voti.

Electos, genitor, tuo

Custos præsidio tegis,

Nec per vim percuntium

Manes linquis inultos.

Tu servum Dominus tuum,

Ancillæ sobolem tuæ

Me, minacibus hostium

Vinclis eripuisti.

Te, rerum pater optime,

Semper laudibus efferam:

Nomen

Nomen in dubiis tuum
 Usurpabo periclis.

Te voti reus, crutus
 Morte, prosequar hostiâ,
 Sacri limen ad atrii,
 Sacræ redditus urbi.

P S A L. CXVII. CARM. GEN. 10.

OMNES ubique gentium
 Quos solis ambit orbita,
 Rerum parentis optimi
 Laudes libenter pangite.
 Agnoscite indulgentiam.
 Benignius nos in dies
 Foventis, et constantiam
 Promissâ certam reddere.

P S A L. CXVIII. CARM. GEN. 2.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.
 Eia Dei, soboles Jacobi, dicite laudes,
 Largâ benigni semper indulgentiâ.
 Eia Deum canat Aronis numerosa propago,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.
 Eia Dei purâ cultor pietate, fatere
 Largâ benignum semper indulgentiâ.
 Audiit orantem Dominus me rebus in arctis;
 Ac liberavit illicò ex angustiis.
 Ille mihi assistat solus: non arma, nec ulla
 Humana mî vis adferet formidinem.

Ille mihi auxilio sit solus : lumina damnis
Explebo, nec me decipit spes, hostium.
Tutius à rerum Domino est sperare salutem,
Confidere armis quàm virorum fortium :
Tutius à rerum Domino est sperare salutem,
Confidere opibus quàm potentùm principum.
In me conjurent populi omni ex parte propinqui ;
Dei faventis conteram cunctos ope :
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope :
Circudent omnique premant ex parte licebit,
Quàm nube densâ vere se fundunt apes ;
Non secus ac siccas ignis violentia spinas,
Dei faventis conteram cunctos ope.
Improbe, quid frustra labefactum evertere tentas ?
Dei potentis sustinet me dextera.
Ille meæ vires ; illum mea carmina pangent
Unum : salutis unus auctor est meæ.
Cunctaque justorum pariter tentoria plaudent :
Meæ salutis pariter auctorem Deum
Laudabunt : cantuque ferent ad sidera dextram
Belli potentem, divitem victoriæ.
Dextram armis, dextram præstantem robore, dextram
Belli potentem, divitem victoriæ :
Sæva quid insultas mihi mors ? tua tela reconde :
Frustra minaci territas me spiculo.
Vivo equidem, vivusque feram super æthera cantu
Raram benigni numinis clementiam.
Jure parens bonus æumnâ me affixit acerbâ ;
At imminentem reppulit mortem tamen.
Pandite pontifices sacri mihi limina templi,
Salute partâ ut laude prosequar Deum.

Hæc est illa Deo gratissima janua, justis
 Votis aperta dehinc futura janua.
 Te meritò, pater alme, canam: tu rebus in arctis
 Aurem applicâsti supplici placabilem:
 Sospes, et infesto, duce te, sum tutus ab hoste:
 Et molientûm tecta quem rejecerat
 Artificum improbitas lapidem, fastigia summi
 Latè refulgens jam coronat anguli.
 Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra
 Attonita factum quod stupefunt lumina.
 O lux festa, ô lux jucunda ad gaudia nata,
 Cœlestis in nos lux favoris conscia!
 Usque fave, custosque tui, pater optime, regis
 Sis, et secundos cœpta duc ad exitus.
 O felix, iterum ô felix, quem rector olympi
 Populo salutis misit auctorem suo!
 Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
 Vobis precamur cuncta vertant prosperè.
 Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
 Qui gratiæ in nos lumen effundit suæ.
 Lætitiâ celebrate diem, fœtusque bidentis
 Tenellus aræ vinctus astat cornibus.
 Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor;
 Tuumque semper laude nomen prosequar.
 Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Largâ benignum semper indulgentiâ.

P S A L. CXIX. CARM. GEN. 24.

A L E P H.

O BEATOS, qui sequuntur orbitam legis Dei:
 O beatos qui monenti sponte parent numini,

Labe

Labe puri nec relinquunt lege jussum tramitem,
 Quem severitate durâ nos tenere præcipis.
 O gradum regas labantem sic, monenti ut paream,
 A tuis attenta jussis nusquam ut errent lumina :
 Tum ducem canam æquitatis candido te pectore.
 Obsequar tibi : obsequentem tu tibi ne desere.

B E T H.

Quid juventam, ne labasciat, servat æquè ac lex tua ?
 Hinc ne aberrem, modò laboro : tu laborantem rege.
 Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
 Rector orbis, æquitatis regulam tuæ doce
 Me, tui oris verba semper ore mediter ut meo :
 Illa longè cariora semper auro ut æstimem :
 Illa cogitem, illa secter, illa mirer unicè :
 Illa nulla è corde nostro deleant oblivia.

G I M E L.

Da tuæ legi obsequenti vivere : ut propiùs tui
 Conspicer pacti æquitatem, pande mentis lumina.
 Inquilinum jussâ legis ne tuæ celaveris.
 Fœderum leges tuorum ægra mens desiderat.
 O, tuæ legis superbum qui premis fastidium,
 Me tuæ legis sequacem vindica : cui divites
 Arroganter obloquuntur, jussâ quòd servem tua,
 E tuo sermone vitæ quòd capeßam formulam.

D A L E T H.

Æger animus languet : ægrum recrea verbo tuo.
 Cordis arcanas latebras prodidi tibi : rudem
 Tu doce, præferque lucem, scita mediter ut tua :
 Et cor anxium tui verbi erigas solatio,
 Absque fūco fac tuarum scita legum ut diligam.
 Recta sector, instituta specto semper ad tua.
 Lex tua animo sculpta inhæret : spem meam ne desere.
 Pande iter tuæ æquitatis : te comes lætus sequar.

H E.

Legum iter monstra tuarum : fœdus erudi tuum,
 Fœdus ut legemque totis imbibam præcordiis.
 Cuncta ut instituta rectâ secler usque semitâ,
 Sordidis averte curis jussâ pectus ad tua :
 Flecte lumina, impias ne vanitates hauriant.
 Languidum excita : fac ut te timeat animus ac amet.
 Libera probro à pudendo me benignus arbiter :
 Tua statuta diligentem servet æquitas tua.

V A U.

Me bonus respice opiferque, fœderis memor tui,
 Ora claudam ut exprobranti spem tuæ fiduciæ.
 Spes salutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
 Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu
 Ambulem, tua jussâ quæro sola. Coram regibus
 Differam, nec me pudebit, de tuis sermonibus.
 Hos amavi, et hos amabo, et obsequens his, brachia
 Tollam : ut usque et usque volvam hos ore, mente
 cogitem.

Z A I N.

Sis memor pacti, columna quæ meæ fiduciæ est :
 Quod levat mœrentem, et ægrum è fauce mortis eripit.
 Rideant licet superbi, te sequar ; legem tuam
 Usque repetam : in rebus arctis hoc erit solatium.
 Impios quum legis hostes cerno, totus horreo.
 Carmen hæc erit mihi, orbem donec hospes hunc colam.
 Hanc ut observem tenebræ me silentes admonent :
 Illa mentem cura semper unicè exercet meam.

H E T H.

Obsequi tibi, mihi una est spes, opes, hæreditas.
 Ut bonus promissâ præstes, unicè munus id ambio.

Actiões

Actiones vitæ ut omnes ad tuam componerem
 Legem; ad hanc custodiendam, quæ licet, me confero.
 Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
 Hujus ergo nocte surgens prosequar te laudibus.
 Qui verentur hanc, amicis utor: hanc, parens bone,
 Qui tuâ benignitate cuncta reple, edoce.

T E T H.

Domine ades, pollicita servo fac benignè appareant.
 In tua lege acquiescam: me doce legem tuam.
 Vix malo coacta leges mens sequi didicit tuas.
 Scita, fons benignitatis, tua benignè me doce.
 Me superbi criminantur: corde toto ego te sequar.
 Justa me juvant tua; illis mens hebescit prosperis.
 Erudisti me malis, ut legi adhæream tuæ,
 Hæream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

J O D.

Da manu tuâ creato. nôsse vim legis tuæ.
 Me pii læti obsequentem legibus spectant tuis.
 Justa lex tua est: premis me jure justus arbiter.
 At libenter audientem justa me tua recrea.
 Tibi libenter obsequentem præveni clementiâ.
 Servulum tuum prementem comprime arrogantiam.
 Me tuæ legi obsequentes obsequentem diligant:
 Nec ferat tibi obsecundans pura mens infamiam.

C A P H.

Deficit mens spe salutis, spes nec illam deficit.
 Lassâ languent lumina: ntris corpus instar aridi
 Tabuit: solare promissi in malis memorem tui.
 Quis ferendi finis? hostem quando punies meum?
 Mihi tuæ legis superbus hostis effodit scrobem.
 Æqua lex, promissa certa sunt tua: hostes confice

Qui premunt me, quòd te in uno còlloce[m] fiduciam.
 Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

L A M E D.

Certa eunt promissa, certa stat tuis verbis fides,
 Dum polo stellæ micabunt, herba terras vestiet;
 Sempiterno quæ recurso legibus parent tuis.
 Obruissent me dolores, ni affuisset lex tua,
 Lex salubris: nulla nobis tollet hanc oblivio.
 Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.
 Impii mortem parabant scita meditati tua.
 Ceteris est finis: illa sola semper permanent.

M E M.

O tuam quàm legem amavi! semper illam cogito.
 Hostibus prudentiorem me meis hæc reddidit.
 Factus huic fui obsequendo doctior doctoribus.
 Huic quòd audiam, senectâ astutior sum callidâ:
 Huic ut obsequar, malorum flecto gressum à semitis.
 Te docente non recedo paululum à verbis tuis,
 Faucibus meis suavi melle suavioribus.
 Eruditus his, recedo à semita mendacii.

N U N.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
 Obstinavi animum tuis ut obsequar sermonibus.
 Obrutum malis, tuorum sæderum memor, leva.
 Edoce me iussa, et oris hanc bonus cape victimam;
 Iussa non rejecta, quamvis undique instarent mala:
 Hæc nec abjeci impiorum penè clausus retibus.
 Hæc voluptas, hoc mihi unum gaudium, hæc hæreditas.
 Hic scopus mihi manebit, vivus aurâ dum fruâr.

S A M E C H.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
 Unica es spes, una verbis in tuis fiducia.

Ut

Ut Dei mandata servem, hinc impii faceffite.
 Me tuo sermone fulci, ne fequar fpec irritas.
 Te regente falvus ufque juffa diligam tua.
 Perfugas calcas tuos, qui vana fruflra cogitant.
 Legem amo tuam, quòd omnes impios extermines.
 Corpus horret, quum feverum cogito te judicem.

A I N.

Æqua ne me diligentem defere opprimentibus :
 Jufla fac amem fuperbo tutus à ludibrio.
 Dum falutem fpero, fcita fpecto dum tua, lumina
 Laffa languent : tu benignus edoce fervum tua
 Placita : legum fac tuarum intelligat myfleria.
 Tempus inflat puniendi legis adverfarios.
 At tuum fœdus mihi auro efl carius cariffimo :
 Hoc amo, huc errore miffò dirigo vitæ ordinem.

P E.

Mira rituum tuorum mens colit myfleria.
 Verba pectori imperito luminis funt janua.
 Faucibus tua verba apertis duco, vitæ ut fpiritum.
 Ceu foles te diligentes, intuere me bonus.
 Dirige ad tua verba greflus : tum fcelus non opprime
 Me. Tuæ legi, impiorum liber à calumnia,
 Obfequar : bonus intuere me, tuam ut legem fequar.
 Si quis hanc fpernit, fluunt mihi morè rivi lacrymæ.

Z A D E.

Juflus es creator orbis : jufla juffa funt tua.
 Plena lex efl æquitatis : certa verbis veritas.
 Rumpor irâ, quum fceleftis impiè contemnitur.
 Sermo purus inflar ignis : fervus hunc amat tuus.
 Impii fpernant licebit me, tuam legem fequar.
 Jufla flant tua fempiterna mota nullo turbine.

Turbidis

Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam : vitam mihi donaveris.

C O P H.

Corde toto audi vocantem, legi ut obsequar tuæ.
Invoco, adjuva invocantem, fœdus ut colam tuum :
Invoco te manè, verbis in tuis fiducia est.
Nocte vigiles antevertò, verba mediter ut tua.
Me benignè audi, ut soles, et fauce mortis eripe.
Impii me persequuntur, legis expertes tuæ.
Tu propinqua, Domine, jussâ cujus omnia justa sunt.
Jussâ firma sine nullo, firma nullo exordio.

R E S.

Adspice afflictum : leva me, fœderis memorem tui :
Fœderis memor meam vitam patronus asserere.
Impii malè interibunt, jussâ qui tua negligunt.
O bonus sine fine, roborâ, ut soles, vitam meam.
Me prementum multitudo à lege non flectit tuâ.
Mœret animus intuenso pacta qui spernunt tua.
Tu bonus tua jussâ amantem me vicissim recrea.
Cuncta promissâ tua nullum fixa nôrunt terminum.

S I N.

Me premit tyrannis : at cor verba meditatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Diligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam æquitatem me canentem lux videt.
Legem amantibus tuam pax multa, nulla offensio.
Spectat à te mens salutem, nixa promissis tuis.
Mens amat promissiones unicè et servat tuas.
Servo tua pacta, ut vicissim tu vitam observas meam.

T H A U.

Invocanti da tuarum scire legum abscondita :
Invocantem libera me, fœderis memor tui.

Te docente prædicabit os tuas laudes : tua
 Jussa lingua nunciabit, jussa longè æquissima.
 Dexterâ tuâ obsequentem jussibus juva tuis.
 Abs te opem spero : tuarum scita legum diligo.
 Sospita me, ut prædicem te : lex juvabit me tua.
 Me, vagam ut pecudem, require fœderis memorem tui.

P S A L. CXX. CARM. GEN. 3.

HINC me obsidebant bella, et hinc calumniæ
 Livor faces admoverat :
 Ad te refugi destitutus omnibus,
 Rerum creator optime.
 Te voce supplex invocavi, tu meas
 Non lentus audisti preces.
 A fraudulentæ toxico linguæ Deus
 Me protege et mendaciis.
 O lingua fraudis machinatrix impiæ,
 Quâ spe meum oppugnas caput ?
 Scythæ ferocis lingua pestilentior
 Tinctis veneno spiculis :
 Ignis voracis lingua flammis acrior,
 Quum silva flagrat arida.
 Heu vita tristis, vita dura et anxia,
 Per invios erratica
 Montes, latrones inter, atque inhospita
 Gentis feræ mapalia :
 Mens ægra vitæ carpitur fastidio,
 Hostes quietis accolens ;
 Hostes quietis, blanda quos oratio
 Ferociores efficit :
 Quos innocentis mentio concordia
 Ad bella sæva exasperat.

P S A L. CXXI. CARM. GEN. 17.

DUM ferox armis inimicus inflat,
 Ad montes vaga lumina
 Proximos circumfero, si quid illinc
 Fortè appareat auxili.
 At mihi cœli Dominus folique
 Certam solus opem feret.
 Ille (quid vano trepidans tumultu
 Cor pulsas mihi pectora ?)
 Ille sanctorum, mihi crede, custos
 Noctes excubat et dies :
 Victa nec blandi illecebris soporis
 Unquam lumina dimovet :
 Leniter passis tibi semper alis
 Umbræ more supervolat ;
 Ne cutem solis violentioris
 Urant spicula de die,
 Nocte ne lunæ nebulosioris
 Artus degravet halitus.
 Seu domi clausus lateas, latentem
 Clausis servat in ædibus :
 Seu foris pacis obeas amicæ,
 Seu belli fera munera,
 Sospitem è cunctis Dominus periclis
 Semper te bonus eruet.

P S A L. CXXII. CARM. GEN. 26.

O Lux candida, lux mihi
 Læti conscia nuncii :

Jam pleno stata tempora

Reddit circulus anno :

Jam festi revocant dies

Augustam Domini ad domum :

Jam sacri pedibus premam

Lætus limina templi.

Jam visam Solymæ edita

Cœlo culmina, et ædium

Moles nobilium, et suo

Augustam populo urbem :

Urbem, quam procul ultimis

Terræ finibus exciti

Petunt Isacidæ, ut Deum

Placent more parentum :

Jussam cœlitus oppidis

Urbem jus dare ceteris ;

Et sedem fore Davidis

Cunæta in secula proli.

Mater nobilis urbium,

Semper te bona pax amet :

Et te semper amantibus

Cedant omnia rectè.

Semper pax tua mœnia

Colat ; semper in ædibus

Tuis copia dexterâ

Largâ munera fundat.

Dulcis Isacidûm domus,

Te pax incola sospitet :

Sedes numinis, omnia

Succedant tibi faustè.

P S A L. CXXIII. CARM. GEN. 6.

AD te levavi, rex, pater, et Deus;
 Ad te levavi lumina, qui procul
 Contagio humano remotus,
 Templa habitas radiata cœli.
 Ut servus observat Domini manus,
 Gestus et omnes lumine mobili;
 Arguta ceu nutus acutis
 Serva oculis dominæ tuetur :
 Te nostra spectant, te, Domine et Deus,
 Intenta mentis lumina, dum graves
 Iras remittas, servulisque
 Des veniam bonus atque pacem.
 Jam lenis in nos respice : servulis
 Jam parce tandem, parce fidelibus,
 Quos hostis insultans superbo
 Ludificatque premitque vultu.
 Contemptus hosti ac opprobrium sumus,
 Vitæque tædet : ferre animus nequit
 Supercilî fastum superbi,
 Ludibriumque opibus tumentum.

P S A L. CXXIV. CARM. GEN. 24.

NI faventis affuisset numinis præsentia,
 Dicat Isaci propago, numinis præsentia
 Ni faventis affuisset, quum veniret perditum
 Nos superba multitudo, freta stultis viribus,
 Fortè vivos devorâssent, debilesque et pauculos :
 Ira fervidi furoris, avida nostri sanguinis,

Obruisset

Obruiſſet inſtar undæ nos procellâ cladium :
 More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus
 Nos repentè ſuſtuliffet : uſque ad animam gurgites,
 Uſque ad animam tranſuiſſent gurgites impervii.
 Sempiterno laus Deo fit, qui ſuos non tradidit
 Dentibus prædam cruentis perfidarum gentium.
 Caſſibus fractis dolofis ſoſpites evaſimus :
 Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
 In Deo noſtræ ſalutis ſpes repoſta eſt unico,
 Qui ſolum cœlumque ſecit vi potentis dexteræ.

P S A L. CXXV. CARM. GEN. 6.

SIONIS arcem non aquilo impotens.
 Saxo ſedentem perpetuo quatit,
 Nigrantibus non auſter alis
 Imbriferas glomerans procellas.
 Quicumque verè ſpem locat in Deo,
 Non hoſtis hunc vis, non quatiet dolus :
 Si fractus illabatur orbis,
 Incolumis fugiet ruinam.
 Ut civitatem mœnia montium
 Sanctam tuentur, ſic Dominus ſuos
 Vi cingit arcanâ, nec unquam
 Præſidii viduos relinquet.
 Nec impiorum perpetuo jugo,
 Sinet piorum progeniem premi,
 Ne turpibus contaminetur
 Flagitiis labefacta mentem.
 Ut affluenter fac bona ſint bonis,
 Ut continenter fac malè ſit malis,
 De calle quos recti illecebris
 Impietas malè ſana flexit.

Fac, sancte rerum conditor, ut domum
Beata semper pax colat Ifaci :

Tranquillitas secura pulchræ
Exhilaret Solymæ colonos.

P S A L. CXXVI. CARM. GEN. 2.

QUUM pater omnipotens captam remeare Sionem,
Dulcemque jussit patriam revifere ;
Attoniti stupuere animi, necopinaque secum
Metum librant inter et spem gaudia.
Vixque sibi credunt : veluti qui noctis opacæ
Sopore pulso manè versat somnia.
Pro lacrymis redeunt risus : sua gaudia quisque
Sermone celebrat, patrium laudans Deum.
Nec minùs attonito stetit ad miracula vultu
Sic barbarorum turba secum mussitans,
En pater ille deûm quot signa ostendit amoris !
Hujus saluti gentis usque ut prospicit !
Nec falsò : nam signa Deus monstravit amoris
Præclara, nostræ dum saluti prospicit.
Ergo alacres læto testamur gaudia plausu.
At tu benigne fac parens ut ceteri
Jam redeant, plenisque viis sic agmen inundet,
Ut, æstuosi quum fiat austri spiritus,
Indignata suis cohiberi flumina ripis,
Vagâ per agros murmurant licentiâ.
Qui malè fœcundæ commisit semina terræ,
Et corde tristis multa volvit anxio,
Si venit uberior seges imbribus aucta benignis,
Exultat hilari cor metentis gaudio.
Nos quoque longa fugæ post tædia, postque labores,
Læti arva dulcis patriæ revifimus.

Te patrium canimusque Deum, semperque canemus :
Agimusque memores atque agemus gratias.

P S A L. CXXVII. CARM. GEN. 3.

NI cœpta Dominus juverit, frustra struis
Moles superbas ædium.
Ni Dominus urbem fervet, incassum excubat
Muris vigil custodia.
Frustra antevertis manè solem, et vespere
Sero domum reverteris :
Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admôrit manum.
At ille amicis interim suis dabit
Purum soporem somniis :
Domumque dulci prole factam liberum
Præbebit. Hæc hæreditas,
Hæc illa merces, quâ beat caros sibi
Rerum ille Dominus omnium.
Non sic timori est dexteram telis gravis
Bellator hostis hostibus,
Ut quem parentem masculæ propaginis
Favor beavit numinis.
O ter beatum et amplius, qui talibus
Pharetram sagittis impleat !
Non ad tribunal erubescet iurgia
Procacis adversarii.

P S A L. CXXVIII. CARM. GEN. 26.

FELIX ô ter et amplius,
Quem timor Domini tenet,

Quem

Quem non illius à via
Flectit devius error.

Felix, et tibi prosperè
Cedent omnia : nam tuo
Carpes dulcia fercula

Comparata labore.

Instar palmitis uberi
Proventu gravidi, et comâ
Cingentis viridi domum,
Te conjux hilarabit.

Ceu plantaria fertili
Pubescunt oleæ solo,
Jucundo tibi liberi

Cingent agmine mensam.

Quem timor Domini tenet,
Inter talia commoda
Vitæ tempora tranfiget.

At te ex arce Sionis

Ditabit Domini manus
Larga : et conspicias bonis
Florentem Solymam, tibi
Donec vita manebit.

Prolis adspicies tuæ
Longâ stirpe propaginem ;
Festâ semper et Isaci
Lætos pace nepotes.

P S A L. CXXIX. CARM. GEN. 24.

JURE dicat grex bonorum, Mille me molestiis
Factio preffit malorum : prima ab usque origine
Factio preffit malorum mille me molestiis :
Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis.

Terga

Terga sævis exaravit verberum vibicibus :
 Terga longis secta fulcis, hostis ad fastidium :
 Sed parens rerum benignus vincla rupit impia,
 Meque nervo liberavit servitutis asperæ.
 Qui Sionis non amico spectat arces lumine,
 Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat :
 Marceat, ceu sole marcet herba languens torrido,
 Herba summis nata tectis, quæ repentè corrui
 Ante falcis plagam acutæ, sicca marcidis comis :
 Unde nec finum replevit qui maniplos colligit,
 Nec manum messor perustus, prata tondens florea ;
 Nec viator ominatus prospera est metentibus,
 Sic precatus, Arva læta, et arva lauta, et roscida,
 Hunc in annum, et usque in annos hunc sequentes,
 numinis
 Vos favor semper benigni fervet, ornet, augeat.

P S A L. CXXX. CARM. GEN. 8.

CURARUM rapidis fluctibus obrutus,
 Arcanis animi de penetralibus,
 Audi verba precantis,
 Clamavi, pater optime :
 Audi verba, pater, quæ tibi supplices
 Multo cum gemitu fundimus : applica
 Intentam bonus aurem
 Tristes ad querimonias.
 Si vindex tetricus facta nefariè
 Pœnis cuncta velis plectere, quis sibi
 Tam confidit, acerbum
 Ut non horreat exitum ?
 At tu non furiis tristis es asperis,
 Sed largus veniæ, et munificus parens :

Ut

Ut te jure colamus,
 Legum et jussa salubria.
 Nam spes polliciti me recreat tui,
 Promissique fides fallere nescii,
 Et fiducia certa
 Mentem sustinet anxiam.
 Non sic præcipiti nocte vigil diem
 Observat roseum, non roseum vigil
 Phœbi sic avet ortum,
 Ut flagrat mea mens Deum.
 Securi in Domino figite spem pii,
 Non duro veniam supplicibus dare;
 Et prompto dare pressis
 Duro servitio manum.
 Electi generis progeniem gravi
 Pressam servitio ex hostibus asseret:
 Et de morte redemptam
 Noxis eximet omnibus.

P S A L. CXXXI. CARM. GEN. 27.

SI spiritu impotenti,
 Si lumine insolenti
 Elatus ambulavi;
 Si virium mearum
 Fiduciâ superbus
 Despexerim minores:
 Si mentis arrogantis
 Sublimè vectus alis,
 Majora, quàm liceret
 Sperare, cogitavi:
 Ni vota temperavi
 Modestiâ salubri:

Nil deprecor rogove,
 Nullam recuso pœnam.
 Qualis puer tenellus
 Vix lacte pulsus, unam
 Suspirat in parentem,
 Hanc spectat, hac ab una
 Dependet, ambit unam :
 Æterne rector orbis,
 Te mens mea intuetur
 Unum, uni adhæret, unum
 Te vindicem salutis
 Agnoscit. O piorum
 Propago sancta patrum,
 Unum Deum parentum
 Spectate, spes in uno
 Locate, cuncta ab uno
 Sperate : spem nec unquam
 Fovebitis caducam.

P S A L. CXXXII. CARM. GEN. I.

DAVIDIS esto memor, genitor, memor esto la-
 borum

Quos tulit, in rebus tua iussa secutus egenis.
 Ille tibi, Hebrææ gentis Deus unice, votis
 Obstrinxit caput, et promissis ora reclusit :
 Non ædes prius ingrediar, mollive reponam
 Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo soporem,
 Quàm fanum inveniam, et sacri fundamina templi
 Designem, sanctisque locum dimetiar aris.
 Fama licet patriæ multum promitteret oræ,
 Inter saxa tamen silvestribus obsita dumis

Monstravit Deus ipse locum. Deus ipse perenne
 Hîc templum, templique sacris sedem innuit aris.
 Ergo alacres gratam Domino properemus ad ædem:
 Scanna pedum pronis veneremur vultibus: et tu
 Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
 Lætus adi sedem: neu dedignare penates
 Qui memorem æterni servabunt fœderis arcam.
 Templâ sacerdotes casti tueantur, et omnes
 Qui tua ritè piis venerantur numina sacris,
 Lætitiâ exultent. Si David pectore puro
 Te coluit, ne Davidicæ nunc respue prolis
 Dona, tui populi cui frena tenenda dedisti.
 Davidi enim quondam (neque jam sententia vertet
 Ulla tuam mentem) jurâsti: E stirpe propago
 Nata tuâ folium et sceptrum retinebit avitum.
 Quòd si posteritas servet mea fœdera, pactis
 Si steterit, leges si non temerârît avitas,
 Nulla dies folio, vis nulla extrudet avito,
 Et natos natorum, et qui nascentur ab illis.
 Ipse mihi sedem elegi sine fine Sionem,
 Quam colerem: hîc mihi certa quies, hîc certa vo-
 luptas:

Hæc mihi grata domus: cœli indulgentia fruges
 Faxo alat, et duos largè faturabo colonos.
 Templâ tuebuntur casti justique ministri,
 Lætitiâque piis perfundam pectora certâ:
 Davidicoque novum producam è semine germen,
 Quod latè in populos fundet sua brachia: stirpi
 Prospiciam feræ folium qui illustret avitum,
 Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
 At pudor, et turpes maculas infamia spargens,
 Hostibus inficiet vultus. Jessæa propago

Florebit,

Florebit, cingetque sacrum diademate crinem,
Transmittetque suam longæva in secula famam.

P S A L. CXXXIII. CARM. GEN. 3.

NIL caritate mutuâ fratrum, nihil
Jucundius concordîâ;
Non aura suavis balsami, quum funditur
Aronis in sacrum caput,
Et imbre læto proluens barbam et sinus:
Limbus pererrat aureum:
Non ros, tenella gemmulis argenteis
Pingens Sionis grâmina,
Aut verna dulci inebrians uligine
Hermonis intonsi juga.
Fraterna quam pax incolit, domum juvat
Dominus benignâ dexterâ:
Et opibus auget, filiorum et filios
Multis propagat seculis.

P S A L. CXXXIV. CARM. GEN. 3.

DOMINI ministri, nocte qui custodiæ
Sancti excubatis atrii,
Laudate Dominum, laudibus donec sacro.
Nox annuit silentio.
Interque laudes mentibus puris manus
Cœlo supinas tollite.
Et vos beabit Dominus invicem omnibus
Cœli folique commodis:
Dominus Sionem qui tuetur, unicus
Cœli folique conditor.

P S A L. CXXXV. CARM. GEN. I.

VOS quibus est sacri custodia credita templi,
 Eia Deum laudate : Deum celebrate ministri,
 Qui sacra assiduâ vigilatis ad atria curâ.
 Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum
 Tollite perpetuò vestro super æthera cantu.
 Quippe Jacobum ultrò legit, lectumque dicavit
 Hunc sibi, ceu privam patrimonî in sæcula fortem.

Nota quidem Domini est immensa potentia, notum
 Numen ; quippe deos sub se premit altior omnes,
 Quos alii stolidâ placant ceu numina enrâ.
 Versat enim nutu cœlo, terrâque, marique,
 Aut si quod cæcis clausum est penetrale tenebris
 Naturæ, quodcunque libet : de viscere terræ
 Evocat, et liquido suspendit in aëre nubes :
 Fulguribusque vagis venientes prævenit imbres,
 Deque suis promit ventorum flamina gazis.

Ille hominum primos fœtus pecudumque per arva
 Divitis Ægypti stravit : regemque superbum,
 Et quicumque bibunt septemflua flumina Nili,
 Terruit ostentis : validis ille oppida muris
 Turrata evertit : numerofo milite cinctos
 Cum stirpe extinxit violento funere reges :
 Stravit Amorrhæum validâ virtute Seonem,
 Quique Basan Ogus magnâ ditione tenebat,
 Regnaque non uni Cananciâ subdita sceptro :
 Arvaque, dejectis nuper viduata tyrannis,
 Accepere novos Jacobi è stirpe colonos.
 Sancte parens rerum, qui iusto examine nôsti
 Parcere subjectis, et debellare superbos,
 Posteritas te fera canet : tua splendida facta

Nulla

Nulla unquam ex animis tollent oblivia nostris.
 At sibi quæ variis finxit simulacra figuris
 Vana superstitio, calidis fornacibus aurum
 Argentumve liquans, nil sunt nisi ludicra dextræ
 Humanæ commenta : illis os vocis inane :
 Lucis egent oculi : surdas sonus advolat aures :
 Et patulas frustra nares jucundus odorum
 Halitus incurSAT : calidus non pectora pulsat
 Spiritus. O ! quisquis ludibria talia fingit,
 Aut colit, ipse suis similis dīs exigit ævum,
 Mentis inops, et lucis egens : non aure nec ore
 Accipiat reddatve sonos ; nec nare sagaci
 Sentiat halantes per prata nitentia flores.
 Tu verò genus à magno Israël profectum,
 Et domus Aronis, genitique è sanguine Levi,
 Et quicumque pio rerum venerare parentem
 Obsequio, laudate Deum, qui tecta Sionis
 Ardua, qui sacram Solymæ bonus incolit ædem.

P S A L. CXXXVI. CARM. GEN. 2.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonum
 Largâ benignum semper indulgentiâ.
 Eia Deum laudate : Deus namque ille deorum est,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Cui domini rerum submitunt sceptrâ tyranni,
 Largâ benigno semper indulgentiâ.
 Qui facit attonito solus miracula mundo,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Qui nitidos mirâ arte polum convolvit in orbes,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Qui liquidis terras emergere jussit ab undis,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui

Qui vitreo accendit flammantia lumina cœlo,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Qui solem auricomum jussit dare jura diei,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Qui lunam et stellas tenebras distinguere noctis
Jussit, benignâ semper indulgentiâ.
Pignora prima Phari qui fato extinxit acerbo,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Isacidas medio incolumes ex hoste recepit,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Qui rubri oceani torpentes diffidit undas,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Perque undas fissas sobolem traduxit Abrami,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Pharonem et Pharios submersit gurgite currus,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Deduxitque suos deserta per avia tutos,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Et validos meritâ prostravit clade tyrannos,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Stravit Amorrhæum validâ virtute Seonem,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Stravit et incassum confisum viribus Ogum,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Metatusque novis agrum est utriusque colonis,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Isacidis habitare suis dedit hostica rura,
Largâ benignus semper indulgentiâ.
Qui nos in rebus miseros respexit egenis,
Largâ benignus semper indulgentiâ;
Avertitque ferum nostris cervicibus hostem,
Largâ benignus semper indulgentiâ.

Qui genti vitam humanæ victumque ministrat,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.
 Astrigeros laudate Deum qui temperat orbes,
 Largâ benignus semper indulgentiâ.

P S A L. CXXXVII. CARM. GEN. 22.

DUM procul à patria mœsti Babylonis in oris,
 Fluminis ad liquidas fortè sedemus aquas ;
 Illa animum subiit species miseranda Sionis,
 Et nunquam patrii tecta videnda soli.
 Flevimus, et gemitus luctantia verba repressit ;
 Inque sinus liquidæ decedit imber aquæ.
 Muta super virides pendebant nabilia ramos,
 Et salices tacitas sustinere lyras.
 Ecce ferox dominus, Solymæ populator opimæ,
 Exigit in mediis carmina læta malis :
 Qui patriam exilio nobis mutavit acerbo,
 Nos jubet ad patrios verba referre modos ;
 Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis
 Regia, finitimis invidiosa locis.
 Siccine divinos Babylon irrideat hymnos ?
 Audiat et sanctos terra profana modos ?
 O Solymæ, ô adyta, et sacri penetralia templi,
 Ullane vos animo deleat hora meo ?
 Comprecor, antè meæ capiant me oblivie dextræ,
 Nec memor argutæ sit mea dextra lyræ ;
 Os mihi destituat vox, arescente palato,
 Hæreat ad fauces aspera lingua meas :
 Prima mihi vestræ nisi sint præconia laudis ;
 Hinc nisi lætitiæ surgat origo meæ.
 At tu (quæ nostræ insultavit læta rapinæ)
 Gentis Idumææ tu memor esto, pater.

Diripite,

Diripite, ex imis evertite fundamentis,
 Æquaque, clamabant, reddite tecta solo.
 Tu quoque crudeles Babylon dabis impia pœnas,
 Et rerum instabiles experiere vices.
 Felix qui nostris accedet cladibus ultor,
 Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum.
 Felix qui tenero consperget saxa cerebro,
 Eripiens gremio pignora cara tuo.

P S A L. CXXXVIII. CARM. GEN. 28.

PECTORE te grato Dominumque Deumque fa-
 Coram superbis regibus, [tebor
 Et tua facta canam.
 Ad tua templa oculis, animo ad tua numina spectans,
 Nomen celebrabo tuum,
 Perpetuamque fidem :
 Qui donis promissa novis cumulata rependis,
 Andis vocantem, roboras
 Das animo trepido.
 Te, quâcunque patet tellus circumflua ponto,
 Reges fatebuntur Deum,
 Quum sine labe fidem
 Audierint : ritusque tuos super æthera cantû
 Ferent, tuæque gloriæ
 Ad jubar attoniti.
 Nam liquidi quanquam trans ignea mœnia mundi
 Beatus in te permanes :
 Attamen haud humiles
 Despicias ; elatosque premis : discrimina mille
 Passim mihi circumstrepant,
 Te duce tutus ero.
 Tu validâ obstitēs dextrâ furialibus ausis

Qui

Qui me laceſſunt hoſtium :

Incolumnique dabis

Quod ſupereſt, ſi quid ſupereſt : bonitate perenni,

Quo cœperas gradu, tuæ

Facta tuere manâs.

P S A L. CXXXIX. CARM. GEN. 3.

MOMENTA vitæ nulla te latent meæ,

Reſtor benigne cœlitum.

Seu ſedeo, ſive ſurgo, ſeu quid cogito,

Tu cuncta præſens adſpicias.

Lux ſive curam, ſeu quietem nox tulit ;

Curam et quietem temperas.

Nec te minutæ voculæ fugit ſonus,

Quam lingua temerè fuderit.

Et os et humeros, totiuſque corporis

Sic arte mirâ fabricam

Fixiſti, acumen nullum ut humani ingeni

Ratiove poſſit aſſequi.

Quonam ergo vultum ſugero tuum ? quibus

Clauiſ latebris occular ?

Petamne cœlum ? præſto es hîc : ad inferos

Demergar ? illinc non abes.

Aurora curru me volucri ut deferat

Ad occidentis limitem,

Hîc deprehendes me, nec hîc tutus tuæ

Vitabo fulmen dexteræ.

Incauta mens ſi fortè ſecum cogitet,

Nox me tenebris occulet,

Obſcura tenebris noſtra nox luce eſt tibi

Meridianâ clarior :

Tibi nec tenebræ sunt tenebræ, nec tuæ
Nox ulla providentiæ est.

Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es :

Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu involveras.

Compago mira corporis nostri, tuæ
Miraculum est solertiæ :

Stupenda cujus opera nec nostra assequi,
Sed nec negare mens potest.

Nam nulla nostri tam minuta est corporis
Pars, ut tuam scientiam

Fugiat : nec ulla claustra pectoris latent
Te conditorem pectoris.

Massæ recentis rudia adhuc primordia,
Rudisque massæ semina,

Ceu scripta haberes, corporisque lineas,
Motum statumque noveras.

Et membra nondum quum forent, quid adderent
Dies sciebas singuli.

Hæc mente tacitâ cogitanti mihi, stupor
Torporque sensus alligat :

Animus labascit, quum tuæ miracula
Perpendo mecum dexteræ.

Citiùs inibo numerum, arenæ in littore
Quot volvat æstus corpora :

Quamvis ocellis pervigil nunquam meis
Dulcem soporem indulsero.

O quando perdes impios, rerum parens ?
O quando sanguinarios

A me repelles, qui scelesti nomini
Et numini illudunt tuo ?

Te quisquis odit, non ego odi ? non tuos
 Hostes habebam pro hostibus ?
 Odi profectò : nec tuis ex hostibus
 Amicus est quisquam mihi.
 Revolve mentis intimos sinus, Deus,
 Latebrasque nostri pectoris ;
 Nisi hìc amorem videris tui, nisi
 Animum obsequi nunquam pigrum,
 Si par scelestis scelere sum, vitæ parem
 Da cum scelestis exitum.

P S A L. CXL. CARM. GEN. 6.

ÆTERNE rerum conditor, à malæ
 Linguae veneno me bonus assere,
 Meamque perjuri tuere
 Hostis ab insidiis salutem,
 Qui fraude tectâ bella nefaria
 Ciet : nec atris mitior anguibus
 Vibratque linguam virulentam, et
 Ore vomit rabido venenum.
 Averte fraudem, et me violentiæ
 Hostis scelesti subtrahe, qui mea
 Vestigia observat, scrobesque
 Objiciens, laqueosque tendens.
 At tu, salutis præsidium meæ,
 Audi precantem : tu Dominus mihi
 Deusque ; tu me liberâsti
 Incolumem crepero è duello.
 Idem impiorum nunc bonus irrita
 Fac vota : sævam frange superbiam :
 Virusque linguæ pestilentis
 In domini exitium refunde.

Dejecta cœlo flammea perfidos
 Procella fundat præcipiti fugâ,
 Cæcosque propellat profundas
 Perpetui in barathri tenebras.
 Linguæ loquacis perfida vanitas
 Nunquam quieto deget in otio :
 Sed impiè dignum patratis
 Exitium domino parabit.
 At impiorum à vi Dominus suos
 Et fraude vindex asseret : ut pii
 Numen Dei præsens potensque
 Perpetuo celebrent honore.

P S A L. CXLI. CARM. GEN. 3.

AUREM vocanti da parens properè, meas
 Audi preces salutifer.
 Quum verba fundo tristis, et puras manus
 Attollo, sic preces meas
 Manusque puras respice, ac si thureo
 Odore manè te colam ;
 Ac si colam te victiniâ et libamine
 Sero rubente vespere.
 Freno coërce linguam : ad oris januam
 Fac excubet custodia.
 Fac mens sequatur recta, fac in lubricam
 Ne flectat erroris viam.
 Fac ne scelesto gaudeat cœtu, neque
 Mensâ fruatur impiâ.
 Me malo justus increpet, me verberet,
 Quàm palpet impius, comam
 Quàm rore nardi spargat. Impii, precor,
 Et impiorum præsides,

De rupis altæ quum ruent spectula, sui
 Supplicia sceleris ut luant ;
 Tum subeat animum conscium, salubriter
 Quòd me monentem spreverint.
 Sic mortis horror ossium compagines
 Mihi laxat, ut cæsæ jacent
 Fagi per arva fissâ cuneis fragmina.
 Tu sancte rector cœlitum,
 Spes una nobis es salutis, unicuique
 Agnoscimus te vindicem.
 Vitam tuere ab impiorum cassibus,
 A fraude quam struunt mihi :
 Compos salutis impios fac in sua
 Cernam ruentes retia.

P S A L. CXLII. CARM. GEN. 17.

INVOCO supplex Dominum, manusque
 Tendo ad fidera supplices.
 Mentis huic pando lacrymas : querelis
 Imploro miseris opem.
 Pectus afflictum dolor obruebat :
 Quamvis, rex bone cœlitum,
 Puriter vitæ mihi tu peracîæ
 Essēs arbiter optimus.
 Quum domo gressum tamen efferebam,
 Tendebant mihi retia.
 Nec mihi notus, nec amicus usquam,
 Quoquò lumina verteram :
 Exitus nusquam, fuga nulla, nemo
 Qui me sospite plauderet.
 Ergo te, rerum pater, invocavi,
 Unum præsidium in malis :

Tu meæ vires, mea spes, opesque,

Dum sedes hominum colo.

Da meis aurem facilem querelis.

Fraçti cladibus ultimis :

Affere à sævi manibus tyranni,

Qui me fortior opprimit.

Carceris vitam rape de tenebris,

Ut te laudibus efferam :

Teque conventus celebret piorum,

Promptum ferre piis opem.

P S A L. CXLIII. CARM. GEN. 15.

AUDI vocantem rebus in asperis,

Et lenis aurem da precibus meis,

Rerum creator : quæque soles fide

Et æquitate ex hostibus eripe.

Juris severi ne trutinâ meam

Expende vitam : nemo hominum innocens

Sic est, tribunal possit ut ad tuum

Se profiteri crimine liberum.

En hostis atrox imminet, et premit

Stratum : tenebris tristibus abditus,

Et lucis exors dego, velut specu

Quos in sepulchri mors fera condidit.

Mens penè curis obruta volvere

Priora cœpit tempora, quum patres,

Spes quos fovebat præsidii tui,

De fauce lethi sæpe revelleres.

Hâc recreatus rursus imagine,

Imploro supplex auxilium tuum,

Intenta mens te respicit, arida

Tellus ut imbres sub cane torrido.

Non

Non lentus audi, nam mihi spiritus
 Vix fessa pulsat pectora: si tui
 Avertis oris lumen amabile,
 Mors atra ficcis faucibus imminet.

Spe mens labores auxilii tui
 Fert: spectat unum te, pater optime.
 Audi precantem lenis, et exitum
 Jamjam obruturis pande periculis.

Ab hoste sævo protege me, meæ
 Custos salutis: prava repellere
 Mentem manumque, et recta capeffere
 Doce, unicum te qui veneror Deum.

Arcana fac vis numinis ut tui
 Per plana gressum dirigat, ut tua
 Mandata secter.: neu malè credulum
 Error malorum vertat in orbitam.

Ut nulla numen non celebret tuum
 Et æquitatem natio, recrea
 Me destitutum præsidio: et malis
 Hostis scelesti libera ab artibus.

Favoris umbrâ me solitâ tege;
 Et, qui me acerbis usque doloribus
 Affligit, hostem perde nefarium,
 Servumque serva perpetuò tuum.

P S A L. CXLIV. CARM. GEN. 13.

Q U O te rex hominum carmine prosequar?
 Qui firmas animum robore, qui manum
 Et bellare doces, et dubii regis

Per discrimina prælii.

Quòd vivo et valeo, tutus et hostium
 A fraude, eximiâ fulgeo gloriâ:

Quòd latè validis impero gentibus,
Totum muneris id tui est.

O rerum genitor, quantulus est homo,
Hâc quem prosequeris munificentia,
Et curas patriâ sollicitudine !

Figmentum fragilis luti :

Quo nec bulla levis vanior est, neque
Quæ mentes agitant somnia turbidas,
Nec serum fugiens umbra crepusculum,
Nec fumi volucris vapor.

Cœli pande fores, rex bone cœlitum,
Ac de fidereis labere sedibus :

Montes nube operi ; per liquidi aëris
Campos fulgura trajice.

Turbatos trepidâ sparge fugâ impios,
Et sparsos jaculis perde sequacibus :

Porreclâque manu me, pater optime,
Sævis eripe fluctibus.

Hostis pelle malam vim bonus impii :

Linguae vaniloquæ reprime toxica ;

Assuetæque dolis pestiferis manûs

Vires contere viribus.

Ut te nostra novo carmine barbitos

Dicat, subsidio qui recreas tuo

Reges : qui gravibus sæpe periculis

Vitam Davidis eripis.

Hostis pelle malam vim procul impii :

Linguae vaniloquæ reprime toxica ;

Assuetæque dolis pestiferis manûs

Vires contere viribus.

Natorum soboles crescat, ut ubere

Surgit silva solo laurea : virgines

Cultu sic niteant, ut laquearibus
 Templorum tholus aureis.
 Stipentur gravidis horrea frugibus :
 Pleno cuncta penu copia suggerat :
 Fœcundi pecoris non capiant greges
 Latis pascua saltibus.
 Pingues plaustra boves et nitidi trahant :
 Nec tristi resonent compita classico,
 Nec fletu plateæ : nec furor hosticus
 Clansis affremat oppidis.
 Felicem populum, inter bona talia
 Qui vitam in tacito transigit otio :
 Felicem populum ter quater, omnium
 Cui rerum pater est Deus.

P S A L. CXLV. CARM. GEN. 29.

TE regem Dominumque canam, dum lucida volvet
 Lucidus astra polus,
 Et unicum colam Deum.
 Luce canani te, nocte canam te : nulla carebit
 Laudibus hora tuis,
 Rerum creator et salus.
 Magne parens, nullo cui clausa potentia fine est,
 Secula cuncta tuas
 Laudes sonabunt : et patres
 Longævi tua facta canent, seræque nepotum
 Per seriem soboli
 Prodent : nec ætas gloriam
 Nesciet ulla tuam : mirandaque facta decusque
 Ille memor referet,
 Hic magnitudinem canet :
 Ille bonum feret et justum, et placabilis iræ,

Et veniæ facilem, et
Largâ benignum dexterâ :
Totque inter decora, et laudum præconia nullo
Emoritura die,
Nil clarius clementiâ.
Ergo, parens rerum, stellantis machina cœli
Cuncta suo gremio
Complexa prædicat tuum
Robur : et intacti scelerum contage nefandâ,
Te celebrant alacres,
Tuique vires imperi
Per populos latè vulgant : ne nescia sceptri
Terra sit ulla tui,
Et gloriæ et potentiæ.
Imperium sine fine tibi ; nec legibus ævi
Subdita sceptrâ tenes,
Aut clausâ metis temporum.
Tu lapsos rursus attollis, firmasque labantes :
Incolumesque foves
Vitæ beatæ commodis.
Te volucrum pecudumque genus, te fœva ferarum
Secula respiciunt
Unum, suoque tempore
Accipiunt victum : tu dextram pandis, et omne
De locuplete penu
Animal benignè recreas.
Quicquid agis, iustèque et sanctè agis : impiger aurem
Supplicibus facilem
Præbes : opisque compotes
Dimittis puro qui pectore cunque precantur :
Auxilioque piis
Præsens es, et periculis

Eruiſ è cunctis qui te venerantur amantiſque :

Cumque ſuo ſcelere

A ſtirpe vellis impioſ.

Ergo omneſ te jure canent, nomenque tacebit.

Natio nulla tuum

In ſeculorum ſecula.

P S A L. CXLVI. CARM. GEN. 6.

TE, magne rerum conditor, et tuas
Sonabo laudes, factaque poſteris
Miranda prodam, dum recurret
Per calidoſ mihi ſanguis artuſ.

Securitatem ne ſtabilem tibi

Promitte, regum præſidio : neque

De ſtirpe mortali et caduca

Pone tibi columen ſalutiſ.

Ut membra liquit ſpirituſ, in ſuam

Terrena moles terram abit ; et diu

Conſulta vanefcunt, et auras

Irrita per vacuaſ feruntur.

O ter beatum, quem Deuſ ætheriſ

Fido tuetur præſidio, ſuaſ

Qui ſpeſ opeſque omneſ in uno

Conſtituit Domino Deoque :

Qui terram et æquor condidit et polum,

Et quicquid æquor terraque continet

Poluſque : qui promiſſa præſtat

Perpetuo ſtabiliſ tenore.

Qui nec tyranni vi ſinit opprimi

Infirmiorem, aut eſurie premi :

Qui carcerum exemptoſ tenebriſ

Compediſbuſ levat innocentēſ.

Qui nocte pulsâ luminis aurei
 Cæcis refundit luminibus jubar ;
 Gressusque firmat claudicantes,
 Justitiamque amat æquus æquam.
 Curâ fideli qui fovet advenam,
 Orbæ marito qui viduæ favet,
 Orbos puellōs qui tuetur,
 Et scelerum labefactat artes.
 Rex ergo habenas imperii tuis,
 Sion, tenebit, sidera dum polum
 Pingent, et obliquum per orbem
 Sol rutilos agitabit axes.

P S A L. CXLVII. CARM. GEN. 2.

EIA Deum laudate, Deo date carmina digna ;
 Certè erudito dignus ille est carmine :
 Qui Solymam instaurat rursus, passimque per orbem
 Sparsos reducit exules Abramidas :
 Qui fractos animi levat, et corda auxia lenit ;
 Mulcet dolores, mitigatque vulnera :
 Qui numerat tacito labentia sidera mundo,
 Suisque quæque nuncupat vocabulis.
 Magna Dei virtus, immensa potentia ; nulla
 Quam lingua fari possit, aut mens cogitet.
 Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore ;
 Humique sternit impiam superbiam.
 Eia Deum cantate, Deo persolvite grates ;
 Grato benignum canite patrem barbitō :
 Qui cælum obnubit tenebris, terram rigat imbri,
 Montesque læto vestit altos gramine :
 Qui pecudum genti largâ dat pabula dextrâ,
 Corvoque victum se roganti sufficit.

Quem

Quem neque magnanimûm delectat robur equorum,
 Nec vis ferocis aut lacertus militis ;
 Sed pietas animi simplex, et in illius unâ
 Quæ spem salutis collocet clementiâ.
 Eia, Dei laudes Solymææ pangite turres ;
 Benignitatem mons Sionis prædica :
 Qui portarum aditus claustris firmavit ahenis,
 Civesque cunctis commodis auxit tuos :
 Qui te pace beat lætâ, et defendit ab hoste ;
 Et messè flavâ tritici campos tegit.
 Cujus ad imperium fundit sua munera tellus ;
 Natura cujus prompta paret jussibus.
 Qui nivibus celsos operit, ceu vellere, montes :
 Densas pruinas cineris instar dejicit.
 Et glacie lapsus solidarum frenat aquarum ;
 Cujus rigorem quis feret mortalium ?
 Quum libuit, molles glacies tabescit in undas,
 Adspirat aura mitior, rivi fluunt.
 Ostenditque suam per signa illustria mentem :
 Legesque Abrami tradidit nepotibus.
 Non ita se populis aliis monstravit amicum,
 Qui scita legum nesciunt cœlestium.

P S A L. CXLVIII. CARM. GEN. IQ.

LAUDATE Dominum, cœlitum
 Chori beati, qui procul
 Contagio mortalium
 Templâ ætheris tuemini.
 Laudate Dominum, quos sibi
 Adeste jussit angelos :
 Laudate Dominum, exercitus
 Parere prompti jussibus.

Laudate

Laudate Dominum, qui diem.
Sol, luna noctem illuminas :
Laudate Dominum lucidis
Stellæ decoræ flammulis.

Laudate eum, rotatiles
Tot orbium compagines,
Et unda longè celsior
Campis nitentis aëris.

Huic cuncta laudes dicite,
Numenque cuncta pangite,
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu sustinet :

Fixitque firmo cardine,
Ne vi senectæ corruant ;
Certisque vinxit legibus,
Quas transgredi non audeant.

Laudate Dominum, sub specus
Terræ dracones abditi :
Et vasta cete, quæ sinus
Ponti repositos finditis.

Ignes, nives, et grandines,
Vaporque, et auræ spiritus,
Ad jussu Domini mobiles
Circumrotantes turbines :

Colles feraces, et feri
Montes, et omnes arbores ;
Seu montibus rigescitis,
Seu cultibus mansuescitis :

Mites feræque bestiæ,
Humique lentè reptiles,
Et quæ liquentes aëris
Campos volando carpit.

Reges et orbis præfides,
 Et nationes liberæ,
 Et pauperi plebeculæ
 Qui jus ab alto dicitis :
 Et vos juventâ floreâ
 Læti puelli et virgines,
 Senesque vitæ in ultimo
 Jamjam exituri limine,
 Laudate Dominum : numini
 Sit ejus uni gloria,
 Unumque noscat omnium :
 Cælum solumque principem.
 Hunc omne in ævum laudibus
 Propago tollat Ifaci ;
 Sibi dicatam qui bonis
 Gentem beavit omnibus.

P S A L. CXLIX. CARM. GEN. 10.

CANTATE Domino canticum
 Novum : sonet laus illius
 Cætus per omnes, qui sacris
 Non se profanis polluant.
 Oblectet Ifaci genus
 Auctore se suo : suo
 Regi Sionis arduæ
 Congratulentur filiaë :
 Nomen celebrent illius
 Lætis choris et tympanis ;
 Ejusque laudes accinant
 Blandè canoro pectine.
 Gentem bonus parens suam
 Amore sancto amplectitur,

Mitemque

Mitemque mansuetudinem
Firmat salute immobili :

Cœtus piorum ut gessiant
Foris paratu splendido,
Domique secum clanculum
Latentur in cubilibus.

In ore, rerum præsidis
Laus continenter personet ;
Utrinque acuti in dexteris
Vibrentur enses vindices :

In se ferarum ut gentium
Crudelitatem vindicent ;
Et in futurum iras, minas,
Superbiamque comprimant :

Reges suorum ut hostium
Arctis catenis alligent ;
Et ferreis coërceant
Vinclis feroces principes :

Pœnas secundum cœlitus
Præscripta ab eis ut exigant,
Et laus piorum pervolet
Omnes per orbis cardines.

P S A L. CL. CARM. GEN. IO.

LAUDATE Dominum, lucidum
Templum colentem fiderum,
Qui vi suæ potentiae
Firmavit orbis cardines.

Laudate Dominum fortiter
Ubique gessis inclytum :
Laudate magnitudinem
Captum supra mortalium.

Laudate

Laudate Dominum bellicæ
Claris tubæ clangoribus :
Laudate Dominum nabliis,
Lyrisque blandè garrulis.

Laudate Dominum tympanis,
Chorique festi cantibus :
Laudate Dominum fidibus, et
Sonore dulci tibiæ.

Laudate eum tinnitibus
Lætis canori cymbali.
Hunc cuncta laudent, quæ trahunt
Vitalis auræ spiritum.

F I N I S.

I have been thinking of you very much lately
 and wondering how you are getting on.
 I hope you are well and happy.
 I have been very busy lately
 but I have managed to find some time
 to write you a few lines.
 I have been thinking of you very much lately
 and wondering how you are getting on.
 I hope you are well and happy.
 I have been very busy lately
 but I have managed to find some time
 to write you a few lines.

I have been thinking of you very much lately
 and wondering how you are getting on.
 I hope you are well and happy.
 I have been very busy lately
 but I have managed to find some time
 to write you a few lines.
 I have been thinking of you very much lately
 and wondering how you are getting on.
 I hope you are well and happy.
 I have been very busy lately
 but I have managed to find some time
 to write you a few lines.

CARMINUM GENERA,

Quibus in hoc opere Poëta usus est.

CARMINUM in Psalmorum Paraphrasi occurrentium genera sunt undetriginta.

I. Genus monocolon. Versus sunt Heroici hexametri, sex regionibus constantes, quarum sextam Spondæus, quintam Daëtylus, [nonnunquam Spondæus,] quatuor reliquas indiscriminatim Daëtylus aut Spondæus obtinet, hoc modo :

1	2	3	4	5	6
--	-vv	--	--	-vv	--
-vv	--	-vv	-vv	--	

Et utitur Psal. 1, 18, 45, 78, 85, 89, 104, 107, 132, 135.

II. Dicolon distrophon, ad imitationem Horatii, lib. 5. Od. 16. vel potius Prudentii, hymno 9. περί σιφαιών. Versus prior est Hexameter heroicus modò memoratus. Posterior Iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, constans sex pedibus, quorum ultimus semper est Iambus, [sive Pyrrhichius,] secundus et quartus Iambus, et ejus loco haud rarò Tribrachys : locis autem imparibus, i. e. primo, tertio, et quinto, præter Iambum, Spondæum etiam,

Anapæstum, Daçtylum aut Tribrachyn recipit, juxta hoc schema :

I	2	3	4	5	6
v-	v-	v-	v-	v-	v-
vv-	vvv	-vv	vvv	vv-	vv
--		--		--	
-vv		vvv		-vv	
vvv		vv-		vvv	

Eo utitur Psal. 2, 20, 24, 57, 60, 69, 83, 93, 95, 97, 108, 109, 118, 126, 136, 147.

III. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii, lib. v. Od. 1. Martial. lib. i. Ep. 50. Prudentii secunda præfat. Apotheoseos, Aufon. Epig. 26. Primus quisque versus est Iambicus senarius acatalectus, cujus modò in II. genere meminimus. Secundus verò est Iambicus dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum ultimum constituit Iambus, [vel Pyrrhichius ;] secundum Iambus, vel ejus compar Tribrachys ; primum et tertium Iambus, Spondæus, Anapæstus, Daçtylus aut Tribrachys : quanquam Buchananus nunquam, quod meminerim, tertio loco Tribrachyn aut Daçtylum usurpat. Ceterum dimetros, quibus ille usus est, hoc modo metiri possis :

I	2	3	4
v-	v-	v-	v-
--	vvv	--	vv
vv-		vv-	
vvv			
-vv			

Eo utitur Psal. 3, 6, 10, 21, 22, 27, 34, 38, 39, 41, 44, 48, 53, 62, 74, 76, 79, 87, 92, 110, 112, 115, 120, 127, 133, 134, 139, 141.

IV. Dicolon distrophon, quale est Horat. lib. i. Od. 7. Versus prior est Hexameter heroicus, ut suprâ; posterior Alcmanius Daëtylicus tetrameter acatalectus, quatuor ultimos habens pedes carminis heroici, hoc modo :

1	2	3	4
--	-vv	-vv	--
-vv	--	--	

Eo utitur Psal. 4, 111.

V. Dicolon tetraëstrophon, quale est Catulli carmen 11. Horat. lib. i. Od. 2. Statii Silv. 4. carm. 7. Prudentii Cathemerinôn Hymn. 8. &c. Versus primus, secundus et tertius Sapphicus hendecasyllabus pentameter acatalectus, constans Trochæo, Spondæo, Daëtylo et duobus Trochæis, [vel ultimo Spondæo,] hoc modo :

1	2	3	4	5
-v	--	-vv	-v	-v

Quartus autem quisque est Adonius pentasyllabus dimeter acatalectus, constans Daëtylô et Spondæo, seu duobus postremis carminis heroici pedibus, hoc modo ;

1	2
-vv	--

Eo utitur Psal. 5, 17, 51, 55, 65, 67, 72, 90, 101, 103.

VI. Tricolon tetraſtrophon, ad exemplum Horatii lib. i. Od. 9. quibuſdam carmen Horatianum appellatum. Verſus primus et ſecundus eſt Daſtylicus Alcaicus acataleſtus, conſtans ex penthemimeri Iambica, *i. e.* Spondæo vel Iambo, (ſed ſæpius Spondæo,) Iambo, et cæſurâ, ſeu ſyllabâ longâ, deinde duobus Daſtylis, [vel ultimo Amphimacro, ſive Cretico,] hoc modo :

1	2	3	4
--	v-	-	-vv
v-		-vv	-vv

Tertius eſt Iambicus Archilochius dimeter hypercataleſtus : pes primus et tertius Spondæus, nonnunquam Iambus ; primus quidem rariùs, tertius verò rariſſimè, ſecundus et quartus ſemper Iambus, cum ſyllaba in fine reſidua, hoc modo :

1	2	3	4
--	v-	--	v-
v-		v-	v

Quartus eſt Daſtylicus Alcaicus, vel, ut alii nominant, Pindaricus, in quo duos Daſtylos continuos ſequuntur duo Trochæi, [vel ultimus Spondæus,] hoc modo :

1	2	3	4
-vv	-vv	-v	-v

Eo utitur Pſal. 7, 11, 15, 19, 30, 46, 50, 56, 58, 77, 82, 91, 123, 125, 140, 146.

VII. Dicolon diſtrophon. Verſus primus Sapphicus, de quo in V. genere ; ſecundus Iambicus dimeter, de quo in III. genere egimus.

Eo utitur Pſal. 8.

VIII. Tri-

VIII. Tricolon tetraſtrophon, ad imitationem Horatii lib. i. Od. 5. Verſus primus et ſecundus eſt Aſclepiadeus Choriambicus tetrameter acatalectus, qui quatuor habet regiones, quarum primam Spondæus, ſecundam et tertiam Choriambus, quartam Iambus [ſeu Pyrrhichius] obtinet, hoc modo :

1	2	3	4
--	-vv-	-vv-	v-
			vv

Alii autem metiuntur per Spondæum, Daſtylum et cæſuram, deinde duos Daſtylos, vel ultimum Amphimacrum, hoc modo :

1	2	3	4
--	-vv	-vv	-vv
			-v-

Tertius eſt Pherecratius heroicus, trimeter acatalectus, conſtans Spondæo, Daſtylo et Spondæo, hoc modo :

1	2	3
--	-vv	--

Quartus denique eſt Glyconius Choriambicus trimeter acatalectus, conſtans Spondæo, Chorianbo et Pyrrhichio [ſeu Iambo]. Loco Spondæi interdum recipit Trochæum, aliquando etiam Iambum, hoc modo :

1	2	3
--	-vv-	vv
-v		v-
v-		

Conſtat ſatiùs Spondæo, duobuſque Daſtylis :

1	2	3
--	-vv	-vv

Eo utitur Pſal. 9, 64, 84, 130.

IX. Dico.

IX. Dicolon distrophon, quale est Horatii lib. iv. Od. 7. Prior quisque versus est Hexameter heroicus, de quo suprâ. Alter verò Archilochius Dactylicus dimeter hypercatalectus, vel, ut alii volunt, penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllabâ, hoc modo:

1	2	
-vv	-vv	-

Eo utitur Psal. 12.

X. Monocolon. Versus Iambicus dimeter, cujus in tertio genere meminimus. In hoc imitatus est Prudentium hymno 1. Cathemerinôn, &c. Seditium hymno ultimo, hymnosque complures Ecclesiasticos: et, quemadmodum illi, ita Psalmi hoc genere carminis compositi per tetrastichia progrediuntur.

Eo utitur Psal. 13, 31, 37, 47, 52, 54, 59, 86, 96, 98, 117, 148, 149, 150.

XI. Dicolon distrophon, ad exemplum Horatii lib. i. Od. 3. Versus prior est Glyconius trimeter; posterior Asclepiadeus tetrameter: de utroque in VIII. genere dictum est.

Eo utitur Psal. 14, 35, 43.

XII. Tricolon tristrophon, quali utitur Prudentius Præfat. Cathem. Primus quisque versus est Glyconius trimeter, secundus Asclepiadeus tetrameter; de quibus modò, et in VIII. genere egimus. Tertius autem quisque est Choriambicus Alcaicus pentameter acatalectus, qui constat Spon-
dæo,

dæo, tribus Choriambis et Iambo [sive Pyrrhichio],
hoc modo:

I	2	3	4	5
--	-vv-	-vv-	-vv-	v-
				vv

Eo utitur Psal. 16.

XIII. Dicolon tetraastrophon, quale est Horatii lib. i. carm. 6. Versus primus, secundus et tertius Asclepiadeus tetrameter, quartus verò Glyconius trimeter, de quibus superiùs egimus in genere VIII.

Eo utitur Psal. 23, 42, 75, 99, 102, 144.

XIV. Monocolon. Versus Iambicus Hipponacteus trimeter acatalectus, ad exemplum Horatii lib. v. Epod. 17. Catulli carm. 20. Prudentii Cathemerinôn hymn. 7, &c. De eo suprâ in genere II.

Eo utitur Psal. 25, 94, 106.

XV. Monocolon, quale est Stat. 4. Sil. 5. Claudiani carmen Fescenninum in nuptias Honorii et Mariæ, Prudentii hymn. 14. περί σεφανῶν. Versus Dactylicus Alcaicus acatalectus, quem in VI. genere explicavimus. Hic quoque observandum (quod de Iambicis dimetris suprâ monuimus,) puros hosce Alcaicos in tetraasticha semper divisos esse.

Eo utitur Psal. 26, 29, 32, 49, 61, 71, 73, 143.

XVI. Monocolon, quale est Horatii lib. i. Od. 1. Prudentii hymn. 5. Cathem. Versus est Ascle-

piadeus tetrameter, de quo suprâ genere VIII. Notandum verò Buchananum (ad exemplum Prudentii) Asclepiadeos hosce quaternos junxisse.

Eo utitur Psal. 28, 40, 80.

XVII. Dicolon distrophon, quo Boeth. lib. ii. met. 3. imitatur. Versus primus est Sapphicus pentameter, de quo suprâ in genere V. Alter est Glyconius trimeter, de quo in genere VIII. diximus.

Eo utitur Psal. 33, 70, 121, 142.

XVIII. Dicolon distrophon, ad exemplum Boethii lib. iii. met. 3. Versus primus est Iambicus trimeter, cujus in II. carminis genere meminimus. Secundus verò est pentameter Elegiacus acatalectus, cujus prima et secunda sedes indifferenter Spondæum vel Dactylum recipit, tertia semper postulat Spondæum, quarta et quinta Anapæstum, hoc modo:

1	2	3	4	5
-vv	--	--	vv-	vv-
--	-vv			

Vel, ut aliis placet, versu in duo quasi membra diviso, Dactylum aut Spondæum, primâ et secundâ regione indiscriminatim positum, sequitur cæsura penthemimeris, quæ primam partem terminat: alterum autem membrum post duos Dactylos alterâ itidem cæsurâ clauditur:

1	2	3	4	
-vv	--	-	-vv	-vv -
--	-vv			

Eo utitur Psal. 36, 63.

XIX. Dicolon tristrophon. Versus primus et secundus est Trochaicus Alcmanius dimeter, seu quaternarius, acatalectus, constans quatuor pedibus, quorum primus et tertius, seu loci impares, Buchanano semper est Trochæus; secundus præter Trochæum Spondæum etiam, ejusque compares Anapæstum et Dactylum recipit; quartus denique est Trochæus, [vel Spondæus,] hoc modo:

I	2	3	4
-v	-v	-v	-v
	--		--
	vv-		
	-vv		

Versus autem tertius est Trochaicus Euripidæus dimeter catalectus, qui eosdem habet pedes quos duo priores, præter ultimum, qui postremâ syllabâ detruncatur, hoc modo:

I	2	3	
-v	-v	-v	-
	--		v
	vv-		

Alii metiuntur tanquam Iambicum dimetrum, cujus initio desit syllaba, hoc modo:

$\frac{1}{2}$	2	3	4
-	v-	--	v-
	vvv	v-	

Eo utitur Psal. 66.

XX. Dicolon distrophon. Versus prior heroicus hexameter, de quo in I. genere. Posterior Anapæsticus Partheniacus dimeter catalectus; qui constat tribus pedibus, quorum primus et secundus

L 1 2

Anapæstum

Anapæstum vel Spondæum indifferenter recipit, tertius solum Anapæstum, ac deinde superest syllaba, hoc modo :

I	2	3	
vv-	vv-	vv-	-
--	--		

Vel potiùs est posterior pars carminis hexametri heroici, cujus primus pes unâ syllabâ mutilus est, semimetro tantum superstitè, *h. e.* syllabâ longâ, vel duabus brevibus, cui deinde tres ultimi pedes carminis hexametri subjunguntur, hoc modo :

$\frac{1}{2}$	2	3	4
-	-vv	-vv	--
vv	--		

Eo utitur Psal. 68.

XXI. Dicolon distrophon, ut Horatii lib. v. Epod. 14. Aufonii Epist. 10. Primus quisque versus est heroicus hexameter, secundus autem Iambicus dimeter : quorum in I. et III. metrorum generibus meminimus.

Eo utitur Psal. 81.

XXII. Dicolon distrophon. Carmen est Elegiacum omnibus notum, ex hexametro et pentametro junctis conflatum : de hoc in XVIII. de illo in I. genere egimus.

Eo utitur Psal. 88, 114, 137.

XXIII. Dico-

XXIII. Dicolon distrophon. Primus quisque versus est Trochaicus Euripidæus dimeter, de quo in genere XIX. dictum est. In illo autem versiculo, *Agite festis laudibus*, Trochæi vicem occupat Tribrachys. Secundus est Iambicus dimeter, quem in III. genere enarravimus.

Eo utitur Psal. 100.

XXIV. Monocolon, quali usi sunt Plaut. Terent. Seneca, &c. Prudentius Cathem. hymn. 9. Aufon. dict. Solon. veteris illius carminis, cui titulus est *Pervigilium Veneris*, auctor; Venant. Fortunat. Hymn. de cruce Domini, &c. Versus est Trochaicus octonarius catalectus, constans septem Trochæis et syllabâ, recepto tamen in locis imparibus (præter septimum) Tribrachy; in paribus verò, præter Tribrachyn, Spondæo etiam, Dactylo et Anapæsto, hoc modo:

1	2	3	4	5	6	7	8
-v	-v	-v	-v	-v	-v	-v	-
vvv	vvv	vvv	--	vvv	vvv		v
	--		-vv		--		
	vv-		vvv		vv-		
	-vv		vv-		-vv		

Eo utitur Psal. 105, 119, 124, 129.

XXV. Monocolon, quali utitur Boeth. lib. i. met. 5. et Seneca passim in choris. Versus est Anapæsticus Pindaricus dimeter acatalectus, constans quatuor pedibus, in quorum singulis recipit Anapæstum; cujus tamen vices promiscuè supplent Spondæus et Dactylus, [ultimo etiam loco interdum

dum Tribrachys, Amphimacer, vel Trochæus,]
hoc modo :

1	2	3	4
vv-	vv-	vv-	vv-
--	--	-vv	--
-vv	-vv	--	-vv
			vvv
			-v-
			-v

Eo utitur Psal. 113.

XXVI. Dicolon tetraastrophon, ad exemplum ferè Catulli, carmine 34. Primi tres versus sunt Choriambici Glyconii trimetri acatalecti ; quartus autem quisque est Pherecratius heroicus trimeter acatalectus : utrâque specie sub genere VIII. elucidatâ.

Eo utitur Psal. 116, 122, 128.

XXVII. Monocolon, ad exemplum Prudentii hymno 6. Cathem. Versus est Iambicus Anacreontius dimeter catalectus, qui constat tribus Iambis et syllabâ, recepto tamen sæpissimè in prima sede Spondæo, nec nunquam Anapæsto :

1	2	3	
v-	v-	v-	-
--			v
vv-			

Eo utitur Psal. 131.

XXVIII. Tricolon tristrophon, quale est Horatii lib. v. Od. 13. Primus quisque versus est
heroicus

heroicus hexameter, de quo in primo genere : secundus autem est Iambicus dimeter, de quo in genere III. egimus. Tertius verò est penthemimeris heroica, constans duobus Dactylis et syllabâ, cujus in genere IX. meminimus.

Eo utitur Psal. 138.

XXIX. Tricolon tristrophon, idem ferè quod præcedens, nisi quòd ordo paulum sit inversus ; nam qui illic secundum locum tenebant, hic tertium, et è contrario, versus occupavere : ceterùm Horatii Epod. 11. per omnia simile est, præterquam quod illi primus versus est Iambicus senarius, Buchananano autem hexameter heroicus : secundus verò utrique est penthemimeris heroica : tertius denique Iambicus dimeter.

Eo utitur Psal. 145.

F I N I S.

E R R A T A.

Pf.	ver.	<i>lege</i>
xx.	3. andentior,	audentior.
xxv.	38. bonns,	bonus.
xlii.	44. deerit,	deferit.
xcvi.	31. gusta,	Angusta.
civ.	37. gentiabilis,	genitabilis.

